
6
15 C
2

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΣΧΟΛΙΑ.

HEPHÆSTIONIS
ALEXANDRINI
ENCHIRIDION
DE METRIS ET POEMATE.

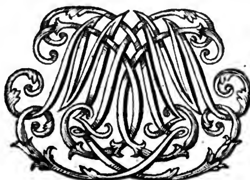
CUM SCHOLIIS ANTIQUIS

ET

ANIMADVERSIONIBUS

JOANNIS CORNELII DE PAUW.

TRAJECTI AD RHENUM,

Apud MELCHIOR. LEONARDUM CHARLOIS.

MDCCXXVI.

L E C T U R O

JOANNES CORNELIUS DE PAUW

E Metris & Poëmate ita dilucide ac distincte scripsit Hephæstion, ut omnes, qui Artem præstantissimam colunt, eum maximi facere debeant. Quare cum hoc Enchiridion ejus factum esset perrarum, & quidam id manu sua jam describerent, quia typis excusum haberi non poterat, Libellum longe utilissimum denuo in lucem emittere decrevi. Ut Viri Eruditi sciunt, proavorum memoria Editiones prodierunt duæ. Harum priorem ab Aldo adornatam videre hactenus non licuit mihi: Solam igitur posteriorem, quæ nitidissima est & Hadriano Turnebo debetur, secutus sum, & quidem κατὰ πόδα, *retentis ipsis paginarum numeris & mutatis tantum iis, quæ Typothetarum sphalmata erant aperta. Cum autem in Contextu præterea & Scholiis non pauca essent ab Amanuensibus partim corrupta, partim loco suo mota, Animadversiones scripsi, quibus singulis ita prospectum, ut facile nunc ab omnibus intelligi possint. Latina etiam addidissem Græcis, sed obstitit Libelli indoles, quæ inspicienti statim se ipsa prodit. Vale Lector & his fruere. Dabam Trajecti Batavorum Ipsis Kal. Octobr. Anni* MDCCXXV.

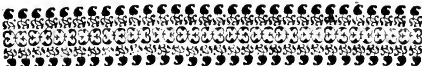

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀποσημάτων λύσεις, τραγικῶν λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμοὺς, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΝ τῷ ἐγχειριδίῳ.

ΗΦ-

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΣΧΟΛΙΑ.

ΠΕΡΙ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Ραχεῖά ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος, καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ, σύμφωνα πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ᾽ ἤτοι ἓν, ἢ μηδὲ ἕν.

Τὸ βραχυνόμενον εἴρηκεν, ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνηέντων, ἢ σύμφωνα, ἢ διπλοῦν· τὸ δὲ, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, εἴρηται, ἵνα ἀντιδιαστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινήν.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΑΣ.

Μακρά ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ μίαν τῶν καλουμένων διφθόγγων, οὕτως, ὡς ἑξῆς εἶναι σύμφωνον, ἤτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆς ἑξῆς ἀρκτικόν. οἷον, θὴς, θῶς, παῖς, καὶ ναῦς· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἄντικρυς μακραὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται.

Θέσει δὲ μακραὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος, ἢ βραχυνομένου φωνήεντος, σύμφωνα πίπτῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φωνήεντος, πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἢ ἓν διπλοῦν. γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους. ἤτοι γὰρ λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον,

„ Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε. καί,

„ Κἀκεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμβρος μάκαρς ἀνήρ.

καὶ Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

„ Ω ξυμβουλεύειν χέρσ' ἄπο, νοῦς δὲ πάρα. καὶ Εμπεδοκλῆς,

„ Αλς ἐπάγη ῥιπῇσιν ἐωσμένος ἠελίοιο.

Η ἐν τῇ ἑξῆς ἐςὶ συλλαβῇ· οἷον,

„ Εκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν. ἔνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν, μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν. αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναὶ, ὡς ἑξῆς εἰρήσεται.

Η λήγει μὲν εἰς ἓν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου· οἷον, ἄλλος. Η εἰς διπλοῦν λήγει· οἷον, ἕξ.

Η τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἀρχομένην· οἷον, ἔξω.

Μακρὰ μὲν, σημειωτέος ἐςιν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεῖα δὲ, σημείωσις συςελλομένου φωνήεντος· καὶ τίθεται, ἡ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον. οἷον,

λιτότατος, ἰσχυρότατος, ἀσπραγότατος·

ἡ δὲ βραχεῖα, εἰς δίχρονον συνεςαλμένον· οἷον,

ἁγιώτατος, ἐχυρώτατός, ἀγλαώτατος.

Τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχέσι μακρὰ τῶν φωνηέντων, ἃ καὶ χωρὶς δύο συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, ταῦτά εἰσι κατὰ ςοιχεῖον,

Αχραῖος, ἀνιαρὸς, ἀνίατος, ἄνισος, ἀπρόσιτος. Βύλιμος, βέθυνος, βρυχὴ, βριμὼν, βρίθω. Γλίφω, γλίχων, γρυπὸς, γρῖφος. Δύσπραγος, δυσπίρατος. Επάρατος, ἰθύνω. Θία, θυμός. Ισος, ἰσχυρὸς, ἴφθιμος. Κινὸς, κηλὶς, κνιπὸς, κριτὸς, κριθὴ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. Λῖπος, λιρὸς, λιμὸς, λῖτος, λύμη. Μανὸς, μῦθος. Νίκη. Ξυναγὸς, ξίνος. Οἰζυρὸς, ὅμιλος. Πρᾶος, πῖον, πυρσων,

ῥάσω, πρᾶγος, πυγὴ, πυρὰ, πυρός. Ῥάθυμος, ῥάων, ῥινὸς, ῥιγῶ, ῥυσός. Σιμὸς, σιλὼν, στέλφος. Τιμὴ, τρανὸς, τῦφος. Ὕλη. Φαιὸς, φθίνω, φιμῶ, φλυαρῶ. Χαλινὸς, χρυσὸς, χυμὸς, χύλος. Ψαρὸς, ψιλὸς, ψυχή.

ταῦτα μὲν ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ' αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ὅτερος καὶ ὅταλος.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

Κοινὴ γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν μακρῷ φωνήεντι, ἢ διχρόνῳ μηκυνομένῳ, ἢ διφθόγγῳ ἐπιφέρηται φωνῆεν· οἷον,

„ Ἄνδρα μοι | ἔννεπε | μοῦσα πο | λύτροπον, | ὃς μάλα | πολλὰ
„ Πλάγχθη· ἐ | πεὶ Τροί | ης ἱε | ρὸν πτολί | εθρον ἔ | περσε.
„ Τοῦ κέρα | ἐκ κεφα | λῆς ἐκ | καίδεκα | δῶρα πε | φύκει.

ῥᾷον μὲν οὖν γίνεται ἡ τοιαύτη κοινὴ, εἴγε ἡ συλλαβὴ εἰς μέρος λόγου εἴη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως. οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως εὑρίσκεται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῷ, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ·

„ Οἶστρος | τοιαύ | της παρ | θένου | λοχεύ | εται.

ἐν δὲ ἰωνικῷ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Ἀδώνιδος τόδε,

„ Τίνα τῶν παλαι | ῶν ἱστορι | ῶν θέλετ' ἐσα | κοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ, Ἀνακρέοντος,

„ Ἱκου νῦν ἐ | πὶ Ληθαίου.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανιώτερον οὕτως, ὡς τὸ τοῦ Ἀρχελάου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο εἰσχωρεῖν, „ —Οὔτ' εἰς ἔπος, οὔτ' ἐλεγείαν. φησὶ γοῦν ὁ Σοφοκλῆς, „ Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν. καὶ Παρθένιος δὲ ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων ἐλεγειακὸν, τὸ τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τοὔνομα ἐρεῖν ἔμελλεν.

υ - | υ - | υ - | υ - | υ - | υ -
„ Ἀμυ | χρὸν οὐ | νομ' ἔσ | σεῖ' Ἀρ | χελα | ἴδος.

διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὁμήρῳ συστέλλομεν τὴν

- υ υ | - υ υ | - υ
„ Πηνελά | οιο ἄ | νακτος.

Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον. ἐν γὰρ Ὀρέστῃ δράματί φησιν,

υ - | υ - | υ - | υ - | - - | υ -
„ Ὁ Δι | όνυσ | σος αὐ | τὸς ἐ | ξώλη | θείη.

οὐθ' Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὔ μοι μέλει. ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὑρίσκεται, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ,

- - | - - | - υ υ | - - | - υ υ | - υ
„ Ὑψη | λᾶς εἰς | πόντον ὁ | ρῶν ἄ | ειδε τοι | αὖτα.

καὶ παρ' Ὁμήρῳ,

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - -
„ Οἶδ' ἀρε | τὴν οἷός | ἐσσι, τί | σε χρὴ | ταῦτα λε | γεσθαι.

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις,

- υ υ | - - | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -
„ Οὐδέ τι | τοι πρὸς | θυμὸν, ὁ | μως γε μὲν | ὡς ἀδοι | άστως.

ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων,

- - | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -
„ Σοὶ ναί | ουσ' ὑπὸ | φῆται ἀ | νιπτόπο | δες χαμαι | εὖναι.

καὶ πάλιν,

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -
„ Ἑσμεῦναι | οἷα σύ | ες χαμαι | εὐνάδες | αἰὲν ἐ | δουσιν.

ἴσως διὰ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ ἀπηρτῆσθαι τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαὶ, ὡς μία ἡ χαμαὶ, ἀκούεται. τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν παρακολουθήσῃ

τὸ

τὸ τοιοῦτον, τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται· οἷον

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -
„ Ἕκτορ υἱ | ὲ Πριά | μοιο δα | ΐφρονος | οἷον ἔ | ειπας.

Κοινή) Κοινὴν τὴν συλλαβὴν ἀμφίδοξον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν. τῇ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρᾶς, τῇ δὲ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς ἐκ ἐκθετέον· οὐ γὰρ ἐστιν, ἀλλὰ γίνεται. ὅταν γὰρ ἡ χρεία καλέσῃ, ἢ μακρά, ἢ βραχεῖά ἐστιν. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινὴ προσαγορεύεται. Ῥᾷον μὲν) Ἡ γὰρ ἀνάπαυσις τῆς λέξεως τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλήλων χωρίζουσα, τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι. φησὶ δὲ ὁ μετρικός, ὅτι ἡ κοινὴ συλλαβή, ὅταν καταλήξῃ εἰς μέρος λόγου, κατὰ ἴσην ἐστίν. εὑρίσκεται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη· Οἶστρος τοιαῦ) Κοινή ἐστιν ἐν μέσῳ τὸ τοι. ὁ γὰρ ἴαμβος ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις ἀπὸ βραχείας ἄρχεται. τὸ δὲ, Τινα τῶν παλαιῶν, Σωτάδου ἐστίν, ὃν ἀνεῖλε Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνοιτο. Ἐν δὲ) ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος σύγκειται ἀπὸ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν. ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακρᾶς, δύο βραχείας, τὴν τινα, παρέλαβε, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβὰς βραχείας ἀντὶ μακρᾶς.

Ἀμυχρὸν) Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ γὰρ Ἀρχελαΐδος, καὶ τὸ Πηνελάσιο, τὸ λα ἐκτεταμένον ἐστὶ γίνεται ὂν κοινή. Ὁ Διόνυσ.) Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. ὁ δὲ Ὑψηλᾶς, καὶ Οἶδ' ἀρετήν, καὶ Σοὶ ναίου, δακτυλικοὶ ἤτοι ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι.

Δεύτερός ἐστι τρόπος, ὅταν βραχεῖ, ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· οἷον, ὅπλον, ἄκρον.

„ Πάτροκλέ μοι δειλῇ κεχαρισμένε---. ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. παραλάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ, τὸ μὲν μ, τοῦ ν· οἷον, ἀμνός. τὸ δὲ σ, τοῦ μ· οἷον, ἐσμός· καὶ τὸ σ, τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ Ἀμάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ Πάσνης καὶ Ἀσνης. ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ ἐστὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πανόπταις,

- υ υ | - - | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ
„ Ἀλλοτρι | ογνω | μοις ἐπι | λήσμοσι | μνημονι | κοῖσι

καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι,

- υ | - - | - υ | - υ | - υ | - - | υ υ υ | - -
„ Εὐν | μνος καὶ | μουσι | κὰν ἔ | χοισα | πᾶσαν | φιλέλυ | ρος Ἠχή.

 καὶ

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ,

„ Τως μὲν ὁ | Μνησάρ | χειος ἐ | φη ξένος.

κἂν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβὴ, ἀλλ' ἄντικυς μακρά, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Εκ μ' ἐλά | σας ἄλ | γεων. Εκ ῥ' ἄσα | μίνθυ | βάντες.

Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος, τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφώνῳ ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι συλλαβάς. διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε·

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Σκῆψιν | μεν χεί | ρωνες ἐ | λήλυμεν | ὡς ὑπο | θήκας.

ἀντὶ ἐληλύθαμεν· ὅπερ ἐξηλέγξαμεν, ψεῦδος ὄν. πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν· ὡς ἐν Κλεοβουλίναις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Εστιν ἄ | χμων καὶ | σφῦρα νε | ανία | εὔτειχι | πώλῳ.

καὶ πάλιν ἐν Πανόπταις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Κράνια | διασὰ φο | ρεῖν, ὀ | φθαλμοὶ | δ' οὐκ ἀρι | θμητοί.

καὶ πάλιν ἐν Ὥραις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Οὐδὲ πρὸς | εἶδος ἄρ' | ἦν οὐ | δὲν προσι | δόντι τε | χμαρτόν.

ἀλ-

ἅπαστε καὶ τὸ ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέτροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῷ ἐν Κύκνῳ,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

„ Κύκνου | δ' ἐπρῶ | τα πρὸς | δόμους | ἐλή | λυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀκολούθως πρόσωπον,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

„ Τοιοῦ | δὲ φω | τὸς πρὸς | δόμους | ἐλή | λυτε

Δεύτερός ἐστι) Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνον ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν ὑπάρχωσιν. εἰκότως. τὸ γὰρ ἄφωνον πάντως ἐστιν ἀσθενὲς, ὡς κακόφωνον· τὸ δὲ δεύτερον, εὐόλισθον καὶ τρέχον. διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀφώνου, καὶ τὸ εὐκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ αἰσθάνεται ἡ ἀκοὴ τῶν μακρῶν, καὶ γίνεται κοινὴ συλλαβή· ποιοῦσι δὲ κοινὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα, ἐπεὶ ἑκάστη συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπὴν ὡς οὖν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποίουν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινὴ συλλαβή. Ημίφωνον) οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Εὔυμνος) Τροχαϊκὸν γὰρ μέτρον· καὶ ἔδει τὸν πρῶτον ἁπλοῦν πόδα εἶναι τροχαῖον. ἐν γὰρ ταῖς περιτταῖς τὸ τροχαϊκὸν οὐ δέχεται σπονδεῖον, ἀλλὰ ἐν ταῖς ἀρτίαις· ἦν οὖν εὔυμνος τὸ υ μακρόν· ἐπιφερομένου μέντοι τοῦ μν, γίνεται κοινή. Τὸ ἄφωνον) Ωστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλονότι. οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητής φησι.

Εκ μ' ἐλάσας) Μακρὸν γὰρ ἔμεινεν ἡ ι, καίτοι ἑξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ, ἀλλὰ κατὰ διάστασιν. Φησὶ δὲ ὁ Ηλιόδωρος) Επιλαμβάνεται Ηλιοδώρου μὴ οἰομένου ποιεῖν κοινὴν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωνον, τὸ μ ἐστιν, οἷον ὄγμος, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα. Σκῆψιν μὲν) Συνηγορῶν Ηλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. ἠδύνατο γὰρ ἐλήλυθμεν εἶναι, εἰ μηδὲν ἐκώλυε. κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπιφέρει τὸ ἄφωνον καὶ ὑγρόν· ψεῦδος δὲ τοῦτο· ἀττικὸν γὰρ ἐστι τὸ ἐλήλυμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφῃρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σύνηθες αὐτοῖς οὕτω λέγειν. Εστ' ἄκμων) Εν ταύτῃ γὰρ ὀφειλούσῃ βραχεῖα εἶναι ἐπιφέρεται τὸ μ. ἰδοὺ οὖν, ἀφώνου ὄντος καὶ πρὸ τοῦ μ, γίνεται κοινή. ὥσπερ οὖν οὐδὲν ἔβλαπτε καὶ εἰς τὸ ἐλήλυθμεν ἡ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφώνου, καὶ τοῦ μ.

Τρίτος δὲ τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τελικὴ λέξεως ᾖ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως μακρᾶς ποιητικῶν συμφώνων, ἀλλὰ ἤτοι ἑνὸς ἢ μηδενός· ὡς ἐν τῷ,

ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι.

„ Οἵδε μέ | γα ἰα | χοντες ἐ | πέδραμον | ἦες Α | χαιῶν.

„ Αὐτὰρ ἐ | πεὶ Δανα | ῶν γένε | το ἰα | χή τε θεό | ς τέ.

Νέστορα

„ Νέσορα | δ' ὐκ ἔλα | θεν ἰα | χὴ πί | νοντά περ | ἔμπης.

„ Αλλὰ τά | γ' ἄσπαι | τα ϗ ἀ | νήεοτα | πάντα φύ | ονται.

„ Καὶ μὲν | οἱ Λύκι | οι τέμε | νος τάμον | ἔξοχα | πάντων.

ἐνταῦθα ϗ εἰς μέσον λόγυ ἡ κοινὴ ἔληξε, ϗ εἰς τὴν ȣ ποδὸς τελευτὴν ἔληξεν· αἱ γὰρ ἄλλαι, ὡς εἶπον, ἀρχικαὶ ποδὸς ἦσαν· αὕτη δὲ, ϗ ȣ ποδὸς, ϗ τῆς λέξεως ληκτική.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΕΩΣ.

Συνεκφώνησίς ἐστιν, ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχυσαι μεταξὺ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. τρόποι δέ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἵδε. Η γὰρ δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ,

„ Η ὐχ ἅλις | ὅττι γυ | ναῖκας ἀ | νάλκιδας | ἤπειρο | πόληες.

ϗ πάλιν,

„ Βυκόλ' ἐ | πεὶ ὔτε κα | κῷ ὔ | τ' ἄφρονι | φωτὶ ἔ | οικας.

Η βραχεῖα ϗ μακρὰ, εἰς μίαν μακρὰν.

„ Επειδὴ | δ' εἰς νῆ | ἀς τε ϗ | ἑλλή | σποντον ἵ | κοντο.

ϗ πάλιν,

„ Πλέων ἐπὶ | οἴνοπα | πόντον.

Η δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακρὰν.

„ Νέα μὲν | μοι κατέ | αξε Πο | σειδά | ων ἐνὶ | πόντῳ.

Η δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν βραχεῖαν. ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ ἐν τῇ Ιλιάδι,

„ Σείων μελί | ην Πηλιάδα | δεξιὸν κα | τ' ὦμον.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανίως· ὥσπερ Κριτίας ἐν τῇ εἰς Αλκιβιάδην ἐλεγείᾳ

σὺν

οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν τὸ Ἀλκιβιάδου τὸ ὄνομα. φησὶ γάρ,

- - | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - - | - ∪ ∪ | - -
„ Καὶ νῦν | Κλεινίου | υἱὸν Ἀ | θηναί | ου στεφα | νώσω,

- ∪ ∪ | ∪ - | ∪ - | ∪ - | - - | ∪ -
„ Ἀλκιβι | άδην | νέοι | σιν ὑ | μνήσας | τρόποις.

„ Οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,
„ Νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει· ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ,
ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

- ∪ ∪ ∪ | - - | - - | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - -
„ Ἡ διανε | κῶς εὖ | δεις, οὐ | μὰν παρὸς | ἦσθα Κο | ρίννα.

καὶ παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς,

- ∪ ∪∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - - | - ∪ ∪ | - -
„ Ἀλλὰ τεὸν | οὔ ποτε | θυμὸν ἐ | νὶ στή | θεσιν ἔ | πειθον.

τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα,

- ∪ ∪ | - - | - ∪ ∪ | - - | - ∪ ∪ | - ∪
„ Ὦχ' ἑκα | τόγχει | ρον καλέ | σας εἰς | μάκρον ὄ | λυμπον. καί,

- ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪
„ Θῖν' ἐφ' ἁ | λὸς πολι | ῆς ὁρό | ων ἐπὶ | οἴνοπα | πόντον.

οὐ μᾶλλον συνεκφώνησιν ἔχει ἢ συναλοιφήν. ἔστι δ' ὅπου καὶ βραχεῖα καὶ κοινὴ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται, ὡς ἐν τῷ,

- ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪∪ | - ∪ ∪ | - ∪
„ Δενδρέῳ ἐ | φεζόμε | νοι ὄπα | λειριό | εσσαν ἱ | εῖσι. καί,

- ∪∪ ∪ | - - | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - -
„ Χρυσέῳ ἀ | νὰ σκή | πτρῳ, καὶ ἐ | λίσσετο | πάντας Ἀ | χαιούς.

Συνεκφώνησις) Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖόν ἐστι μάθημα, καὶ πάνυ μετρικοῖς ἁρμοδιώτατον. πολλοὶ γὰρ λελυμάνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετροι ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιΐας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ

Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

εἰ κοινόν τις λάβοι, μέγιστον ποιήσει ἐναντίωμα τοῖς προειρημένοις· φασὶ μὲν γὰρ κόσμον εἶναι κοινῆς, εἰ εἰς φωνῆεν λήγει, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῇ οι συλλαβῇ τὸ δοι ἐπιφερόμενον, σκάζειν ποιεῖ τὸν στίχον, εἰ μὴ τῷ τῆς συνεκφωνήσεως θεραπευθείη λόγῳ. συνεκφωνεῖ γὰρ τὸ ε, καὶ γίνεται σπονδεῖος, μὲν θεοί. αὕτη ἡ συνεκφώνησις λέγεται καὶ συνίζησις. πάντως δὲ τετύχηκε τῶν ὀνομάτων, ὅτε ἡ φωνὴ ὑποβλί-

ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπολείπουσά τι τῶν φωνηέντων, τὰς κακομετρίας ἀφαιρεῖ τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γίνηται ἀλληλοπάλληλος φορὰ, συνεκφώνησις γινομένη, καὶ ὑφιζάνειν ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα, τὰ δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναιρεῖ· οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος, τὸ θεοὶ, δισύλλαβον, ὑπολείψασα διὰ τὴν χρείαν ἡ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε, τὸ δὲ οι προσπεσοῦσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δισυλλάβου πεποίηκε τὸ ὄνομα, καὶ γέγονε θοι τρόπον τινά. διαφέρει δὲ συνεκφώνησις συναλοιφῆς. κλοπὴ γὰρ ἐστι χρόνων αὕτη, γραμμάτων οὔσης τῆς συναλοιφῆς· ὅτι ἡ μὲν συναλοιφὴ, ὡς γράφεται, καὶ φαίνεται, οἷον, ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα· οὐ γὰρ ὁλοκλήρως βαινόμενα, οἷον, ὡς ἔφατο, ἀλλὰ ὡς γράφεται, ἔφαθ'. ἡ δὲ συνεκφώνησις ὁλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἐλλιπῶς, οἷον,

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

κοινὸν δὲ ἑκατέρας τὸ παραληρεῖν, μὴ σύμφωνον ἢ μεταξύ. Ηφαιστίων δὲ παραλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον. Εν τῇ Ι·ιάδι) Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. ἔστιν δὲ τὸ παράδειγμα ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία, καὶ πηλιάδω, τῶν δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς λαμβανομένων. Η διχρονικῶς) Ο πρῶτος πούς ἐστι τρισύλλαβος, τῆς διὰ ἀντὶ μιᾶς βραχείας παραλαμβανομένης. παραλέλοιπε δὲ ἡ διχρόνισις δύο μακρὰς ἀντὶ βραχείας, ὅπερ οὐκ εὑρίσκεται. βραχεῖαν δὲ καὶ κοινὴν ἀντὶ μακρᾶς εὑρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

ΕΚ τῶν συλλαβῶν εἰσὶν οἱ πόδες· ὧν δισύλλαβοι μὲν δ. δίχρονος μὲν εἷς, ἐκ δύο βραχειῶν, ὁ πυρρίχιος υυ. τρίχρονοι δὲ δύο, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ τροχαῖος -υ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἴαμβος υ-. τετράχρονος δὲ εἷς, ἐκ δύο μακρῶν, ὁ σπονδεῖος --. Τρισύλλαβοι δὲ οἱ τούτων διπλασίονες, η'. τρίχρονος εἷς, ἐκ τριῶν βραχειῶν, τρίβραχυς, ὁ καὶ χορεῖος, υυυ. τετράχρονοι δὲ τρεῖς, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ δάκτυλος -υυ· ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ἀμφίβραχυς υ-υ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἀνάπαιστος υυ-. πεντάχρονοι δὲ οἱ ἴσοι τούτοις τρεῖς. ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, βακχεῖος υ--. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἀμφίμακρος -υ-, ἢ κρητικός. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, παλιμβάκχειος --υ. ἑξάχρονος δὲ εἷς, ἐκ τριῶν μακρῶν, μολοττός ---.

Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων τριπλασίονες, ἑκκαίδεκα· ὧν τετράχρονος εἷς, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, ὁ προκελευσματικὸς υυυυ. πεντάχρονοι δὲ τέσσαρες, ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, παίων πρῶτος -υυυ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, παίων δεύτερος υ-υυ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, παίων τρίτος υυ-υ. ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, παίων τέταρτος υυυ-. ἑξάχρονοι δὲ ἕξ, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος, υυ--. ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας ἀντίσπαστος υ--υ. ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος --υυ. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, τροχαϊκὴ ταυτοποδία, ἢ διτρόχαιος -υ-υ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἰαμβικὴ ταυτοποδία, ἢ δίιαμβος υ-υ-. ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, χορίαμβος -υυ-. ἑπτάχρονοι δὲ τέσσαρες, ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ἐπίτριτος πρῶτος υ---. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ἐπίτριτος δεύτερος, ἢ καὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ καρικός, -υ--. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἐπίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ ῥόδιος, --υ-. ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἐπίτριτος τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ μονογενής, ---υ. ὀκτάχρονος δὲ, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σπονδειακὴ ταυτοποδία, ἢ δισπόνδειος ----.

Οἱ πόδες) Πούς ἐστι ποιῶν ἢ ποσῶν σύνθεσις συλλαβῶν πρὸς εὐπρέπειαν. εἰλήφασι δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπὸ ῥυθμοῦ ἢ συνθέσεων ἢ πόλεων χρησαμένων. τὰ δὲ μέτρα ἀπὸ ποδῶν τινῶν εἰσί, τῶν ἐχόντων ἢ ἴσον λόγον, ἢ διπλασίονα, ἢ ἡμιόλιον. καὶ τοῦ μὲν ἴσου εἴη ἂν δάκτυλος -υυ. μία γὰρ μακρὰ καὶ δύο βραχεῖαι τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον. τοῦ δὲ διπλασίονος τροχαῖος -υ. μακρὰ γὰρ τῆς βραχείας διπλασίων. τοῦ δὲ ἡμιολίου βακχεῖος υ--. βραχεῖα γὰρ καὶ μακρὰ πρὸς τὴν μακρὰν λόγον ἔχει τὸν ἡμιόλιον. τρεῖς δὲ παραυξήσεις ἔχουσιν οἱ δισύλλαβοι ἀπὸ διχρονίας μέχρι τετραχρονίας. Πυῤῥίχιος) Πυῤῥίχιος καὶ παρίαμβος καλεῖται, διὰ τὸ ἐν τέλει ἰάμβου ἀεὶ εὑρίσκεσθαι. Δάκτυλος) Ἐν ἴσῳ λόγῳ τὸ δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν μέτρον καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετράσημος· ἀπὸ ῥυθμοῦ δὲ ὁ δάκτυλος· Προκελευσματικὸς) Τὰ προκελευσματικὰ μέτρα εἰ εὑρεθείη, δηλονότι καὶ ἀναπαιστικά ἐστι. Παίων) Ὁ πρῶτος παίων καὶ ὁ τέταρτος ποιοῦσι τὸ παιωνικὸν μέτρον· οὐκ ἔτι δὲ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος· ἐμπίπτει δὲ εἰς ἰωνικά.

ἰωνικά. τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ προειρημένα. οἱ εἰς Ἀπόλλωνα δὲ γράφοντες, τῷ ποδὶ τούτῳ τῷ παίωνι χρῶνται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος βραχεῖα γένηται, εὑρίσκεται παίων τρίτος. ἐὰν δὲ ὁ ἀπὸ μείζονος τὴν πρώτην βραχεῖαν ἔχῃ, ὁ δεύτερος παίων εὑρίσκεται. Ἑξάχρονοι) Ἀπὸ τῶν ἓξ ποδῶν τῶν ἑξαχρόνων τέσσαρα μέτρα γίνεται, τά τε ἰωνικά, καὶ τὸ χοριαμβικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν, ἅπερ καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετραδικὴ ἑξάσημος. ἐν γὰρ μέτρον τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τῆς κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς λαμβανομένης, γίνεται τὸ λοιπὸν χοριαμβικόν· καὶ τῆς δευτέρας λαμβανομένης, γίνεται τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν· καὶ τῆς τρίτης λαμβανομένης, τὸ ἀντισπαστικὸν γίνεται· καὶ οὗτοι μὲν οὕτως. ὁ δὲ ἴαμβος γινόμενος μετὰ τῶν χοριαμβικῶν καὶ ἀντισπαστικῶν, τὸ ἐπίμικτον ποιεῖ. ὁ δὲ τροχαῖος μετὰ τῶν ἰωνικῶν ποιεῖ τὸ ἐπίμικτον μέτρον. Ἐπίτριτος) Ἐπίτριτος ἀριθμὸς λέγεται, ὁ ἀριθμὸν ἕνα ἔχων ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὸ τρίτον τούτου οἷον ὁ τέσσαρα πρὸς τὸν τρία· ὅθεν καὶ ἐπίτριτοι πόδες.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ ΜΕΤΡΩΝ.

Ἀκατάληκτα καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευταῖον πόδα ὁλόκληρον ἔχει· οἷον ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ,

Δακτυλικὸς, εἴτ' οὖν ἡρωϊκὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος.

- υ υ | - υυ | - υ υ | - υυ
„ Μῶσ' ἄγε | Καλλιό | πα θύγα | τερ Διός.

καταληκτικὰ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ.

ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

- - | υ - | - - | υ - | υ - | -
„ Χαίροι | σα νύμ | φα, χαι | ρέτω | δ' ὁ γαμ | βρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ βρος τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς ἰαμβικοῦ κεῖται.

Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, ὁ τὸ μέτρον συνιστάς, δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν· οἷον ἐπὶ δακτυλικοῦ.

δακτυλικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

- υ υ | - υυ | -
„ Ἐν δὲ Βα | τυσια | δης.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ δης συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κεῖται δακτύλου· ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων, τὸ μὲν παρὰ συλλαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ

παρὰ

περὶ δύο συλλαβὰς καλεῖται καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

Βραχυκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ τέλους ὅλῳ ποδὶ μεμείωται· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ.

ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος.

υ - | υ - | - - | υ - | - -
„ Ἀγ' αὖ | τ' ἐς οἶ | κὸν τὸν | Κλεη | σίππω.

ἐνταῦθα γὰρ σίππω ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.

Ὑπερκατάληκτα δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ·

ἰαμβικὸς δίμετρος ὑπερκατάληκτος.

- - | υ υ - | υ - | υ - | υ
„ Εἶμ' ὦ | ς' ἀπὸ πυσ | σάλω | λυεῖ | σα.

τοῦτο μὲν οὖν συλλαβῇ πλείονι περιττεύει· δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ᾖ· οἷον ἐπ' ἀναπαιστικοῦ.

ἀναπαιστικὸς μονόμετρος ὑπερκατάληκτος.

- - | υ υ - | υ υ
„ Ἀδ' Ἀρ | τεμις ὦ | κόραι.

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὁλοκλήρῳ συζυγίᾳ, δισύλλαβον ἔχει τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαίστου μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικὰ ἢ ἀναπαιστικὰ βαίνηται κατὰ συζυγίαν, ἔχουσιν ἀποθέσεις ϛ.
Κατάληκτον, ἕως μὴ ἔχῃ τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, ὡς τὸ,

- υυ - υυ - υυ - υυ
Μοῦσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἕως ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾷ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,

Μοῦσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἕως ἐνδέον δύο συλλαβαῖς,

Μοῦσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ.

Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἕως ὁ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον,

Μοῦσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

ταῦτα μὲν οὖν ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκεται. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις αὐτάρκεις αἱ τέσσαρες, πλὴν τῆς καταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον, καὶ ὑπερκαταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον. δισυλλάβων γὰρ ὄντων τῶν ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις· καὶ γενικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις· καὶ εἰδικὸν ἀντὶ τοῦ ἐλάττωσις. ἀπὸ τούτου οὖν εἰδικοῦ ὀνόμασται τὸ ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικόν. τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ', ὅτι ἐὰν ᾖ δισύλλαβος ὁ πούς, ὥσπερ καὶ ἄνωθεν ἔφαμεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· εἰ δὲ τετρασύλλαβος ᾖ ὁ πούς, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβάς.

Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν, καὶ μακράν. οἷον,

„ Ἄλλοι | μὲν ῥα θε | οί τε καὶ | ἀνέρες | ἱπποκο | ρυσταί.

„ Εὗδον | παννύχι | οι· Δία | δ' οὐκ ἔχε | νήδυμος | ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ, μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, βραχεῖα.

Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων.

„ Η μέγ' Ἀ | θηναί | οισι φό | ως γενε | ἤνίκ' Ἀ | ριστο-

„ Γείτων | Ἱππαρ | χον κτεῖ | νε καὶ | Ἁρμόδ | διος.

καὶ πάλιν Νικομάχου τοῦ περὶ ζωγράφων τὴν ἐλεγείαν πεποιηκότος.

„ Οὗτος | δή σοι ὁ | κλεινὸς ἀν | Ἑλλάδα | πᾶσαν Ἀ | πολλό-

„ Δωρος· | γινώ | σκεις τοὔ | νομα τοῦ | το κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην. οὐ γὰρ ἐνεχώρει. ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις,

„ Ἀλλ'

- -	υ υυ	υ -	υ -	υ -	υ υ
,, Ἀλλ' οὐ	χὶ δυνα	τόν ἐ	στιν. οὐ	γὰρ ἀλ	λο περι-
- -	υ -	- -	υ -	υ υ -	υ υ
,, βουλὰ	μα βα	σάζου	σι τῆς	πόλεως	μέγα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΑΜΒΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Περιτταὶ χῶραι.

α { ἴαμβος υ- | τρίβραχυς υυυ | σπονδεῖος -- | δάκτυλος -υυ | ἀνάπαιστος υυ- }

γ { ἴαμβος υ- | τρίβραχυς υυυ | σπονδεῖος -- | δάκτυλος -υυ | ἀνάπαιστος υυ- }

ε { ἴαμβος υ- | τρίβραχυς υυυ | σπονδεῖος -- | δάκτυλος -υυ | ἀνάπαιστος υυ- }

Ἄρτιοι.

β { ἴαμβος υ- | τρίβραχυς υυυ | ἀνάπαιστος υυ- }

δ { ἴαμβος υ- | τρίβραχυς υυυ | ἀνάπαιστος υυ- }

ς { ἴαμβος υ- | τρίβραχυς υυυ | ἀνάπαιστος υυ- }

ΤΟ ἰαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τοῦτ' ἔστι πρώτην, τρίτην, καὶ πέμπτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας, τοῦτ' ἔστι δευτέραν, τετάρτην, ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυρρίχιον, διὰ τὴν ἀδιάφορον· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα, ἤτοι ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον. ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται· οἷον,

ἰαμβικὸς δίμετρος ἀκατάληκτος.

υ -	υ -	υ -	υ -
,, Ἐρῶ	τε δὴ	τα κ' οὐκ	ἐρῶ.

καὶ

καὶ οὗτος ὅμοιος.

„ Καὶ μαί | νομαι | κοὐ μαί | νομαι.

τρίμετρα δὲ, ὡς,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

„ Ἐστὲ | ξένοι | σι μει | λίχοις | ἐοι | κότες.

τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου,

ἰαμβικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος.

„ Δέξαι | με κω | μάζον | τα, δέ | ξαι, λίσ | σομαί | σε, λίσ | σομαι.

καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ καλούμενον ἀνακρεόντειον,

ἰαμβικὸς δίμετρος καταληκτικός.

„ Ὁ μὲν | θέλων | μαχέ | σθαι.

καὶ οὗτος ὅμοιος.

„ Πάρε | στι γὰρ, | μαχέ | σθω.

τρίμετρον δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου,

ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

„ Ὁ μὲν | κακοῦ | δὲ γή | ραος | καθαι | ρεῖ.

τετράμετρον δὲ, οἷον τὸ Ἱππώνακτος,

ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός.

„ Εἴ μοι | γένοι | τὸ παρ | θένος | καλή | τε καὶ | τερει | να.

Ἐστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ χωλὸν καλούμενον· ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὕρημα. διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, ᾗ ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον, ἴαμβον ἔχει, ἢ πυρρίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον, ἢ τροχαῖον· καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο ἰάμβους καὶ σπονδείους δέχεται, καὶ τρισυλλάβους τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν ἀνάπαιστον· τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παρα-

παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ,

ἰαμβικὸν ἐπίσημον τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον χωλόν.

υ - | υ - | - - | υ - | υ - | - -
„ Ἀκού | σαθ' Ἱπ | πώνα | κτος. οὐ | γὰρ, ἀλ | λ' ἥκω.

ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ τραχύτερος γίνεται, ὡς τὸ,

υ - | υ - | - - | υ - | - - | - -
„ Εἰς ἄ | κρον ἕλ | κων, ὥσ | περ ἀλ | λάντα | ψύχαν.

ἐπειδὴ δὲ πᾶσα μέτρων ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ ὁ ἴαμβος ἐδέξατο ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοινωνήσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ λυθέντες ἐκοινώνησαν καὶ οὗτοι τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ, δάκτυλος φημὶ, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χορεῖος οὐκ ἰάμβου ἐστὶ λύσις. εἰ τοίνυν τὸν σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐτοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κωμικοῖς οὐ λίαν ἀντιποιουμένοις συμμετρίας, οὐκ ἔτι. τὸν δὲ τροχαῖον, ὅς ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, παρῃτήσαντο. εὑρίσκεται δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαιστος. τὸν γὰρ βίον οὗτοι μιμούμενοι, θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ τρίσημον. ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ τραγῳδιοποιοὶ, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, συνεχῶς κέχρηνται.

Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἡφαιστίων ἤρξατο, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμιώτερος· ἀλλ' ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος. ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποιήσατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προεπεῖν βουλόμενος. ἴαμβος δὲ οὐ πᾶς ἐστὶ λοίδορος. ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ σωμυλλεύεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ' ὅτι δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. Ἴδιον δὲ, ὅτι τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέῃ μιᾷ συλλαβῇ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ' αὐτὸν ἐστιν ἡ μία συλλαβὴ ἡ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχυς παραλήγει· ἀλλ' εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, λέγεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου, ἀμφίβραχυς, υ - υ, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχυς παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ εἰ μὲν μακρὰ εἴη αὐτὴ, ποιήσει ἂν τὸν τέταρτον παίωνα υυυ-· εἰ δὲ βραχεῖα, προκε-

λευσμαχικὸν υυυυ· ταῦτα δὲ αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα, γίνεται μολοττὸς - - -, εἰ δὲ βραχεῖα, ἐπίτριτος - - - υ. πάλιν εἰ ἴαμβος παραλήξει, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὔσης, γίνεται βακχεῖος. Ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ,

υ - υ - υ - υ - υ - υ - - - υ - - - υ -

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδί. Τίς σὰς παρήειρε φρένας.

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τετράσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται. ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών. εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικὰ, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὀδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, καὶ τὴν καταληκτικὴν ἑπτάσημον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Περιτταὶ χῶραι.

α	γ	ε
τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ
τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ
δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ

Ἄρτιοι.

β	δ	ϛ
τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ
τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ
δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ
σπονδεῖος - -	σπονδεῖος - -	σπονδεῖος - -
ἀνάπαιστος υ υ -	ἀνάπαιστος υ υ -	ἀνάπαιστος υ υ -

ΤΟ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται τροχαῖον, τρίβραχυν, ἴαμβον, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τούτους τε, καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον. καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, τὴν παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἔστι δ' ὅτε καὶ τρίβραχυν· καὶ ἐὰν ᾖ βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον· οἷον τὸ,

- υ | - υ | - υ | - υ | - υ

„ Νῦν δέ | μοι πρὸ | τειχέ | ων, Θέλ | ος μο | λῶν Ἀ | ρης.

τείμε-

τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον ἐστὶ τὸ Ἀρχιλόχου, ὅ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι

„ Ζεῦ πά | τερ γά | μον μὲν | οὐκ ἐ | δαισά | μην.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον,

„ Ἐρξί | η πῆ | δῆτ' ἄ | νολβος | ἀθρο | ΐζε | ται στρα | τός.

Τοῦτο δὲ τὸ μέτρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ παρατελευταίου ποδὸς σπονδείου γενομένου.

„ Μητρο | τίμω | δεῦτέ | με χρὴ | τῶ σκό | τῳ δι | κάζε | σθαι·

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν· οἷον ἐστὶ καὶ τὸ Καλλιμάχου,

„ Εἶχε | ται πο | λύς μὲν | Αἰγαῖ | ον δι | ανή | ξας ἀ | π' οἰνη | ρῆς Χί | ου

Ἐστι δὲ ἐν αὐτῷ ἐπίσημον καὶ τὸ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον ἰθυφαλλικὸν, ᾧ πρῶτος Ἀρχίλοχος μὲν ἐχρήσατο, συζεύξας αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ, οὕτως,

„ Οὐκέθ' ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα·

„ Κάρφε | ται γὰρ | ἤδη·

οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος,

„ Ἑρμᾶς, | ὅπερ | Φεραῖ | ος αἰ | νέει | θεὸς Ἔμμι | τῶ φυ | γαί μα.

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ἐστὶν ἐπίσημον· οἷον,

„ Οὐδ' Ἀ | μαιψί | αν ὁ | ρᾶτε | πτωχὸν | ὄντ' ἐ | φ' ἡμῖν.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρόν ἐστιν ἔνδοξον· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος.

„ Κλῦθί | μευ γέ | ροντος | εὐέ | θειρα | χρυσό | πεπλε | κύρα.

Τὰ μὲν οὖν ἐπισημότατα ἐν αὐτῷ ταῦτά ἐστι. τῷ δὲ δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περιττὰς ἐμπίπτοντι χώρας, ἥκιστα οἱ ἰαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί· σπανίως δὲ καὶ οἱ τραγικοί· οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ τῷ ἰαμβικῷ, τῷ ἐπὶ τῆς ἀρτίας ἀναπαίστῳ· ἑκάτερον γὰρ ἄλογον. οὔτε γὰρ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἐχρῆν ἀνάπαιστον ἐπὶ τῆς ἀρτίας χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, οὗ λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαιστος· οὔτε ἐν τῷ τροχαϊκῷ, ἐπὶ τῆς περιττῆς τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, οὗ ὁμοίως λύσις ὁ δάκτυλος. ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς καταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγχωρεῖ, καθάπερ προειρήκαμεν, οὐ μόνον ὁ τροχαῖος, ὥς τινες οἴονται. παράδειγμα τόδε·

τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν.

– υ	– –	– υ	– –	– υ	– –	υ υ υ	
„ Τῶν πο	λιτῶν	ἄνδρας	ὑμῖν	δημι	ουργοὺς	ἀποφα	νῶ.

τῆς γὰρ κατακλειδὸς οὔσης ἀποφανῶ, δῆλον ὡς ὁ παρακείμενος ποὺς ἀποφα, ἐστὶ τρίβραχυς, ὡς προείρηται.

Ακολούθως ὁ λόγος μετὰ τὸ ἰαμβικὸν ἥκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν. ἄμφω γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσι, τῆς καλουμένης τετρασήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθής ἐστιν αὐτῶν, καὶ εὐπρεπὴς ἑκατέρα τομή. γένεσίς τέ ἐστιν ἑκατέρου ἡ αὐτή. καὶ γὰρ τῷ ἰαμβικῷ εἰ προσθείης κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβήν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τῷ τροχαϊκῷ βραχεῖαν, ἰαμβικόν. ἔπειθ' ὁ ἴαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τοὺς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τοὐναντίον. Τετρά(σημον) Σημασίαι οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται. Νῦν δέ μοι.) Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον εὐριπίδειον, ἢ ληκύθιον, ἁπλῶν ποδῶν τριῶν καὶ μιᾶς συλλαβῆς. Ληκύθιον δέ φασιν αὐτό, ἢ διὰ Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τό,

Θοαῖσιν ἵπποισι. Αἰ. Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν. βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον, ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρός, ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ Καλλίμαχος, μοῦσαν ληκυθίαν τὴν τραγῳδίαν λέγει· Ζεῦ πάτερ) Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἢ ἀκέφαλον ἰαμβικόν, πέντε πόδας ἔχον καὶ συλλαβήν· ἀκέφαλον δέ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἴαμβον· ἐὰν γὰρ δεχθῇ ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβήν, ἴαμβος γίνεται. ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἱονδήποτε τοὺς λβ. χρόνους, διὸ βραχεῖαν ἔφαμεν δέχεσθαι.

Χωλὸν) Εἰ παραλήγει ὁ σπονδεῖος τοῖς καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον. ἡ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα περιττή ἐστιν· ἑβδόμη γάρ. Ἔρχεται) Τροχαϊκὸν πεντάμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον κλεομάχειον, ποδῶν ἁπλῶν θ, καὶ μιᾶς συλλα-

συλλαβῆς. καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντα ὑπερμέτρων, ἔχοντι δέκα πόδας. εὑρίσκονται δὲ περιέχοντες, καὶ ὑπερβαίνοντας λβ' χρόνους. Καλεῖται)) Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικὸν, τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐτὸ λέγει· λέγεται δὲ ἰθυφαλλικὸν, ἐπειδὴ τούτῳ ἐνεχρῶντο ἐν τῇ τοῦ ἰθυφάλλου πομπῇ. Οἱ δὲ κωμικοὶ) Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἰάμβων κατὰ τὰς ἀρτίας τὸν ἀνάπαιστον ἐλάμβανον οἱ κωμικοί, οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ ἰαμβοποιοὶ σπανίως· οὕτω καὶ ἐνταῦθα δακτύλῳ κατὰ τὰς περιττὰς φησὶ χρῆσθαι τοὺς κωμικοὺς διὰ τὸ ὁμιλητικὸν, καὶ τὸ βούλεσθαι δοκεῖν τὸ μέτρον εἶναι διαλελυμένον. τῆς γὰρ πρώτης τοῦ σπονδείου μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης, ὁ ἀνάπαιστος γίνεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς δευτέρας διαλυομένης, ὁ δάκτυλος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

χῶραι

α { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	γ { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	ε { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -
β { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	δ { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	ϛ { σπονδεῖος - - / τροχαῖος - υ

ΤΟ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδείους κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δὲ, εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἴη, δάκτυλον ἕξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον, κρητικόν· εἰ δὲ καταληκτικὸν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ μεμειωμένα, ἤτοι συλλαβῇ, ἢ δύο συλλαβαῖς· καὶ τὸ μὲν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. ἐπισημότατον δ' ἐστὶν ἐν αὐτῷ τό, τε ἑξάμετρον, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἷον,

- υ υ | - υ υ | - - | - υυ | υυ υυ | - υ
„ Μῆνιν ἄ | ειδε θε | ὰ Πη | ληϊά | δεω Ἀχι | λῆος.

ἐπὶ γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τῆς λῆος, λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῇ. καὶ τὸ πεντάμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον σιμμίειον· οἷον,

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -
„ Χαῖρε ἄ | ναξ ἑτα | ρε, ζαθέ | α· μάκαρ | ἥβας.

καὶ τὸ τετράμετρον, εἰς δισύλλαβον καταληκτικὸν, ᾧ πρῶτος ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδοῖς.

„ Φαινέμε | νον κακὸν | οἴκαδ' ἄ | γεσθαι.

ὕστερον δὲ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα ᾄσματα συνέθηκεν.

„ Ἀδυμε | λὲς χαρί | εσσα χε | λιδοῖ.

„ Μνᾶται | δ' αὖτε φα | λακρὸς Ἀ | λέξις.

Ταῦτα μὲν οὖν τῶν εἰς δισύλλαβον καταληκτικῶν παραδείγματα· τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν, τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν ἴσων τῶν συλλαβῶν Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῇ.

„ Ἐν δὲ Βα | τουσιά | δης.

τῷ δ' ἑφθημιμερεῖ Ἀλκμάν.

„ Ταῦτα μὲν | ὡς ἂν ὁ | δῆμος ἅ | πας.

Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ, τὸ τετράμετρον Ἀρχίλοχος ἔνδοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι αὐτὸ τοῦ τροχαϊκοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ, οὕτως·

„ Οὐκ ἔθ' ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα.

„ Κάρφε | ται γὰρ | ἤδη.

Ἀλκμὰν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε.

„ Μῶσ' ἄγε | Καλλιό | πα θύγα | τερ Διὸς,

„ Ἀρχ' ἐρα | τῶν ἐπέ | ων. ἐπὶ | δ' ἵμερον

„ Ὕμνῳ | καὶ χαρί | εντα τί | θει χορόν.

ταῦτα μὲν οὖν κοινὰ δακτυλικά.

Τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου εἰσὶν ὀνομασίαι πέντε, Δακτυλικὸν, ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ ἁρμόζοντος αὐτῷ. Ἡρῷον, ὑπὸ τοῦ τὰς πράξεις τῶν ἡρώων ταύτῳ γεγράφθαι τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι εὔζωνον τοῦτο τὸ μέτρον ὡς καὶ οἱ ἥρωες. Πυθικὸν, ἀπὸ τοῦ τὸν Πύθιον τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ μέτρῳ. Ἔπος, κατ' ἐξοχὴν, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τὰς βάσεις ἀλλήλαις, ὡς τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον εἶναι. Ἑξάμετρον, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Χῶραι

α { σπονδεῖος - -, ἴαμβος υ -, τροχαῖος - υ, πυῤῥίχιος υ υ }

β. δάκτυλος - υ υ

γ. δάκτυλος - υ υ

δ. δάκτυλος - υ υ

ε. δάκτυλος - υ υ

ζ { δάκτυλος - υ υ, ἀμφίμακρος - υ - }

ΤΑ δὲ αἰολικὰ καλούμενα, τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον, ἤτοι σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυῤῥίχιον· τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, δακτύλους πάντας. τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικὸν, διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα, εἰς δισύλλαβον ἢ συλλαβήν. τὸ μὲν οὖν αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι.

	υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ υ	υ -
„	Κέλο	μαί τινα	τὸν χαρί	εντα Μέ	νωνα κα	λέσαι,
	- -	- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ
„	Εἰ χρὴ	συμποσί	ας ἐπ' ὄ	νασιν ἐ	μοὶ γεγε	νῆσθαι.

Πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον.

	υ -	- υ υ	- υ υ	- υυ	
„	Τίω	σ' ὦ φίλε	γαμβρὲ, κα	λῶς εἴ	κάσδω·
	- -	- υ υ	- υ υ	- υυ	
„	Ὄρπα	κι βραδι	νῷ σε μά	λισ' εἴ	κάσδω.

τὸ δὲ τετράμετρον.

	υ -	- υ υ	- υ υ	
„	Θύρω	ρῷ πόδες	ἐπταθορ	γυοι.
	υ υ	- υ υ	- υ υ	
„	Τὰ δὲ	σύμβολα	πενταβό	εια
	υ -	- υ υ	- υ υ	
„	Πίσυγ	γοι δὲ δέ	κ' ἐξεπό	νησαν.

Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται·

„ Ηρα-

„ Ηρά | μαν μὲν ἐ | γὼ σέθεν | ἄτε πά | λαι πόκα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον·

„ Ερως | δ' αὖτε μ' ὁ | λυσιμε | λὴς δονεῖ,

„ Γλυκύ | πικρον ἀ | μάχανον | ὄρπετον.

„ Ατθὶς, | σοὶ δ' ἐμέ | θεν μὲν ἀ | πήχθετο.

„ Φροντὶς | δ' ἦν, ἐπὶ | δ' Ανδρομέ | δαν ποτέ.

Ἐστι δὲ τινα καὶ λογαοιδικὰ καλούμενα δακτυλικά, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δὲ αὐτῶν ἐπισημότατα, τό, τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον·

„ Καὶ τις ἐ | π' ἐσχατί | αῖσιν | οἰκεῖς.

καὶ τὸ πρὸς τρισί, καλούμενον πραξίλλειον,

„ Ω διὰ | τῶν θυρί | δων καλὸν | ἐμβλέ | ποισα,

„ Παρθένε | τὰν κεφα | λὰν, τὰ δ' ἔ | νερθε | νύμφα.

Τὴν σ' ὦ) Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρου δακτύλῳ μεμειωμένον. τὸ δὲ βραδινῷ, ἀντὶ τοῦ ῥαδινῷ ἐστί, πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς. Θυρωρῷ) Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου δυσὶ δακτύλοις μεμειωμένον· τὸ δὲ ἑπταθόργυιοι, ἀντὶ τοῦ ἑπταόργυιοι. Ηράμαν) Ο πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τετρασύλλαβοι, ποδῶν ιβ. καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὅλον δεκαπέντε συλλαβῶν. πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος. Λογαοιδικά.) Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖ, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος· ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις· Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖ τὸ μέτρον, ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον ἐπειδὴ εὔρυθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, ὅτε θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον, ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς, καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. εἰσὶ δὲ αὐτοῦ ἀποθέσεις ἓξ κατὰ συζυγίαν διαιρούμεναι, ὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ἀκατάληκτος, καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, καταληκτικὴ εἰς συλλαβὴν, βραχυκατάληκτος.

Ἐπισημότατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον.

υ υ - | υ υ - | υ υ - | - - | - - | υ υ - | υ
,, Ὅτ' ἐγὼ | τὰ δίκαι | α λέγων | ἤνθουν | καὶ σω | φροσύνη | νε-
υ -
νόμι | στο

κέκληται δὲ ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστί.

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - - | - - | υ υ - | υ υ - |
,, Χαίρετε | δαίμονες | οἱ Λεβά | δειαν | Βοιώ | τιον οὖ | θαρ ἀρού | ρης

ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ. καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας, καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Ἀριστόξενος δὲ ὁ Σελινούντιος Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητὴς, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν λόγῳ, καὶ Λογγῖνος, Οἱ τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον, Ὃν πρῶτος εἰσηγήσαθ' ὁ Ἀριστόξενος. καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἀριστοξένου μνημονεύεταί τινα τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα.

υ υ υ υ | - - | - - | υ υ - | - - | - - | - - | -
,, Τίς ἀλαζο | νείαν | πλείσταν | παρέχει | τῶν ἀν | θρώπων· | τοὶ μάν | τεις.

Τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἱ λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παράδειγμα.

„ Ἄγετ' ὦ | Σπάρτας | ἔνοπλοι | κοῦροι | ποτὶ τὰν | Ἄρεως | κίνα | σιν.

εἶτα μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὑρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος, ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος. εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων, τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·

„ Τίνες αὖ | πόντον | κατέχου | σ' αὖραι | νέφος οὐ | ράνιον· | ἴδ' | ὁρῶ | μαι.

ἐποίησε δέ τινα στίχον καὶ σπονδείῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον.

„ Ὡς ἂν | μᾶλλον | τοῖς πη | δαλίοις | ἡ ναῦς | ἡμῶν | πειθαρ | χῇ.

τῷ δὲ τετραμέτρῳ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ὅλον ποιημάτιον ἔγραψεν.

„ Ἴσια | ἁγνὰ ἁ | π' εὐξεί | νων μέσα | τοίχων.

Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν, καλεῖται μὲν παροιμιακὸν, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι.

„ Πότε δ' Ἀρ | τεμις οὐκ | ἐχόρευ | σε.

„ Καὶ κόρ | κορος ἐν | λαχάνοις | σιν.

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ, καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ τούτου τοῦ μέτρου μόνον· ὥστε οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν τοῦτο μόνον καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσι συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο.

„ Σιγᾶν | νῦν ἅπας | ἔχε σι | γάν·

„ Καὶ πάν | τα λόγον | τάχα πεύ | σῃ·

„ Ἡμῖν | δ' Ἰθάκη | πατρίς ἐ | στι.

„ Πλέομεν | δ' ἅμ' Ὀδυσ | σεῖ θεί | ῳ.

πρῶ-

πρῶτος δὲ Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. τὸ γὰρ

υ υ | υ υ - | υ υ υ |
„ Ερασ | μονίδη | Χαρίλα | ε,

ἑφθημιμερὲς ἀναπαιστικόν. ἐχρήσατο δὲ τῷ πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ παραδείγματός ἐστι δῆλον· καὶ σπονδείῳ,

- - | υ υ - | υ υ - |
„ Δήμη | τεί τε χεῖ | ρας ἀνέ | ξων.

ἀναπαίστῳ δὲ τῷ πρώτῳ ἐπὶ δύο μόνων στίχων κεχρῆσθαι δοκεῖ.

υ υ- | υ υ - | υ υ - |
„ Ερεῶ | πολὺ φίλ | ταθ᾽ ἑταί | ρων.

καὶ πάλιν,

υ υ - | - - | υ υ - |
„ Φιλέειν | συγνόν | περ ἐόν | τα

ταῦτα δὲ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν ἴαμβον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα. τῷ δὲ ἀναπαιστικῷ ὑποσέλλοιτο ἂν καὶ τὸ προκελευσματικὸν ὑπ᾽ ἐνίων καλούμενον· οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ ἀριστοφάνειον,

υ υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ -
„ Τίς ὄρεα | βαθύκομα | τάδ᾽ ἐπέσυ | το βροτῶν.

γίνεται γὰρ ἑκάστου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀναπαίστων λελυμένου εἰς τὸ προκελευσματικὸν, τετράμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα διαιροῦντες πυρριχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαριεστέροις δοκεῖ ἀναπαιστικὸν εἶναι, ἀντὶ ἑκάστου ἀναπαίστου προκελευσματικοῦ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ καθαροῦ καὶ μὴ λελυμένου. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ τὸ ἐπιλογαοιδικὸν οὕτω, κἀν τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· ὅ ἐστιν ἐπισημότατον, τὸ μετὰ τέτταρας πόδας αὐτὸν ἔχον τὸ βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος. καλεῖται μὲν οὖν Ἀρχεβούλειον, ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ, χρησαμένου αὐτῷ κατακόρως· γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ.

υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ - -
„ Αγέτω | θεὸς οὐ | γὰρ ἔχω | δίχα τῶν | δ᾽ ἀείδειν.

τοῦτο

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίσου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

- - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ - -

„ Νύμφα | σὺ μὲν Α | στερίαν | ὑφ' ἅμα | ξαν ἤδη.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

υ - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ - -

„ Φιλῶ | τέρας γάρ | τι γὰρ εἰ, | Σικελὰ | μὲν Εννα.

τοὺς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον πόδα τρεῖς, οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γράψαντες τὸ μέτρον, πάντως ἀναπαίσους ἐφύλαξαν· Αλκμὰν δέ που καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

Ωσπερ τροχαϊκὸν ποιεῖ τμηθεὶς ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ ἀναπαιστικοῦ γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν. ἐὰν γὰρ μίαν ἀφέλης τῆς δακτυλικοῦ συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον εἴη πάντως ἀναπαιστικόν. οἷον τὸ

- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς.

ἀφαιρουμένης τῆς τὸν συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται,

υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -

Απαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς.

Υπερκατάλ.) Υπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ συζυγίαν εἰς μίαν συλλαβὴν καταλήξῃ· ἀκατάληκτος δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν· καταληκτικὴ δὲ εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα, εἰς δύο συλλαβὰς λήξῃ. βραχυκατάληκτος δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρον λήξῃ. Ολ' ἐγὼ) Αναπαιστικὸν τὸ καλούμενον ἀριστοφάνειον, λεῖπον δύο συλλαβαῖς, ποδῶν ὂν ἑπτὰ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. δύο συλλαβαῖς λείπει τὸ στο, πρὸς τὸ γενέσθαι ἀνάπαιστον· καὶ διὰ τοῦτο λέγεται τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. Χαίρετε δαίμονες) Τετράσημόν ἐστιν, ἐκ δακτύλου καὶ ἀναπαίστου· εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν τοὺς δακτύλους τοῖς ἀναπαίστοις, οὐ γίνεται ἀναπαιστικὸν τετράμετρον. Καὶ Λογγῖνος) Τοῦτο τινὲς μὲν, ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, οἱ τοὺς ἰάμβους· τινὲς δὲ λέγουσι τεθεῖσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τῶν Αριστοξένου λόγων. Οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν) Οὐ καλῶς λέγει τοῦτο ὁ Ηφαιστίων. οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα, παροιμιακὸν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γράψαντες παροιμίας, κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, καὶ ἰαμβικῶν, καὶ ἐπικῶν οὐσῶν παροιμιῶν. ὡς γὰρ τὸ ἀριστοφάνειον μέτρον, καίπερ Αριστοφάνους μὴ εὑρηκότος, ὅμως τῷ κατακεχρῆσθαι τοῦτον αὐτῷ, ὠνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέσχετο· ὡσαύτως κἀνταῦθα· ὥστε μάτην ὁ Ηφαιστίων ἐμέμψατο. Καὶ ἰάμβῳ) Καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος ἐποίησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἴαμβον· καὶ φησὶν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ μετὰ τὸν πρῶτον τροχαῖον, ἴαμβος εὑρίσκεται, καὶ οἱ ἄλλοι· οἷον,

- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς.

Τρο-

τροχαῖος, καὶ λοιπὸς ἴαμβος, καὶ ἀνάπαιστοι. Ἰαμβικὸν ἐστί) Τοῦτό φησιν, ὅτι τὸ ἐρέω καὶ τὸ φιλέειν, ἴαμβοι γίνονται κατὰ συνίζησιν τῶν δύο ε γινομένων, ἐρῶ, φιλεῖν. καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις· ἐπεὶ διὰ τινὰ αἰτίαν ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαίστου ἐν ἀρχῇ; Ὑποστέλλοιτο ἄν) Ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτοι, καθότι τοῦ ἀναπαίστου διαλυθείσης μακρᾶς, ὁ προκελευσματικὸς γίνεται. Εἰς τὸν προκελευσματικὸν) Ἐκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστική, καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς προκελευσματικοῦ, καὶ τοῦ τελείου ποδός, ὄντος ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι αὐτὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διποδίαν μετρούμενον, ὅπερ ἐστὶν, ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαίστους. εἰκότως δὲ ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς λέγονται ἐπιξεῖν ἀνάπαιστον, ὅτι δάκτυλος ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθείς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀνάπαιστος. Ἔχον τὸν βακχεῖον) Εὑρήσεται οὖν πρὸς τῷ τέλει ἴαμβος καὶ μία συλλαβή, ἵνα ἡ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἰάμβῳ ὁ ἀνάπαιστος, ὡς ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος. ὥσπερ ὁ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ χοριαμβικὸν σύγκειται μὲν καὶ καθαρόν, σύγκειται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ ὅτε καταληκτικόν ἐστιν, εἰς τὴν ἰαμβικὴν καταληκτίδα περαιοῦται, τουτέστιν εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον. περαιοῦται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικόν· οἷον, δίμετρον μὲν τό,

- υ υ - | - υ υ
„ Ἰσοπόνοι | μείρακες. τρίμετρον δέ, οἷον,

- υ υ - | - υ υ - | υ υ υ
„ Οὐδὲ λεόν | των δ' ἐνόρουσ | δὲ τροφαί. τετράμετρον δέ,

- υ υ - | - υ υ - | - υ υ - | - υ -
„ Αἱ Κυθερεί | ας ἐπιπνό | τ' ὄργια λοῦ | χωλέισ.

ἀλλὰ τὰ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι· τὰ δὲ εἰς τὴν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, δίμετρα μὲν τὰ ἐξ Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους,

- υ υ - | υ - υ
„ Οὐχ ἑτέρω ὦ | γυναῖκες

- υ υ υ | υ - -
„ Πᾶσι κακοῖ | σιν ἡμᾶς·

 Φλῶσιν

„ Φλῶσιν ἑκά | σοι' ἄνδρες.

„ Δεινὰ γὰρ ἔρ | γα δρῶσαι,

„ Λαμβανόμε | θ' ὑπ' αὐτῶν.

τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος,

„ Δακρυόεσ | σάν τ' ἐφίλη | σεν αἰχμάν.

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς,

„ Δεῦτέ νυν ἁ | βραὶ Χάριτες | καλλίκομοί | τε Μοῖσαι.

Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ᾄσματος, ἐκ τετραβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν, τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς.

„ Ἀναπέτομαι | δὴ πρὸς Ὄλυμ | πον πτερύγεσ | σι κούφαις.

πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ καταληκτικῇ τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι,

„ Ἐκ ποταμοῦ | 'πανέρχομαι

„ Πάντα φέρου | σα λαμπρά.

παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ,

„ Οἴδαμεν, ὦ | χαῖρόν τ' ἰδών.

„ Κοὐχὶ λέλη | θ' ἐμαυτόν.

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βάκχον συνέθηκε,

„ Δαίμονες εὐ | υμνότατοι | Φοῖβέ τε καὶ | Ζεῦ Διδύμων | γενάρχαι.

Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος εἷς ὢν τῆς πλειάδος, ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα.

„ Τῇ

„ Τῇ χθονίῃ | μυστικὰ Δηοῖ | μητρί τε καὶ | Φερσεφόνῃ | καὶ Κλυμέ-
νῳ | τὰ δῶρα. τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζο-
νεύεται εὑρηκέναι Φίλικος λέγων,

„ Καινογραφῆς | συνθέσεως | τῆς Φιλίκου | γραμματικοὶ | δῶρα φέ-
ρω | πρὸς ὑμᾶς. ψεύδεται δὲ· πρὸ
γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἐν τῷ Πελέκει.

„ Ἀνδροθέα | δῶρον ὁ Φω | κεὺς κρατερᾶς | μηδοσύνας | ἦρα τί-
νων | Ἀθάνᾳ. καὶ ἐν ταῖς Πτέρυξι,

„ Λεύσσετε τὸν | γᾶς τε βαθυ | στέρνου ἄνα | κτ' Ἀκμονίδαν | τ' ἄλ-
λυδις ἑ | δράσαντα. πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φί-
λικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ
μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

Τὸ χοριαμβικὸν) Δέχεται τὸν χορίαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτε δὲ καταληκτικόν ἐστι, τότε τὸν τελευταῖον, βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν τὸν καὶ ἀμφίμακρον, (συνεχέστερον· γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς πρώτης μακρᾶς, εἰς δύο βραχείας, πεντεδάκτυλος, ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. μὴ διαλελυμένης γὰρ τῆς πρώτης μακρᾶς, ἔδει μᾶλλον τροχαϊκὸν καλεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρώτη μακρὰ, χοριαμβικὸν κέκληται. ὁ γὰρ χορίαμβος, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου σύγκειται, ἤγουν μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς. Ἐπίμικτον) Ἐπίμικτα καλεῖ, τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ, καθὸ καθ' ἑαυτόν μικτὸς ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ δύο ποδῶν ἁπλῶν ὄντες· εἰ οὖν καθ' αὑτὸν μικτὸς, ἄλλα προσλαβὼν, ἐπίμικτος ἔσται. Ἰσοπόνοι) Τὸ Ἰσοπόνοι μείρακες, χοριαμβικὸν δίμετρόν ἐστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῦτο, δηλαδὴ τὸ χοριαμβικόν· μόνον γὰρ τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ μονοποδίαν. ἐπεὶ οὖν οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἁπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος (διπλοῦς γὰρ ἐστιν ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου) οὐ δύναται κατὰ μονοποδίαν μετρεῖσθαι ὡς τὸ δακτυλικόν· καὶ τούτου ἕνεκεν, φαίνεται ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικὸν, τὸ Ἰσοπόνοι μείρακες, δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, καὶ
αὖθις

αὖθις τετραχῇ καὶ βραχείας συλλαβῆς προστιθείσης. οὕτω μὲν οὖν, ὅπως ὡς ἁπλῶς αὐτὰς διαιρῶμεν. ἐπεὶ ἐν γε τῇ συνθέσει, ἄλλως ἔχει τὰ καθ' αὑτάς. αὐτίκα γὰρ τὸ, Ἰσοπόνοι μειρακες, ἐστὶ χοριαμβικὸς ὁ πρῶτος πούς· ὁ δὲ τελευταῖος περαιοῦται εἰς δάκτυλον. ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα τῷ ἰάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτι μακρά ἐστιν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτι βραχεῖά ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλεῖδα. ὁ γὰρ δάκτυλος παρὰ τὴν τελευταίαν μακρὰν, χορίαμβός ἐστιν· οἷον ἐστι κἀνταῦθα τὸ μειρακες. Οὐδὲ λεόντων) Τὸ οὐδὲ λεόντων ὅτινος, ὅδε τρέφαι, ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι. Λευκωλένω) Ὁμοίως καὶ τὸ λευκωλένω, ἀμφίμακρος ἀντὶ δακτύλου. εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεται ἡ κατακλεὶς, τῶν πρώτων, χοριάμβων ὄντων. Γυναῖκες) Πρῶτος, χορίαμβος· καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος, ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ μακρᾷ δηλονότι, τοῦτ' ἐστιν, οὕτως ὡς ἔχει, ἀμφίβραχυς. Τρίμετρα δὲ) Τὰ τρίμετρα, δύο ἔχοντι χοριάμβους, καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τρίμετρον χοριαμβικὸν, Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν· τετράμετρον, Δεῦτε νῦν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι. Ἀναπέτομαι) Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ τριβράχεος καὶ τοῦ ἰάμβου συζυγία, υυυυ-, λύσις ἐστὶν ἰαμβικῆς τε συζυγίας, καὶ χοριαμβικῆς· ἰαμβικῆς μὲν, τοῦ πρώτου ποδὸς, κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας· χοριαμβικῆς δὲ, τῆς πρώτης μακρᾶς διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, καὶ τῆς ἑξῆς οὔσης βραχείας. γίνεται οὖν τῆς ἀναπέτομαι λέξεως τὸ πέτομαι, τετράβραχυς, τῆς μιᾶς συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας· καὶ πάλιν ἐκ τοῦ δὴ πρὸς ὄλυμπον τοῦ χοριάμβου, διαλύεται ἡ δὴ μακρὰ, καὶ γίνεται ἕτερος τρίβραχυς, καὶ μένει τὸ ὄλυμπον, ἰαμβικόν.

υυυυ - - υ υ- - υυ-υ - -

Ἀναπέτομαι, δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

υυυυ υυ υυ υ υ-

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Ἑπτὰ γὰρ λέγονται εἶναι τραγῳδοί· διὸ καὶ πλειὰς ὠνομάσθησαν· ὧν εἷς ἐστιν οὗτος ὁ Φιλικός. ἐπὶ Πτολεμαίου δὲ γεγόνασιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φιλικος, Διονυσιάδης, Αἰχιλάδης. Ἐν τῷ Πιλίκει) Σύγγραμμα ὁ Πίλικυς. ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πιλίκυες συντίθεται). μακρὰν γὰρ ἐκπέρωθεν τέθεικεν· ἐστὶ δὲ, καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρῆνος, συγγράμματα καλούμενα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ ἀντισπαστικὸν, τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην, κατὰ τὸν πρότερον πόδα, εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα· τὰς δ' ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὁπότε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν·

βικήν· ἐὰν δὲ πȣ ἀναμίσγηται τῶν ἰαμβικαῖς, ȣ̓ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν ἰαμβικαῖς ἑπομένην. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος πȣ̀ς εἰς τρίβραχυν. καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον δοχμαϊκόν·

υ - - υ | υ - - υ |

,, Κλύειν μαίε | τε, —— ,, Τὸ ἐγχώρι | ον.

ἑφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον φερεκράτειον·

- - - υ | υ - |

,, Ἄνδρες πρόσχε | τε τȣ͂ | νȣ͂ν

- - - υ | υ - |

,, Ἐξεύρημα | τι καὶ | νῷ,

- - - υ | υ - |

,, Συμπλύκτοις ἀ | ναπαί | στοις.

δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον γλυκώνειον, αὐτȣ͂ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό.

υ υ - υ | υ - υ -

,, Κάπρος ἠνί | χ' ὁ μαινόλης,

υ - - υ | υ - υ -

,, Ὀδόντι σκυ | λακοκτόνῳ.

υ υ - υ | υ - - υ

,, Κύπριδος θά | λος ὤλεσε.

δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον σαπφικὸν, ἐννεασύλλαβον, ἢ ἱππωνάκτειον· οἷον,

- - - υ | υ - - υ |

,, Καὶ κνίσσῃ τι | νὰ θωμή | σας.

Τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ μόνην τὴν πρώτην ἀντισπαστικὴν ἔχον, τὰς δὲ ἑξῆς ἄλλας ἰαμβικὰς, καλεῖται φαλαίκειον· οἷον,

- - - υ | υ - υ - | υ - |

,, Χαῖρ' ὦ χρυσό | κερως βαβά | κτα γάλ | λων·

- υ - υ | υ - υ - | υ - |

,, Πᾶν Πελασγι | κὸν Ἄργος ἐμ | βατεύ | ων.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου,

- υ - υ | υ - - υ | υ - υ -
„ Ἦλθες ἐκ περ | ράτων γᾶς, ἐ | λεφαντίναν

υ - - υ | υ - - υ | υ - υ -
„ Λαβὰν τῶ ξί | φεος χρυσο | δέταν ἔχων.

τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸ ἕτερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τὰ δισύλλαβα σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, ἀλκμαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον· οἷον,

- - υ - | - - - υ | υ - υ -
„ Κόλπῳ σ' ἐδέ | ξανθ' αἶναὶ Χά | ριτες Κρόνω.

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν, ἐστὶ τὸ τοιοῦτον.

υ - - υ | υ υ - - υ | υ - - υ | υ -
„ Καταθνάσκει | Κυθέρη' ἄβρὸς | Ἄδωνις. Τί | κε θεῖ | μεν.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ -
„ Καττύπτεσθε | κόραι καὶ κα | τερύκεσθε | χιτῶ | νας.

τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, καλεῖται πελάπειον· οἷον,

- - - υ | υ - υ - | - - - υ | υ - |
„ Πείσησα | μὲν ἰτρίου | λεπτῶ μικρὸν | ἀπὸ | κλάς.

- - - υ | υ - - - | - - - υ | υ -
„ Οἴνου δ' ἐξέ | πιον κάδδον· | νῦν δ' ἀβρῶς, ἐ | ρόεσ | σαν

- - - υ | υ - υ - | - - - - | υ -
„ Ψάλλω πηκτί | δα τῇ φίλῃ, | κωμάζων παι | δὶ ἀ | βρῇ.

πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν· ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. ἔστι δὲ πυκνὸν, καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον· ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ, ἐπὶ τοῦ ζ ἑβδόμου.

υ - υ - | υ - - υ | υ - υ - | υ - |
„ Γλυκεῖα μᾶ | τερ οὔτοι δύ | ναμαι κρέκειν | τὸ ἱ | στὸν

υ - υ - | υ - - υ | υ - υ - | υ - |
„ Πόθῳ δαμεῖ | σα παιδὸς, βρα | δινὰν δι' Ἀ | φροδί | ταν.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, καλεῖται σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον· ᾧ τὸ τρίτον ὅλον

λον Σαπφοῦς γέγραπται· πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ἄσματα.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - | υ -
„ Νύμφαις τῷ Δι | ὸς ἐξ αἰγι | όχω φασὶ | τεῦ | γμέναις.

Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - υ - |
„ Τὸν συγνὸν Με | λανίππου φό | νον, αἰ πατρο | φόνων ἔρε | θοι.

ὅπερ καλεῖται σιμμιακόν. ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο.

υ υ - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - υ -
„ Κρονίδα βα | σιλῆος γέ | νος Αἶαν, τὸν | ἄριστον πό | δ' Ἀχιλλέα.

Τὸ ἀντισπαστικὸν) Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, υ - - υ, ἢ ἐπίτριτον δ, - - - υ, ἢ παίωνα β, ἢ διτρόχαιον· τοὺς δὲ μέσους, ἀντισπαστικοὺς ἰαμβικούς, τὴν δὲ τελευταίαν, ὅτι ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικόν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα, εἰς τέσσαρα τῶν δισυλλάβου σχήματα. Ἐὰν δὲ που) Τοῦτο φησίν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν τίθεται ὁ ἀντίσπαστος, καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ποὺς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους. ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβική, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα. υ - - υ, υ - υ -, υ - - υ. τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ ἐστι κῶλα δέ, ποδῶν ἁπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς. Ἄνδρες) Ἐκ Κορίννης, ὡς κατὰ ἁπλοῦν δὲ πόδα βαῖνον, ἐφθημιμερὲς εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν τριῶν, καὶ συλλαβῆς· ἔστι δὲ ὁ πρῶτος ποὺς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος· εἶτα ἴαμβος καὶ συλλαβή. Καὶ κνίσση.) Μετὰ διποδίαν, συλλαβὴ ἐπὶ τῶν ὑπερκαταλήκτων εὑρίσκεται. εἰσὶν οὖν δύο ἀντίσπαστοι, καὶ συλλαβή. Χαῖρ' ὦ) Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται φαλαίκειον· δέχεται δὲ ἕνα ἀντίσπαστον, ἤτοι τέταρτον ἐπίτριτον, καὶ τρεῖς ἰάμβους, καὶ συλλαβήν.

- - - υ υ -.

Χαῖρ' ὦ χρυσόκερως· καὶ τὰ ἑξῆς. Ἦλθες) Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἀσκληπιάδειον· ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τὴν τελευταίαν μόνην ἔχον ἰαμβικήν, τὴν λοιπήν. πρὸς τὸ ἄνω δὲ τό, Τὸ μὲν καταληκτικόν· τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐστήριξε τὸ ἀσκληπιάδειον, ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπάστου, καὶ δύο ἰάμβων τελείων· ἀκατάληκτον γάρ ἐστι. καὶ τὸ ἑξῆς πάλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων καὶ ἐκ δύο ἰάμβων. Κόλπῳ σ') Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται ἀλκμαϊκόν, δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τῆς μέσης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἑκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς· τὸ σπονδεῖον ἤρξατο τοῦ Κόλπῳ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστική, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα. σπονδεῖον γάρ. Κατεθυιάσκει) Τὸ τετράμετρον καταληκτικόν ἐστιν, ἐκ τριῶν ἀντισπάστων, καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ποδῶν

ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, εἶτα ἀντίσπαστος, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν ἐστὶ τοῦ Οἴνου, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή. Γλυκεῖα) Δύο ἴαμβοι, ἀντίσπαστος, τρεῖς ἴαμβοι, συλλαβή, καὶ τὸ ἑξῆς τοιοῦτον

Νύμφαις) Ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς οὔσης. Τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι ἀκατάληκτον γάρ. Τὸν συγγὸν) Τοῦτο ἀντισπαστικόν ἐστι, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται σιμμίειον, ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. ἐπεὶ γὰρ τῶν ὑπερκαταληκτῶν, τίθεται συλλαβὴ μία· εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μία συλλαβή. Ἀχιλλεία) Ἐξ ὁλοκλήρου, τὸ Ἀχιλλεία, ἵνα γένηται ἀκατάληκτον ἐν τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνίζησιν τὸ Ἀχιλλεία, ἵνα γένηται καταληκτικόν· εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ, τέσσαρες ἀντίσπαστοι, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή, εἰ καταληκτικόν· εἰ δὲ ἀκατάληκτον, δύο ἴαμβοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ δὲ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον. ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι καθόλου, σπανίως εἰς τὴν ἰωνικὴν περαιοῦται, διὰ τὸ ἀπρεπὲς εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ τέλους οὖσαν· ἔστι τοίνυν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἑφθημιμερῆ μὲν, τὰ τοιαῦτα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο.

- - υ υ | - υ - | - υ υ - | υ
„ Ἀδ' Ἄρτεμις | ὦ κόραι, φεύ | γοισα τὸν Ἀλ | φεόν.

καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον κλεομάχειον, ἐν ᾧ καὶ οἱ μολοσσοὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν ἐμπίπτουσι, καὶ οἱ χορίαμβοι.

- - υ υ | - - - | - υ - υ | - - -
„ Τίς τὴν ὑδρί | λαν ὑμῶν | ἐψόφησ'. ἐ | γὼ πίνων.

καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα πραξίλλεια. ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς·

- - υ υ | - υ - υ | - υ
„ Πλήρης μὲν ἐ | φαίνετ' ἁ σε | λάνα·

- - υ υ | - υ - υ | - υ
„ Αἱ δ' ὡς περὶ | βωμὸν ἐστά | θησαν.

τὰ δὲ

τὰ δὲ τρίμετρα ἀκατάληκτα, διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς. τὰ μὲν γὰρ, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως· οἷον,

- - v v | - - v v | - v - v
„ Κρῆσσαι νύ πο | θ᾽ ὧδ᾽ ἐμμελέ | ως πόδεσσιν

- - v v | - - v v | - v - v
„ Ὠρχεῦνθ᾽ ἀπα | λοῖς, ἀμφ᾽ ἐρό | εντα βωμόν.

ἔνια δὲ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν· οἷον,

- - v v | - v - v | - v - v
„ Τελεβωλέτερ᾽. | οὐ γὰρ Ἀρκά | δεσσι λώβα.

Τῶν δὲ τετραμέτρων, ἐπισημότατόν ἐστι βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον σωτάδειον· τοῦτο δὲ κατὰ τὰς τρεῖς χώρας δέχεται ἰωνικὴν συζυγίαν, ἢ τροχαϊκὴν, ἢ τὴν ἐξ ἀναπαίστου καὶ πυρριχίου, ἢ τὴν ἐκ τριβράχεος καὶ τροχαίου, ἢ τὴν ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν, ἢ τὴν ἐξ ἓξ βραχειῶν.

- - v v | - - v v | - - v v | - v
„ Ἥρην ποτὲ | φασὶ, Δία | τὸν τερπικέ | ραυνον.

καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα, διαφόρως συνέθεσαν. καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δὲ αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο· οἷον,

- - v v | - - v v | - - v v | - - - -
„ Εὐμορφοτέ | ρα Μνασιδί | κα τᾶς ἀπα | λᾶς Γυρίννω

- - v v | - - v v | - - v v | - v - v
„ Ἀσαροτέ | ρας, οὐδ᾽ ἄμα | πώρανα σέ | θεν, τυχοῖσαν.

παρατηρεῖν δὲ χρὴ, ὅτι τὴν πρώτην συζυγίαν, καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις.

v - v v | - - v v | - v - v
„ Πέας ἴερεν | ἄνθος μαλα | κὸν, μάτεισαι.

ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ, τὰς ἰωνικὰς τῶν τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν, ἔσθ᾽ ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν, ἔσθ᾽ ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκάς.

υ - υ υ | - υ - -
„ Δέδυκε μὲν | ἁ σελάνα,

- - υ - | - - -
„ Καὶ πληιάδες, | μέσαι δὲ

- - υ υ | - - - -
„ Νύκτες παρὰ | δ' ἔρχεθ' ὥρα·

υ - υ υ | - υ - -
„ Ἐγὼ δὲ μό | να καθεύδω.

Ἐφθημιμερὴ μὲν) Τὸ ἰωνικὸν ἐφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν· καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρώτη ἀδιάφορος· ἡ δὲ καταπαλείς, τροχαική. Οἱ μολοσσοὶ) Εἰκότως δὲ ἐπὶ τῶν ἀρτίων οἱ μολοσσοί. τοῦ γὰρ μολοσσοῦ κειμένου κατ' ἀρχάς, καὶ τοῦ ἰωνικοῦ μετ' αὐτὸν, εὑρίσκοντο πέντε μακραὶ ἐφεξῆς, καὶ ἀρρυθμία πολλὴ ἐγίνετο τοῦ δὲ μέτρου, ὃ ἐπιφέρει, ὁ πρῶτος, ἰωνικὸς, καὶ μολοσσὸς, εἶτα διτρόχαιος, καὶ πάλιν μολοσσός. τὸ γὰρ, ἴων ἡμῶν, καὶ τὸ, γῶ πίνων, μολοττοὶ ἀντὶ ὁλοκλήρων ἰωνικῶν εἰσίν· ἡ γὰρ τελευταία μακρὰ διῃρημένη εἰς δύο βραχείας, ποιεῖ τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τέλους δύο βραχειῶν συναιρεθεισῶν, ὁ μολοττὸς γίνεται· ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον κλεομάχειον. τὸ δὲ ἐψόφησε, διτρόχαιος· εἶπε γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς τροχαϊκάς· τὸ αὐτὸ πλῆρες ἐψόφησεν εἶπα ἀμοιβαῖον, ἐγὼ πίνων· καὶ τῶν πεῦσιν καὶ ἀπήκεισιν. Πλήρης) Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται πραξίλλειον· βραχυκατάληκτον δὲ, διότι δύο συλλαβαῖς ἐνδεῖ πρὸς τὸ τέλειον τρίμετρον ἰωνικόν. Ἀνάπαιστον) Διότι λυομένων τῶν ἄκρων τοῦ ἰωνικοῦ, γίνεται ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν τοῦ δὲ τροχαικοῦ λελυμένου, γίνεται ὁ τρίβραχυς. συγχυθεὶς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων, λυθεισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μενουσῶν, ἓξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἓξ βραχεῖαι, ἄδηλον, εἴτε τοῦ ἰωνικοῦ λυθέντος, εἴτε τοῦ τροχαϊκοῦ, γεγόνασιν. Ἠρίων) Ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται σωτάδειον, ἐκ τριῶν ἰωνικῶν, καὶ ἑνὸς τροχαίου· ἐνδεῖ δὲ δύο συλλαβαῖς, εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶναι ἀκατάληκτον. Ἀσσαροτέρας) Τὸ ἀσσαροτέρας, δεύτερος παίων. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς, τὸ α, ὡς ἐν τῷ Μήμυταις, ἀμηδοκίασιν. Πέας) Ἰωνικοῦ γὰρ ὄντι, ἡ πρώτη, βραχεῖα ἀπελείφθη, ἡ ποιεῖ δὲ ἰωνικὴν διποδίαν, εἶτα τροχαικήν. Παραλαμβάνουσι) Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ἐστι, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἁπλοῦν πόδα ποιήσαντες, ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ. Παραλαμβάνοντες) Ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστι, παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἐπλασμένου, ἤτοι ἐπιτρίτου β, ὡς τὸ πρῶτον, Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν, καὶ τροχαϊκῶν· τὸ οὖν ἁ σελάνα, ἐπλασμένος ἐστὶ τροχαική. τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδεῖος· μακρὸν γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ τελευταῖον α. ἔστιν οὖν τὸ, ἁ σελάνα, ἐπίτριτος δεύτερος, τοῦ α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ δὲ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς διποδίας οὕτως, ὥστε τῆς πρὸ τῆς τροχαϊκῆς, ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι, τρίτην παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸ καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον· ἔσθ' ὅτε δὲ, ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον· τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ, ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν, ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς· ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος, ἐπὶ τῶν ἀρτίων· καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὥσπερ Ἀλκμᾶνι·

υ υ - - | υ υ - -
„ Εκατὸν μὲν | Διὸς ὑὸν,

υ υ - - | υ υ - -
„ Τάδε Μῶσαι | κροκόπεπλοι. Σαπφοῖ δὲ,

υ υ - - | υ υ - - | υ υ - -
„ Τί με Πανδι | ονὶς, ὠρά | να χελιδὼν,

Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε,

υ υ - - | υ υ - - | υ υ - - | υ υ - -
„ Εμε δειλὰν | ἔμε πασαν | κακοτάτων | πόδ' ἔχοισαν.

Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικόν· οἷον ἐστὶ τὸ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τουτὶ,

υ υ - - | υ υ - - | υ υ - - | υ υ -
„ Τὸ γε μὴν, ξεί | νια δύσαις | λίθος, ὥσπερ | λέγεται,

υ υ - - | υ υ - - | υυ - - | υ υ -
„ Ολέσαι καὶ | ποτέ μιν ὁ | ξεῖ χαλκῷ | κεφαλάν.

καὶ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ·

υ υ - - | υυ - - | υ υ - - | υ υ -
„ Αδ' ἀνάγκας | θ' ἱεροῦσιν, | καθαρούειν | φεράσομεν.

Τοῦτο

Τοῦτο μέντοι καὶ γαλλιαμβικὸν, καὶ μητρωακὸν, καὶ ἀνακλώμενον καλεῖται. ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη· διὰ τὸ, πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν Μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ· ἐν οἷς καὶ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα, καὶ παλιμβάκχειον καὶ τὰς ἰσοχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρά, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα δῆλα.

− − − | υ υ − − | υ υ − − | υ υ −
„ Γαλλαὶ Μη | τρὸς ὀρείης | φιλόθυρσοι | δρομάδες,

− − υ υ | υ υ − − | − − υ υ | υ υ −
„ Αἷς ἔντεα | παταγεῖται | καὶ χάλκεα | κρόταλα.

καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ἄσματα συνέθηκε.

υ υ − − | υ υ − υ | − υ − υ | − −
„ Μεγάλῳ δ' ἦυ | τέ μ' Ἔρως ἔ | κοψεν ὥστε | χαλκεὺς,

υ υ − − | υ υ − υ | − υ − υ | − −
„ Πελέκει, χει | μερίῃ δ' ἔ | λουσεν ἐν χα | ράδρῃ.

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον,

υ υ − υ | − υ − − | υ υ − −
„ Προσεδεξά | μην ὄναρ, Κυ | προγενεία,

παρὰ τῇ Σαπφοῖ· παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι, ἑτέρως ἐσχημάτισται.

υ υ − υ | − υ − − | υ υ − −
„ Ἀπὸ μοὶ θα | νεῖν γένοιτ'· οὐ | γὰρ ἂν ἄλλῃ.

υ υ − υ | − υ − − | υ υ − −
„ Λύσις ἐκ πό | νων γένοιτ', οὐ | δ' ἅμα τῶνδε.

τὸ δὲ καταληκτικόν·

υ υ − − | − − − υ | υ −
„ Διονύσου | σαῦλαι βασσα | ρίδες.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι,

υ υ − υ | υ υ − υ | υ υ − υ | − υ − −
„ Παρὰ δ' ἦυτε | πυθόμαν δὲ | κατέδυν ἔ | ρωτα φεύγων.

τῷ δὲ καθαρῷ ἑφθημιμερεῖ ὅλον ἆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ.

υ υ − − | υ −
„ Πολλὰ τὰν μα | τέρ' ἔφα.

Δεύτερον) Τουτέστι τρίτον παίωνα· γίνεται δὲ παλιμβάκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων· ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων, γίνεται ὁ μολοττός. Τὸ γὲ μὴν) Εκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβὴ, διὰ τὸ καταληκτικόν. τοιοῦτον καὶ τὸ μεθ' αὐτὸ, καὶ τὸ ὕστερον· τὸ δὲ, ἃ δ' ἀνάξ, οὐδέτερόν ἐστιν ἄρθρον, ἐν συστολῇ τὸ α ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἃ ἵνα. Ανακλώμενον) Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσίν· οὔτε γὰρ ἡ ἐσχάτη τοῦ ἰωνικοῦ μακρὰ οὖσα γέγονε βραχεῖα, οὔτε δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσιν, ἀλλὰ καθαρά εἰσιν. ἴσως δὲ περὶ τῶν ἑξῆς ὁ λόγος· γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ γάλλοι διαβάλλονται, ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματα, φόρον ἐτέλουν Ρωμαίοις εἰς τοῦτο· οἱ τοιοῦτοι δὲ, ἱερεῖς εἰσι Δήμητρος. Γαλλαί) Ο πρῶτος, μολοττός ἐστιν· εἶπε γὰρ, ὅτι δέχεται μολοττὸν ἐν ταῖς περιτταῖς. αἱ δὲ ἑξῆς ἰωνικαί· δηλονότι ἀναμιγνύουσι τὰ προειρημένα τοῖς καθαροῖς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων, τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸν πρῶτον, μολοττόν· περιττὴ γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἑξῆς, ἰωνικὰς καθαράς· τὸ δὲ δεύτερον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ, μολοττὸν, κατὰ συνίζησιν τῶν δύο βραχειῶν, τῶν μετὰ τὰς δύο μακρὰς, εἰς μίαν λαμβανομένων· αἷς ἕπεται αἱ ἔστι· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ, χάλκεα χαλκῷ. ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, διὰ τὴν ποιὰν τοῦ μέτρου συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν, ἀνακλᾶται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμὸν μελῶν γίνεσθαι. Μεγάλῳ) Ταῦτα μὲν ἐξ ἐπιμιξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατάληκτα. ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν, ἀντὶ μακρᾶς. εἴρηται δὲ καὶ ἀρχὴν, ὅτι ὅταν ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς, ἔσται πεντάσημος, ὅ ἐστι, παιωνικὴ, ὡς ἡ, κόψειν ὥστε, τροχαϊκὴ συζυγία οὖσα, ἔχει τὴν πρὸ αὐτῆς τὴν, τί μ' ἔρως ἔ, παιωνικήν· τὸ δὲ ἑξῆς τὸ, προσελεξάμαν, δύναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπίμικτον, πρὸς τὰς τροχαϊκὰς, τῆς παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν. ἔστι γὰρ ἡ μὲν πρώτη συζυγία, προσέλεξα, παίων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα, μαν ὄναρ κυ, μακρᾶς γινομένης, διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ περὶ, ἐστὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχεῖαν τῆς πρώτης συζυγίας· βραχεῖαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἐποίει τὸ ἰωνικόν· κοινῆς δὲ συλλαβῆς γινομένης τῆς κυ, διὰ τὸ ἄφωνον εἶναι καὶ ἀμετάβολον, τὰ ἑξῆς ἔσται, ἡ προειρημένη ἐπιμιξία. Διονύσου).Ο δεύτερος στίχος μολοττός ἐστιν ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν· ὁ δὲ πρῶτος στίχος ἰωνικός.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΙΩΝΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ δὲ παιωνικὸν, εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε κρητικὸν, καὶ τὸ βακχειακὸν, καὶ τὸ παλιμβακχειακὸν, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιΐαν. τὸ δὲ κρητικὸν, ἐπιτήδειον· δέχεται δὲ καὶ λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους παίωνας· καλεῖται δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν, κρητικὸν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ,

„ Ἔγειρε Μοῦσα, κρητικὸν μέλος. εἶτα ἐπιφέρει,

- υ - | - υ υ υ | - υ - | - υ -
„ Χαῖρε δὴ | Μοῦσα, χρονί | α μὲν ἢ | κεις· ὅμως

- υ - | υ - - | - υ υ υ | - υ -
„ Δ' ἦλθες, οὐ | πρὶν ἐλθεῖν | ἴσθι σαφές· | ἀλλ' ὅπως.

ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλουμένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας χώρας, εἰς ἣν τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. οὕτω γοῦν τὸ πολυθρύλλητον τετράμετρον συντεθείκασιν, οὗ παραδείγματα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν·

- υ υ υ | - υ υ υ | - υ υ υ | - υ -
„ Ὦ πόλι φί | λη Κέκροπος, | αὐτοφυὲς | Ἀττική,

- υ υ υ | - υ υ υ | - υ υ υ | - υ -
„ Χαῖρε λιπα | ρὸν δάπεδον, | οὖθαρ ἀγα | θῆς χθονός.

- υ υ υ | - υ υ υ | - υ υ υ | - υ -
„ Ὦ μακάρι' | Αὐτόμενες | ὥς σε μακα | ρίζομεν.

τούτῳ μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· ἀλλὰ καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξι· φησὶ γοῦν οὕτως·

- υ υ υ | - υ υ υ | - υ υ υ | - υ -
„ Φημὶ δὲ βρο | τοῖσι πολὺ | πλεῖστα παρέ | χειν ἐγώ,

- υ υ υ | - υ υ υ | - υ υ υ | - υ -
„ Καὶ πολύ με | γισ' ἀγαθά· | ταῦτα δ' ἀπὸ | δείξομεν.

ὅμως δ' ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα.

υ υ υ - | - υ υ υ | - υ υ υ | - υ -
„ Ἐν ἀγορᾷ | δ' αὖ πλάτανον, | εὖ διαφυ | τεύσομεν.

ἐν δὲ ταῖς προτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, καὶ κρητικοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε.

- υ - | - υ υ υ | - υ υ υ | - υ -
„ Μήτε Μού | σας ἀνακα | λεῖν ἑλικο | βοστρύχους,

- υ υ υ | - υ - | - υ υ υ | - υ -
„ Μήτε Χάρι | τας βοᾶν | ἐς χορὸν Ὀ | λυμπίας.

„ Ἐν-

- υ υ υ | - υ - | - υ υ υ | - υ -
„ Ἐνθάδε γὰρ | εἰσὶν, ὥς | φησιν ὁ δι | δάσκαλος.

Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἐν τοῖς ποιήμασι τοὺς πλείστους κρητικοὺς παραλαμβάνειν.

- υ - | - υ - | - υ - | - υ -
„ Μᾶτερ ὦ | πότνια | κλῦθι νυμ | φᾶν ἀγρᾶν

- υ - | - υ - | - υ υυ | - υ -
„ Δῶρι κυ | μοκλύπων | Ηρα ἀλί | ων μυχῶν.

καὶ πάλιν,

- υ - | - υ - | - υ - | - υ -
„ Σοὶ μὲν δὲ | ἵππος, δὲ | πῶλος, εἰ | χέσπαλος

- υ - | - υυυ | υυ - υ | - υ -
„ Δῶκεν αἰχ | μὰν Ἐνυά | λιος ἔϋσκο | πόν γ' ἔχειν.

ἐν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε ἀμφοτέρας τὰς ἑκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς λύσεις τῶν ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας, ἐφ' ἧς τὸν τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς παρατελευταίου κέχρηται.

υ υυ υυ | υυ υυυ | υυυυυ | υυυ -
„ Σέ ποτε Διὸς | ἀνὰ πύματα | νεαρὲ κόρε | νεβροχίτων.

συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας· εἶτα τελευταῖον, τὸ κρητικόν.

υ υυ - | υυ υ - | υυ υ - | - υ -
„ Θυμελικὰν | ἴθι μάκαρ | φιλοφρόνως | εἰς ἔριν.

ᾧ δὴ ἔφαμεν τρόπῳ συνεχῶς κεχρῆσθαι αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ τετραμέτρου· ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπάγειν κρητικόν· τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισὶν, ἀφ' οὗ καὶ Θεοπόμπειον καλεῖται.

- υ υυ | - υ υυ | - υ υυ | - υυυ | - υ -
„ Πάντ' ἀγαθὰ | δὴ γέγονεν | ἀνδράσιν, ἐ | μῆς ἀπὸ συ | νουσίας.

δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον. διὰ τὸ τεσσαρακον-

τάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος, ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων.

- υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - υ - | -
„ Ἀφροδί | τα μὲν οὐκ | ἔστι, μάρ | γος δ' Ἔρως | οἷα παῖς | δὴ

- υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - -
„ Ἄκρ' ἐπ' ἄν | θη καβαί | νων' ἃ μή | μοι θίγῃς | τῶ κυπαι | ρίσκω.

δεδηλώσθω δέ, ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ.

- υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - υ -
„ Ω περι | κλειτὲ δ', ἀλ | λ' ἀγνοή | σειν μὲν οὐ | σ' ἔλπομαι.

τὸ δὲ βακχειακόν, σπάνιόν ἐστιν· ὥστε εἰ καὶ πού ποτε ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὑρίσκεσθαι.

υ - - | υ - - | υ - - | υ - -
„ Ὁ ταῦρος | δ' ἔοικεν | κυρίξειν | τὰν ἀρχὰν,

υ - - | υ - - | υ - - | υ - =
„ Φθάσαντος | δ' ἐπ' ἔργοις, | περιπηδή | σεταί νιν.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν, καὶ ὁμοιοειδῶν μέτρων.

Τὸ, τε κρητικὸν) Ὁ πρῶτος παίων, τὰς ἐν τέλει δύο βραχείας συνελὼν εἰς μίαν μακράν, ποιεῖ τὸ κρητικόν, τοῦτ' ἔστι τὸ ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελών, ποιεῖ τὸ βακχεῖον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελών, ποιεῖ τὸ παλιμβάκχειον. Μελοποιίαν) Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς, καὶ δύο βραχειῶν πάλιν, ἀρρυθμία πολλὴ γίνεται, καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὑρήσεται. ἐπὶ μέντοι γε τοῦ ἀμφιμάκρου διπλασίων ὁ λόγος γίνεται. Λύσεις) Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες, λύονται εἰς τοὺς παίωνας. ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν πρῶτον παίωνα· ἡ δ' ἐσχάτη, τὸν τέταρτον. Ὦ πόλι φίλη) Ὅλοι παίωνες πρῶτοι κοινῆς οὔσης τῆς κε ἐν τῷ, λη Κέκροπος, τῆς τελευταίας μόνης τὸ κρητικὸν ἐχούσης. ἔστι δὲ τὸ μέτρον, παιωνικὸν τετράμετρον. Ἐν ἀγορᾷ) Τὸ γὰρ, Ἐν ἀγορᾷ, τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐδέξατο· τοὺς δὲ τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας. Ἐς χορὸν) Πάλιν τὸ, τας βοᾶν, κρητικὸν παρέλαβεν ἐν μέσῳ, καὶ τὸ, εἰσὶν ὡς, κρητικόν. ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι ὁμοίως κρητικοί. Μᾶτερ) Ὅλοι κρητικοί, τοῦ πότνια τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς, τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς, καθὸ κατέμιξε, λαμβανομένης, ἔτι δέ, καὶ διὰ τὴν τῶν δύο συμφώνων ἐπιφοράν. Σέ ποτε) Ἰδοὺ αἱ μὲν τρεῖς βάσεις, ἐκ τοῦ πεντεβράχεος· ἡ δὲ τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τῆς νε πάλιν, ἐν τῷ, νεβροχίτων, ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένης. Ὠδί) Ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνατρέχει, ὅπου ἔφη ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παίωνας, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ φησὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον.

Δύναται

Δύναται) Ὁ γὰρ παίων πεντάχρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐμπίπτοντες, ὅ, τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχεῖος· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον, τριάκοντα χρόνων· πεντάκις γὰρ ἕξ, τριάκοντα· ἕως τούτου δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων, κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ καθ' ἑτέρους, καὶ ἕως λβ. ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον γένος τῶν ποδῶν, ὡς ἔχοντα ἓξ χρόνους, οὐδέποτε ποιεῖ ἑξάμετρον, ὑπερπίπτοντα τῶν λ. πλῶ σημείωσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν, διαφέρει πρὸς τὰ ἄλλα μέτρα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, κατὰ ἀφαίρεσιν, τὰ ἀντιπαθοῦντα αὐτοῖς μέτρα τίκτει· ὥσπερ τὸ ἰαμβικὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ βραχείας, τίκτει τὸ τροχαϊκόν· τροχαϊκὸν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ μακρᾶς, τίκτει τὸ ἰαμβικόν· ταυτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικοῦ. τὸ μέντοι κρητικὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ μακρᾶς, ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ μονοειδὲς αὐτό. αὔξεται δὲ τοῦτο, καὶ μέχρι ἑξαμέτρου. Μονοειδῶν) Μονοειδῶν, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυναρτήτων. ἐκεῖνα γὰρ, ἐκ δυοῖν εἰδῶν συνέστηκεν. Ὁμοιοειδῶν) Ὁμοιοειδῶν, διότι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται πλείονα· οἷον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικὸν, τὸ φερεκράτειον, τὸ γλυκώνειον· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΣ.

ΤΗΣ δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα. ἐπιχοριαμβικὸν μὲν οὖν, σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον.

- υ - υ | - υ υ - | υ - -
,, Ποικιλόθρο | ν' ἀθάνατ' Α | φροδίτα,

τοῦτο, τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικήν· τὴν δὲ κατακλεῖδα, ἐξ ἰάμβου, καὶ τῆς ἀδιαφόρου. ὥστε εἶναι τὰ πάντα δύο σχήματα, περὶ τὴν τετάρτην συλλαβήν, πῆ μὲν, βραχεῖαν γινομένην, πῆ δὲ μακράν. θάτερον μὲν οὖν σχῆμα, τό·

,, Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,

πρόκειται· θάτερον δὲ,

- υ - - | - υ υ - | υ - |
,, Ἀλλά τοιδ' ἔλ | θ' αἴποτε, κατ' | ἔρω | ται.

ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

βαβα. βαβα. αβ. ββαβ. ββαα. βαβα.

ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίωνι, καὶ ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν εὕρημα, καὶ εἰ Σαπφικόν.

φικὸν καλεῖται·

„ Χαῖρε Κυλλά | νας ὁ μέδων· | σὲ γάρ | μοι.

τούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφὴν, εἶτα ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον χοριαμβικὸν πενθημιμερὲς, συνεμπίπτον τῷ δακτυλικῷ τῷ εἰς δεύτερον τροχαῖον· οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

„ Πότνια θυ | μόν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐστὶν ἐπιχοριαμβικόν· ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν μὲν πρώτην, ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ, ὁμοίως τῷ σαπφικῷ, χοριαμβικὴν, καὶ ἰαμβικὴν καταληκτικὴν· οἷον,

„ Ο Μυσαγέ | τας με καλεῖ | χορεῦ | σαι·

„ Αγοις ὦ κλυ | τὰ θεράπον | τα Λα | τοῖ.

Επιωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον· ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ κατακλεῖδα, ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου.

„ Ω'ναξ Απολ | λον παῖ μεγά | λω Δι | ός,

„ Μέλαγχρος αἰ | δῶς ἄξιος | ἐς πό | λιν.

ὥστ' εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα· κανόνα δὲ, τοιόνδε.

αβαβ. ββαα. βααβ. ββαβ. ββαα. βαβ.

αβαβ. αβαα. βαα. ββαβ. βααβ.

τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου πλεονάζον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον· οἷον,

„ Ιόπλοκ'

υ- υ - | - - υ υ | - υ - -
„ Ἰόπλοκ᾽ ἁ | γνὰ, μειλιχό | μειδε Σαπφοῖ.

ὁ κανὼν οὗτος,

αβαβ. ββαα. βαβα. ββαβ. αβαα. βαβαβ.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ τρίτην, τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου καταληκτικὰ· οἷον,

- - υ - | - - υ υ | - υ - υ | - υ |
„ Τοιοῦτος εἷς | Θήβας παῖς, | ἁρματέοσι | χήμε | νος.

υ - υ - | - - υ υ | - υ - - | - υ |
„ Μόλις μὲν Εν | νη, λεπτὸν ὲ | χοισ᾽ ἐπ᾽ ἄτρα | κτῳ λί | νον.

Ἀπ᾽ ἐλάσσονος δὲ ἐπιωνικόν τρίμετρόν ἐστι παρ᾽ Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει, ἰαμβικὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὰς δὲ ἑξῆς δύο, ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαράς· οἷον,

υ - υ - | υ υ - - | υ υ υυ
„ Πεφλοσόν᾽ αἰ | γὰρ Ἀπόλλων | ὁ λύκιος.

υ - υ - | υ υ - - | υ υ - -
„ Ἰνὼ σάλας | ἁ μέδοισαν | ἀπομάσδων.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος·

αβαβ. ααββ. ααββ. ββαβ. ααββ. ααββ.

καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο· ἀνακλωμένου δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ, ἤτοι ἑξάσημος, ἢ ἑπτάσημος, ποιεῖ τὸ τοιοῦτον· οἷον παρὰ Σαπφοῖ,

υ - υ - | υ υ - υ | - υ - -
„ Ἔχει μὲν Αν | δρομέδα κα | λὰν ἀμοιβάν·

- - υ - | υ υ - υ | - υ - -
„ Σαπφοῖ τί τὰν | πολύολβον | Ἀφροδίταν.

κανὼν δὲ αὐτοῦ ὅδε,

αβαβ. ααβα. βαββα. ββαβ. ααβα. βαββα.

Ἀνακλώμενον) Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν τῇ ἰδίᾳ βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ὥσπερ τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος, λειπούσης χρόνῳ (παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον πεντάσημον) ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ Ἀφροδίτην. ἑπτάσημον γὰρ ἔχει διποδίαν τροχαϊκήν· ἔχει δὲ οὕτως, ὡς ὑποτέτακται ὑπὸ τοῦ πηχυικοῦ· ἡ γὰρ τελευταία τῆς δευτέρας, ὀφείλουσα εἶναι μακρά, βραχεῖά ἐστιν· ἡ δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρά ἐστιν, ἥτις ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν νοεῖται.

ΠΕΡΙ ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΩΝ.

ΓΙΝΕΤΑΙ δὲ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου παραλαμβάνονται στίχου. πρῶτος δὲ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται. πῆ μὲν γὰρ ἐποίησεν, ἐκ τε ἀναπαιστικοῦ ἑφθημιμεροῦς, καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ·

„ Ἐρασ | μονίδη | Χαρίλα | ε, | χρῆμά | τοι γε | λοῖον.

τοῦτο δὲ οἱ μετ᾽ αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν. οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι᾽ ὅλου κέχρηται ἑφθημιμεροῦς, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ κώλῳ δύο· οἷον,

„ Ἀστων | δ᾽ οἱ μὲν, | κατ᾽ ὄπι | σθεν | ἦσαν· | οἱ δὲ | πολλοί.

οἱ δὲ μετ᾽ αὐτὸν, τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις.

„ Χαῖρ᾽ ὦ | μέγα Χρει | ογέλως | ὁ | μιλε | τὴς ἐ | πίβδαις,

„ Τῆς ἡ | μετέρας | σοφίας | κρι | τὴς, ἄ | ριστε | πάντων·

„ Εὐδαί | μον᾽ ἔτι | κτέ σε μή | τηρ | ἰκρί | ων ψό | φησις.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ τρίμετρον τέτμηται τοῖς ἀρχιλοχείοις· τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. καὶ μέντοι καὶ τοὺς σπονδείους παρῃτήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ,

μέσῳ, οἱ μετ' αὐτὸν Ἀρχίλοχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι, ἀλλὰ προσοδιακὸν, τὸ ἐξ ἰωνικῆς, καὶ χοριαμβικῆς, τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείου ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς,

– – | υ υ – | υ υ –
„ Αὐτὰ | δὲ σὺ Καλ | λιόπα.

Τοῦ προσοδιακοῦ, ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον· τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω διαιροῖτο, εὑρήσει τῷ προσοδιακῷ ἐφαρμόζον. ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχῃ τὸν πρῶτον, τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους. τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας προσθεὶς τῷ σπονδείῳ, ποιήσεις ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, οἷον ἑξῆς χοριαμβικόν· δύναται δὲ κἂν ἀπὸ ἀναπαίστου, κἂν ἀπὸ δακτύλου ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν, ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παραλαμβάνεσθαι, ἑξῆς χοριάμβων γινομένων· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ,

υ – | υ υ – | υ υ –
„ Ἐρασ | μονίδη | Χαρίλα | ε.

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παίωνος δευτέρου, ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεοικὸς τῷ προσοδιακῷ γίνηται τὸ ἀναπαιστικόν. παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀλλότριον γίνηται τὸ ἀναπαιστικὸν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ· δύναται δέ τις βιαζόμενος, καὶ ἑξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ·

– – | – – | υ υ –
„ Ἀστῶν | δ' οἱ μὲν, | κατόπι | σθεν.

τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸν ἑξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ, ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, μὴ ἐμπίπτοι. ὑπονοήσειε δ' ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι.

υ υ – | υ υ – | υ υ – | – | – υ | – υ | – υ
,, Ἐρέω | πολὺ φ.λ | ταθ᾽ ἑταὶ | ρων. | τέρψε | αι δ᾽ ἀ | κέων.

υ υ – | – – | υ υ – | – | – υ | υ υ υ | – υ
,, Φιλέειν | συγνὸν | περ ἐόν | τα, | μηδὲ | διαλέ | γεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκεῖνοι. φαίνεται δ᾽ οὐδ᾽ αὐτὸς κεχρημένος. δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς ἴαμβον περιίστασθαι· ἡ δὲ φαντασία τοῦ ἀναπαίστου γέγονε, διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε, τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις, πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Ἀρχίλοχον· Κρατῖνος γὰρ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις,

υ – | υ υ – | υ – | – | – υ | – υ | – υ
,, Ἐρα | σμονίδη | Βάθιπ | πε, | τὸ ἀ | ωρο | λείων.

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι οὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν Ἐρασμονίδην. ἓν μὲν δὴ τοῦτο, τῶν παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων· ἄλλο δὲ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰθυφαλλικοῦ· οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

– υ υ | – – | – υ υ | – υ υ | – υ | – υ | – υ
,, Οὐκ ἔθ᾽ ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα, | κάρφε | ται γὰρ | ἤδη.

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας, διὰ τὸ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον, καὶ κρητικός· οἷός ἐστιν οὗτος,

– – | – υ υ | – – | – υ – | – υ | – υ | – υ
,, Καὶ βήσ | σας ὀρέ | ων δυσ | παιπάλους, | οἷος | ἦν ἐφ᾽ | ἥβης.

τοῦτο παρὰ μὲν τοῖς νεωτέροις, πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ.

– υ υ | – | – υ υ | – υ υ | – υ | – υ | – υ
,, Τόν με πα | λαιστρί | ταν ὅμο | σας θεὸν, | ἑπλά | κις φι | λήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς Σερίφοις, οὐκ ἔτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

,, Χαίρε-

„ Χαίρετε | πάντες | Θεοὶ πολὺ | βωῖον, | πονλί | αν Σέ | εῤῥον.

τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον, ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου.

„ Ἀλλά μ' ὁ | λυσιμε | λὴς | ὦ ταῖ | ρε δά | μναται | πάθος.

ἔνδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν Ἀλκαῖος, ἐν ἄσμασι, οὗ ἡ ἀρχή.

„ Ἠρ' ἔτι | Διινομέ | νη | τῷ τυῤ | ῥακή | ῳ

„ Τ' ἄρμενα | λαμπρὰ κέ | α | τ' ἐν μυρ | σινή | ῳ.

κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ἄσμασιν.

„ Ὀσ' ὀλέ | πος μὲν Α | ρης, | φιλέει | μὲν αἰχ | μάν.

τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ, ἰαμβέλεγος καλεῖται· ἴστο δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον· διεσπαρμένως δέ·

„ Πρῶτον | μὲν δ' | εὖ | λον Θέμιν | οὐρανί | αν.

„ Κείνων | λυθέν | των | σαῖς ὑπὸ | χερσὶν ἄ | ναξ.

γίνεται δὲ καὶ τετραπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον πλατωνικὸν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο, δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ· τὸ δὲ μέσον, ἰαμβικόν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις.

„ Χαῖρε πα | λαιογό | νων | ἀνδρῶν | θεὰ | τῶ | ξύλλογε | πανσοφό | φων.

ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ πινδαρικὸν καλούμενον.

	- -	υ -		- υ υ	- υ υ		- -	υ -	
„	Ος καὶ	τυπεὶς	ἀ	γνῶ πελέ	κει τέκε	το	ξανθὰν	Αθά	ναν.
	υ -	υ -		- υ υ	- υ υ		- -	υ -	
„	Σοφοὶ	δὲ καὶ	τὸ	μηδὲν ἄ	γαν ἔπος	αἴ	νησαν	περισ	σῶς.

Μηδὲ ἔνασιν) Ως τὰ ἐλεγεῖα. τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου, πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἡνῶται ἐν τῷ μέτρῳ, οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ιστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα, ξδ. τὰ γὰρ ὀκτὼ μέτρα τοῖς ὀκτὼ μέτροις, τουτέστιν ἑαυτοῖς ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ, ταῦτα γίνεται. ἀπὸ τῶν ἑξασήμων μὲν, λς. ἑξάκις γὰρ τὰ ς. ις. τῶν δὲ τετρασήμων, τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, εἰσὶν κδ, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Ετι καὶ θάτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μὲν ἐστιν, ὀκτώ· μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοιοειδῆ δὲ, ὀκτὼ, οἷον ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα, χοριαμβικοῖς, ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ, κδ, ἀντιπαθῆ κδ, ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκλειπομένης, τὸ ὅλον ἓν ποιεῖ, Αρχεσίγελως· ἐν γὰρ τῷ λως, ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἐφθημιμερές ἐστιν, ἐν τῷ ὄ, καὶ ἔπειτα τὸ, ὅμιλε. Ημιολίου) Ημιόλιον εἶπε, τοὺς τρεῖς ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τὸ ἥμισυ τοῦ τριμέτρου. Εφθημιμεροῦς) Εφθημιμερές ἐστι τὸ ἀπαρτίζον τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἁπλοῦς πόδας καὶ συλλαβήν. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν) Ο ἐστιν, οὐκ εἰς τὸ ἐφθημιμερὲς τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ' ἢ πρὸ, ἢ μετά· οἷον πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου, ἐγίνετο ἐφθημιμερές. Εὐδαίμον') Εὐδαίμον' εἴκοτε, σπονδεῖος, ἀνάπαιστος· ἡ κοτε, συλλαβὴ, μὴ λήξασα εἰς μέρος λόγου· ἴαμβος, τροχαῖος, ἴαμβος. Ενταῦθα γὰρ) Ενταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἐφθημιμερεῖ, ἀπήρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ τῇ πρὸ αὐτοῦ, πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἡ τομὴ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε. Δύναται δὲ) Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον· οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν, τρεῖς ἔχειν ἀναπαίστους· καὶ ὁ α σπονδεῖος. δυνάμει ἀνάπαιστος ἐστὶ, καὶ ὁ ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα· δύναται δὲ τὸ κκ, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, αὐτὰ δὲ σὺ, καὶ ἑξῆς χορίαμβος· ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν. Αὐτὰ δὲ) Δύο συλλαβαὶ, τὸ αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, δύναται εἶναι σπονδεῖος, καὶ ὁ δεύτερος, ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χορίαμβος. Τοῦ προσοδιακοῦ) Εσθ' ὅτε γὰρ καὶ τὰς ἰαμβικὰς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατειλεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ, καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακὸν καλοῦντες, ὥσπερ Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν·

- - υ υ - υ υ - υ - υ υ υ - -

Ω δέσποτα. καὶ τάδε νῦν ἄκου σου ἃ λέ γω σοί.

ἐφθημιμερὲς γὰρ ἰαμβικὸν, τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμέμικται, καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν, καὶ χορίαμβον, ὅσπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδός, ποιεῖ ἀναπαιστικόν. τὸ ἑξῆς, Τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους, βούλεται δεῖξαι τὸν ἀνάπαιστον ᾠκειωμένον τῷ τοιούτῳ προσοδιακῷ· ἐπεὶ γὰρ τὸ προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χοριαμβικοῦ, φησὶν ὅτι,. ἐὰν ᾖ ὁ πρῶτος ποὺς σπονδεῖος, οἱ δὲ ἑξῆς ἀνάπαιστοι,

παισι, προστίθημι τὰς δύο βραχείας τῆς ἀναπαίστου τῷ σπονδείῳ, καὶ γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν, καὶ δύο βραχειῶν· καὶ λοιπὸν ὁ ἑξῆς, εὑρίσκεται χοριάμβος, ἐκ τε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν, καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου. Κἂν ἀπὸ δακτύλου) Καὶ πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδείου ἐστὶ δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἑξῆς ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται· οἷον ἐστὶν ὁ δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν - υ υ. γίνεται μὲν ὁ πρῶτος ἰωνικός, τῆς δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς, καὶ τεσσάρων βραχειῶν - υ υ υ υ - υ υ -. τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου· καὶ γίνεται πρῶτος παίων - υ υ υ υ. λοιπὸν ὁ ἑξῆς, εὑρίσκεται χοριάμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου· πάλιν ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ᾖ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικός, ἔχων τὴν πρώτην λελυμένην μακρὰν, καὶ γίνεται δεύτερος παίων, υ - υ υ, καὶ ὁ ἑξῆς χοριάμβος, ἐκ τῆς μεινάσης μακρᾶς, καὶ τοῦ ἀναπαίστου. διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐστὶν ὅτι ἐπεὶ συγγενὴς ὁ ἴαμβος τῷ ἀναπαίστῳ. ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἑφθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου λήξασαν, τὸ μετ' αὐτὸ, ἰαμβικὸν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ἀνάπαιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἷον,

- - υ υ - υ υ -
Καὶ τὸν δ' ἀπαμει βόμενος πρός
υ - υ υ - υ υ -
Ἔφη πόδας ὠ κὺς Ἀχιλ λεύς·
- - υ υ - υ υ -
Καὶ τὸν δ' ἀπαμει βόμενος προσ.

λοιπὸν τὸ ἔφη, ἴαμβος· τὸ δὲ πόδας ὠ, ἀνάπαιστος. καὶ, κὺς Ἀχιλλεὺς, ἀνάπαιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ δακτύλου, πάλιν αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμένου, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται. Δύναται δέ τις) Δύναται, φησί, τις βιάσασθαι, καὶ προσοδιακὸν ποιῆσαι, ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων, Ασῶν, εἰ μὲν κατόπισθεν, ἄχρι δύο σπονδείων. ἀσῶν δ' οἱ μὲν, κελόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τῆς ἑφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον, μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γάρ αὐτοῦ ἐστί· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἑξῆς, χοριάμβος. χοριάμβος ἐστί, τὸ, μὲν κατόπισθεν, ἀλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος. Τρίτην διαφορὰν εἶναι) Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον, ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ εἰ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεύτερον παίωνα ποιοῦντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιοῦντες. Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν) Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἴαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἀρχιλοχείῳ· δοκῶν δὲ τοῦτο μιμεῖσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος τῶν ἀωρυλλείων· ἀωρύλλειοι, οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειπόμενοι, οἷον ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι. Τετραποδίας) Τὸ ἐκ δακτυλικῆς, τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων, καὶ τριῶν τροχαίων. Ὁ τελευταῖος) Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος, ὥσπερ ἐν τέλει στίχος· στίχον γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴγε δύο συνειρημέναι εἰσί, καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. Ἀσυνάρτητον) Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων. Ἔνδοξον) Ἔνδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον. ἐπισύνθετον δὲ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον, ἀσυμ-

φώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. Ἀντεστραμμένοι) Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος, ἐκ τοῦ ποιοῦ· τοῦτο δὲ, ἐν συνεχείᾳ. τὸ πρῶτον γάρ ἐστιν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ συλλαβῆς. τὸ δὲ δεύτερον, ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι, καὶ συλλαβή, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι, καὶ δύο συλλαβαί, καὶ τέσσαρες δάκτυλοι, καὶ δύο συλλαβαί. τὸ μὲν β, διπλάσιον. εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἴη, οὐ δυνατόν. τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟΥ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβανομένου γίνεται τὸ ἐλεγεῖον, ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος, ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ πρότερον, κινουμένους ἔχει τοὺς δύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους γίνεσθαι, ἢ σπονδείους· ἢ τὸν μὲν πρῶτον, δάκτυλον· τὸν δὲ δεύτερον, σπονδεῖον· ἢ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον, σπονδεῖον· τὸν δὲ δεύτερον, δάκτυλον. παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον, τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ· τὸ δὲ πρότερον, οὐκ ἔτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο δακτύλων συνεστήκοι· οἷον,

- υ υ | - - | | - υ υ | - υ υ |
„ Νήιδες | οἱ μοῦ | σης | οὐκ ἐγέ | νοντο φί | λοι.

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν, ποιεῖ ἐλεγείαν· τὸ δὲ πρότερον, οὐχ. ὥστε αὐτὸ, ποτὲ μὲν, τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· ποτὲ δὲ, τρεισκαιδεκασύλλαβον εἶναι. καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβου, ἓν σχῆμα.

- υ υ | - υ υ | | - υ υ | - υ υ |
„ Παίσατε, | τῶν δ' ἐτέ | ων | ἡ δεκὰς | οὐκ ὀλί | γη

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἕν·

- - | - - | | - υ υ | - υ υ |
„ Τίκτε | θεοῦ, βρον | τᾶν | δ' οὐκ ἐμὸν | ἀλλὰ Δι | ός,

τοῦ δὲ τρεισκαιδεκασυλλάβου, δύο σχήματα. ποτὲ μὲν, πρῶτος ὁ δάκτυλος·

- υ υ | - - | | - υ υ | - υ υ |
„ Νήιδες | οἱ μού | σης | οὐκ ἐγέ | νοντο φί | λοι.

ποτέ

ποτὲ δὲ δεύτερος·

„ Ῥέζειν | καὶ στεφέ | ων | δύναδε | τῷ Παρί | ῳ.

δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔσαι πεπλημμελημένον· οἷον τὸ Καλλιμάχου,

„ Ἱερὰ, | νῦν δὲ Δι | ο | σκυρίδε | ω γένε | ή.

ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου εὐριπιδείου· οἷόν ἐστι τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἰοβάκχοις.

„ Δήμη | τρος ἁ | γνῆς καὶ | Κόρης | τὴν πα | νήγυ | ριν σέ | βων.

ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, τὸ καλούμενον εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον, παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ.

„ Ἐῷ | ος ἡ | νίχ' ἱπ | πότας | ἐξέ | λαμψεν | ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ·

„ Ἐνὲ | στ' Ἀπόλ | λων τῷ | χορῷ, | τῆς λύ | ρης ἀ | κούω·

„ Καὶ τῶν | Ἐρώ | των ἡ | σθόμην, | ἔστι | κ' Ἀφρο | δίτα.

ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως, κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν.

„ Ἐστι | μοι κα | λὰ πά | ϊς χρυ | σέοι | σιν ἀν | θέμοι | σιν.

„ Ἐστι | μοι κα | λὰ πά | ϊς | χρυσέ | οισιν | ἀνθέ | μοισιν.

„ Ἐμφε | ρῆ ἔ | χουσα | μορ | φὰν κλε | ϊς ἀ | γαπη | τά.

„ Ἀν-

„ Αὐλῆ | τᾶς δ' ἐ | γὼ, οὐ | δὲ Λυ | δίαν | οὐδ' ἐ | ρανάν.

τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερῆ ἔχον μορφὴν, κλεὶς ἀγαπητὰ, δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ περὶ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν, ἐγένετο προκαταληκτικὸν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς.

„ Ἐστι | μοι κα | λὰ πά | ϊς,

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,

„ Χρυσέ | οισιν | ἀνθέ | μοισι.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,

„ Αὐλῆ | τὰς δ' ἐ | γὼ οὐ | δὲ Λυ | δίαν,

καὶ βραχυκαταλήκτου,

„ Πᾶσαν | οὐδ' ἐ | ρανάν.

Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς, ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν.

„ Τὸν λυροποι | ὸν ἠ | ρόμην, | Στράτιν | εἰ κο | μήσει.

τούτου δὲ μεῖζόν ἐστι συλλαβῇ ἡ τελευταία, τὸ καλούμενον κρατίνειον. ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς.

„ Εὔιε κισ | σοχαῖ | τ' ἄναξ | χαῖρ' ἔ | φασκε | Φαντί | δης.

„ Πάντα φορη | τὰ, πάν | τα τολ | μητὰ | τῷδε | τῷ χο | ρῷ.

„ Πλὴν ξενίοις | νόμοι | σι, καὶ | Σχοινί | ωνος, | ὦ Χά | ρων.

τὸ μὲν

τὸ μὲν ἦν κεκλίνειον, τοιοῦτόν ἐστι. πολυσχημάτισον δ' αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ κωμικοί. τὰς γὰρ σπονδείους τὰς ἐμπίπτοντας ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς, παρὰ τάξιν παραλαμβάνουσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ ἰαμβικῇ. Εὔπολις δὲ, ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις, καὶ ἀτακτότατα συνέθηκε τὸ εἶδος. πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ,

„ Ἄνδρες ἑταῖ | ροι δεῦ | ρ' ἤδη | τὴν γνώ | μην προσ | ίσχε | τε,

„ Εἰ δυνατὸν, | καὶ μὴ | ἢ μεῖ | ζον πρὸς τὸ | τουσα | τυχὰ | νει.

πῆ δὲ τοιαῦτα,

„ Καὶ ξυνεγὼ | νόμιζον | ἀεὶ | τοῖς ἀγαθοῖς, | φάγροι | σιν.

ὥσθ' ὅλον αὐτὸν χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον ἀνακρεοντείῳ τῷδε,

„ Σίμαλον εἶ | δον ἐν | χορῷ, | πηκτίδ' ἔχον | τα κα | λήν.

πῆ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι. καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ καταληκτικῶν διμέτρων, δικατάληκτον, ὁ Φερεκράτης ἐνώσας, σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῇ Κοριανοῖ.

„ Ἄνδρες πρόσχε | τε τὸν | νοῦν, Ἐξευρήμα | τι και | νῷ,

„ Συμπτύκτοις ἀ | ναπαί | στοις.

καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν, δικατάληκτον Καλλίμαχος,

„ Δήμη | τερ τῇ | Πυλαί | η | τῇ τοῦ | τον ἐκ | Πελασ | γῶν.

ὅπερ προσέταξεν ἐπισυνθέτον, ὃ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ ἰθυφαλλικοῦ τοῦδε,

„ Ἀκρίσι | ὁ τὸ | ναὸν ἐ | δήματο, | ταῦθ' ὁ Ναυ | κρα | της.

καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο, ἡ Σαπφὼ πεποίηκε.

„ Δεῦρο | δεῦτε | Μοῖσαι | χρυσέ|ον λι|ποῖσαι.

καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν τῆς εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, ἡ αὐτὴ ποιήτρια,

„ Ὄλβιε γαμ|βρέ, σοὶ | μὲν | δὴ γάμος, ὡς | ἄρα|ο,
„ Ἐκτετέλε|σ', ἔχεις | δὲ | παρθένον, ἂν | ἄρα|ο.

καὶ ὁ πᾶς συνῆψε τὴν λέξιν.

„ Μελίχροος | δ' ἐπ' ἱ|μερ|τῷ κέχυται | προσώ|πῳ.

τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον) ἀντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, Οὐχ ἐγένοντο φίλοι, διπλασιάσῃ τις, ποιεῖ ἐλεγεῖον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος, καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύλους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάσῃ τις, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγεῖον. ἐὰν γὰρ ἔχῃ τὸ πρῶτον μέρος σπονδεῖον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξαι ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδεῖον. ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ᾖ, δυνατὸν διὸ εἶπεν, οὐ πάντως. δεῖ δὲ τοῦτο ἐπισημειώσασθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ, βραχεῖα εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγεῖον· εὑρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἐν τῷ διπλασιάζεσθαι, τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας. Διοσκουρίδην) Η γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς, οὐκ ἀπήρτισεν εἰς μέρος λόγου. λήγει γὰρ εἰς τὸ, Διο· τὸ δὲ ὅλον μέρος, εἰς τὸ Διοσκουρίδην. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν) Πρώτη ἀντιπάθεια, ἡ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις, πρὸς τοὺς δισυλλάβους, ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἁπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνωνται. οἷον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἰάμβου, ὁ ἀπὸ μακρᾶς τροχαῖος παραληφθείη· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχῆς δακτύλου, καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βακχεῖος, καὶ ἐξῆς ἔχων δύο μακρὰς παραληφθείη. ἔστι δὲ ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντιότης· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις, οἷόν ἐστι τὸ ἀναπαίστοις· ὡς εἶναι μὲν τελείων μέτρων τῶν ἐπὶ τέλους τροχαίων, μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἰθυφαλλικὸν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων. Εὔιος, ἤνιχ') Ενδεῖ γὰρ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἑφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἐξῆς ὅμοιον, καὶ τὸ γ. Ομοίως κατὰ τὴν πρώτην) Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει, τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκειμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν δισυλλάβων· τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἳ εἰσιν ἐναντίοι. Γίνεται τροχαϊκὸν προκαταλ.) Ολον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἔσται, εἰ παραλλάξεις τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, προκαταληκτικὸν, διὰ τὸ, κατὰ τῆς δέοντα τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἐξῆς ὑπόκειται. Χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν) Εὰν εἰς τὸ χρυ, γένηται ἡ τομὴ, εὑρίσκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἴαμβοι, καὶ συλλαβὴ, καὶ ἡ τομὴ οὐ λήγει εἰς λέξιν·

ἐὰν

ἐὰν δὲ ἡ τομὴ γίνηται εἰς τὸ παῖς, καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὑρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν. τὰ δύο τὰ ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰάμβων. Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ Ευφρειη ἔχουσα μορφὴν ο διὰ τὸ τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης ἐν τῷ παῖς. ἔδει γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τελειῶσαι. Ἐξ ὑπερκαταλ.) Ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ πλειότητος περιττοῦ συλλαβῆς. εἰ δισύλλαβοι εἶεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι, καὶ δύο. Καὶ βραχυκατάληκτα) Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὑρίσκεται τὸ ἑφθημιμερές, ὥστε γίνεσθαι δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ λυροποιὸν) Ἔστι γὰρ χοριάμβος, καὶ δύο ἴαμβοι, καὶ τρεῖς τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικὸν, ἴσως τοῦ κομισθ. Τοὺς γὰρ σπονδείους) Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπονδεῖον τὸ τροχαϊκόν· οὗτος δ' ἐν ταῖς περιτταῖς τίθεται καὶ τὸ ἰαμβικόν· οὗτος δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις τίθεται. Ἐν ταῖς μέσαις) Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους ἐν τε τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ. Ἄνδρες ἑταῖροι) Ἐν τῷ ἰαμβικῷ, σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὴ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἤδε, Δεῦρ' ἤδη. καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, ἐς τὴν περιττὴν, λέγω δὲ, τὴν μίαν, ἥ ἐστι τὴν γνώμην. Καὶ ξυνεχλυόμην) Τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς ἀνακρεόντειον, ἔχουσι, τὸν μὲν α χορίαμβον, εἶτα δύο ἰάμβους· καὶ πάλιν, χορίαμβον, καὶ τροχαῖον, καὶ συλλαβὴν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστῶν· ἀντίσπαστος δέ ἐστιν, ἐκ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν, καὶ βραχείας. εἴρηται δὲ, ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τὰς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὥσπερ ἐνταῦθα. τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀναπαίστων, περὶ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν καταληκτικὰ γὰρ εἶπεν εἶναι αὐτά. Δικατάληκτον, ὁ Φερεκράτης) Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν, δικατάληκτον εἶπε. Σύμμικτον ἀνάπαιστον) Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαίστου σύγκειται, ἀλλ' ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρῆσθαι ὁ Φερεκράτης, μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῷ καλουμένῳ ἀναπαίστῳ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἴη τὸ μέτρον. Ἄνδρες πρόσχετε τὸν) Ἡ γὰρ τελευταία, τὶ τὸν νοῦν, καταληκτικὴ ἀντισπαστική ἐστιν, ὅ ἐστιν ἀντίσπαστος παρὰ συλλαβὴν τὴν βραχεῖαν, ἥτις λείπει. υ--υ. Δεῦρο δεῦτε) Χορίαμβος καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή ἐστιν, ὅ ἐστιν ἑφθημιμερές. πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται. δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκά εἰσι. φαμὲν δὲ ὅτι, ἐὰν ἅμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκὰ, εὑρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. Ἰαμβ. κατακλεῖδα) Οὐκ εἶπεν γὰρ τὸ μέρος τοῦ λόγου, εἰς τὴν κατακλεῖδα τὴν ἰαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς ἱμερτῷ.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΩΝ.

ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΑ δὲ καλεῖται, ὅσα κατ' ἐπιλογισμὸν οὐδένα, πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ προαίρεσιν δὲ ἄλλως τῶν χρησαμένων ποιητῶν· τούτων δ' ἐπισημότατά ἐστι τάδε· τὸ πριάπειον, οὐ μόνον ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ χρώμενον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ' ὅτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον περαιοῦσιν, ἐάντε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, ἐάντε ἀπὸ τροχαίου,

κατὰ τὸ διδόμενον, ἐάντε ἀπὸ σπονδείου· οἷον παρ' Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ.

- υ - υ | - υ υ - | - υ - υ | υ - -
„ Οὐ βέβηλος | ὦ τελεταὶ | τοῦ νέου Δι | ονύσου,
- - - - | - υ υ - | - υ - υ | υ - -
„ Κἀγὼ δ' ἐξ ᾅδου | ἐργεσίης | ὠργιασμέ | νος ἥκω,
υ - - - | - υ υ - | υ - - υ | υ - -
„ Οὐδ' ὧν Πη | λουσιακὸν | κνεφαῖος πα | ρὰ τῖλμα.

ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων, τὰ τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον, ἐν τοῖς Κορίννης,

υ υ υ - υ | - υ υ -
„ Καλὰ γέρεια | εἰσομένα,
υ - υ - υ | - υ υ -
„ Ταναγρίδεσσι | λευκοπέπλοις.
υ υ υ - υ | - υ υ -
„ Μέγα δὲ, μὴ γέ | γαθε πόλις,
υ - υ - υ | - υ υ -
„ Λιγυροκωτί | λης ἐνοπῆς.

ὧδε καὶ τόδε,

- - - - | - υ υ -
„ Καὶ πεντηκόν | θ' ὁ ὑψιβίας.

ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασι,

- υ υ - | υ - - | υ υ - υ | - υ υ
„ Δύεροτος ὡς | τ' ἐφ' ἵππου | κατὰ μὲν βελ | μύμνοι,
υ - - υ | υ υ
„ Πόλιν δ' ἐπερά | θομεν,
υ υ - υ | - υ υ - |
„ Προφανὴς Γλυ | κοῦ δέτις ἀ | δων,
υ υ υ υ υ | - υ
„ Πελέκεσι δο | νεῖται.

Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικὸν, τὸ καλούμενον ἐπιωνικὸν, πολυσχημάτιστον συνέθεσαν· μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ, ἀταξία πολλὴ, ἡ τοὺς σπονδείους ἐπὶ πολλοὺς χώρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' Εὐπόλιδι, ἐν Χρυσῷ γένει,

- - - - | υ υ - - | υ - υ - | υ υ -
„ Ὦ καλλίστη | πόλι πασῶν, | ὅσας Κλέων | ἐφορᾷ.

‒ ‒ ‒ ‒ | ⏑ ⏑ ‒ ‒ | ⏑ ‒ ⏑ ‒ | ⏑ ⏑ ‒

„ Ὡς εὐδαίμων | πρότερόν τ' ἦ|θα, νῦν δὲ μάλ|λον ἔστι.

καὶ τὸ Εὐπολίδειον τοῦτο, τὸ καλούμενον χοριαμβικὸν, πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τροχαϊκὰς παρὰ τάξιν ποιοῦσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν· οἷον,

‒ ‒ ‒ ‒ | ‒ ⏑ ⏑ ‒ | ‒ ⏑ ‒ ⏑ | ‒ ⏑ ⏑

„ Εὔφρανας ἡ|μᾶς, ἀποπέμ|π' οἴκαδ' ἄλλον, | ἄλλοσε.

⏑ ‒ ‒ ⏑ | ‒ ⏑ ⏑ ‒ | ‒ ⏑ ‒ ‒ | ‒ ⏑ ‒

„ Ὁ σώφρων τὲ | χ' ὡ καταπύ|γων, ἄριστ' ἡ|κουσάτην.

καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ, τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ, πολυσχημάτιστόν ἐστιν. ἀρκέσει τοῦτο δεῖξαι ἡ παράβασις, ἡ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν, παραδείγματα παρατιθέμενοι. Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιήματος, ἑξῆς.

Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται), ὅταν παρὰ τοὺς ὡρισμένους τόπους τίθενται οἱ πόδες. οἷον αἱ ἄρσεις τῶν ἰάμβων δέχονται σπονδεῖον, ἢ δάκτυλον· ὅταν δ' οὖν ἐπὶ τῶν κωμικῶν, θείη δάκτυλον ἢ σπονδεῖον, ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦ ἰαμβικοῦ, εἴτ' οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυσχημάτιστον· ἰδίᾳ δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα, περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν, καὶ ἑξῆς, περὶ ἀπεμφαινόντων· συγκεχυμένον δέ ἐστιν, ὅταν συζυγίᾳ τινὶ ἑτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δὲ, ὅταν ἐν τινὶ μέτρῳ, κακῶς, τουτέστι παρὰ τόπον, κεῖται ποὺς, οἷον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὑρεθείη ἐν ἀρτίᾳ βάσει σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ ἐν περιττῇ. τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος, μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος. Κατ' ἐπιλογισμὸν) Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν, καὶ τῶν ποδῶν συγχύσειαν. Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων) Οἷον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων διαφόρων ποδῶν κρίσιν· σχήματα γὰρ ἔλεγον, τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν, καὶ τῶν χρόνων σύνθεσιν. Τὸ πριάπειον) Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον ἀκατάληκτον, τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷον,

‒ ‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ‒ ‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒ ⏑

Ηρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀπόκλασμα.

Ἰαμβικὴ τῇ δευτέρᾳ) Ὑπερτιθεμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ ἰαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ διίαμβος, ὑπερθεὶς τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβὴν μακρὰν ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν. Τοῦ παντὸς μέτρου) Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος. ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν ἀντίσπαστος. ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον, τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται βραχεῖα. πάλιν δὲ μακρὰ γινομένη ἡ τελευταία, καὶ σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα, τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ. Οὐ βέβηλος) Εἰς τὸ Οὐ βέβηλος ἐστὶ πρῶτον ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· δεύτερον χορίαμβος.

ρίαμβος τρίτον, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα, τέταρτον ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, Διονύσου· τὸ δὲ, κἀγὼ, σπονδεῖός ἐστι. Καὶ ἐπὶ τοῦ γλυκωνείου) Τὸ καθαρὸν γλυκώνειον, ἀντισπαστικόν ἐστι, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συζυγίαν· οἷον, Κατὰ πατρὸς ἠνίχ' ὁ μαινόλης. Καλὰ γέρεια εἰσομένα) Ὁ πρῶτος λέλυται εἰς τετράβραχυν· καὶ ἔστιν ἡ συζυγία, καλὰ γέρεια· εἶτα, εἰσομένα, ὑπερθεν τῆς ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρᾶς, εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέγονε πολυσχημάτιστον καὶ τὰ ἑξῆς δὲ ὡσαύτως. Καλὰ γέρεια εἰσομένα, ἀντισπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος, χορίαμβος ὁμοίως, ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις· καὶ τὸ τρίτον ἐστι, μέγα δὲ, μὴ γέγαθι καὶ τὸ τέταρτον, λιγυροκωτίλης· καὶ τὸ πέμπτον, καὶ πεπήκονθ' ὁ ὑψιδίας. παραδέδοται δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ κοινὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει. Λιγυροκωτίλης) Βοιωτικὴ, ἡ τοῦ ὁ προσθήκη, καὶ βραχεῖα μὲν, ἡ γυ. πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τετράβραχυν ἀνελύθησαν· διὸ καὶ πεντασύλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσὶν, ἀσυνήθως τοῦ ἀντισπαστικοῦ· ἡ δευτέρα χοριαμβικὴ πολυσχημάτιστον ἐποίησε. Πόλιν δ' ἐπράθομεν) Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα. ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος ἄνω στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου· ἡ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική· τὸ δὲ, πόλιν δ' ἐπράθομεν, ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἴαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν. τὸ δὲ, προφανὴς, ἀντίσπαστος, καὶ χορίαμβος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ, πελέκεσσι δονεῖται, ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος. Καὶ τὸ κρατίνειον) Τὸ καθαρὸν κρατίνειον τετράμετρόν ἐστι, καταληκτικὸν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικήν· τὴν δευτέραν, ἰαμβικήν· τὴν τρίτην, τροχαϊκήν· τὴν κατακλεῖδα, τροχαϊκήν· καὶ ἐν ταῖς ἰαμβικαῖς τοίνυν καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν τιθέντες τοὺς σπονδείους, πολυσχημάτιστον αὐτὸ ποιοῦσιν, οἷα ἐστὶν ἡ παράβασις ἥδε, Ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσέχετε. ἡ πρώτη, χοριαμβική, ἄνδρες ἑταῖ· ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ οὖσα. ἐν τῇ ἀρτίᾳ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ροι δεῦρ' ἤδη· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα, ἐν τῇ περιττῇ, ἔχει τὸν σπονδεῖον, τὴν γνώμην προ· καὶ λοιπὸν ἡ κατακλεὶς τροχαϊκὴ, σέχετε. Εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει. ὁ πρῶτος χορίαμβος, εἰ δυνατόν· ὁ δεύτερος, ἐν ἰαμβικῇ γνησίᾳ, καὶ μή τι μεῖ· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα ἐν τῇ περιττῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ζον πράττουσα· ἡ κατακλεὶς πάλιν τροχαϊκὴ, τυγχάνει. ἑξῆς ὁμοίως ταῖς ἰαμβικαῖς, καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς, παρὰ τάξιν ὁ σπονδεῖος ἐποίησε τεθεὶς τὸ πολυσχημάτιστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ συναρτήτῳ.

ΗΦΑΙ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ,

Η

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΩΝ ποιημάτων, τὰ μὲν ἐστι κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά. Κατὰ στίχον μὲν, ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὁμήρου, καὶ τῶν ἐποποιῶν ἔπη· καταχρηστικῶς δὲ κἂν ὑπὸ κώλου, ἢ κόμματος, ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον. Η παῖς ἡ κατάκλειστος, Τὴν οἱ φαεὶ τεκόντες· καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικοῦ, καλουμένου Φερεκρατείου. Συστηματικὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων, εἰς ἓν σῶμα παραληφθέντα, καταμετρεῖται, ἢ συμπληροῦται. Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μὲν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον· μέρος δὲ, συστηματικόν. Κοινὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν, καταμετρεῖται· αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα, ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφοῦς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ διστιχίας· αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία, ὁμοία ἐστὶ κατὰ σχέσιν. ἃ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ μὲν ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μελικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά. Κατὰ σχέσιν μὲν ἐστιν, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήματος· καλεῖται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἔχειν τινὰ πρὸς ἄλληλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα, ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι. Ἐξ ὁμοίων δὲ, ὅσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδός ἐστιν, ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας, ἢ τῆς αὐτῆς περιόδου ἀρχῆς, οὔτε ὑπὸ στίχου, οὔτε ὑπὸ συστήματος καταμε-

με-

μετρέμενα. Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλησιν οὐκ ἔχει, οὔτε κατὰ στίχον, οὔτε κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης, ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν, ἰαμβικὰ, καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ σιμωνίδειον ἐπίγραμμα,

Ισθμια, δίς Νέμεα, δὶς Ολύμπια ἐστεφανώθην·
Οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
Αριστοδάμας Θρασὺς, Αλεῖος πάλᾳ.

Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει κατὰ σχέσιν· μέρος δέ τι ἀπολελυμένων, ἢ ἐξ ὁμοίων. Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ἰδέαν γέγραπται τοῦ συστήματος· δύναται δὲ, καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν· οἷον, φέρ' εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα, κατὰ σχέσιν δοκεῖν γεγράφθαι· τοσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Πάλιν δὲ ἕκαστα τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν. Τὰ μὲν οὖν μονοστροφικά εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται. Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται. * ἐὰν δ' ἐν τῇ πρώτῃ, προῳδικά· ἐὰν δὲ ἐν μέσῃ, μεσῳδικά. ταῦτα μὲν οὖν, καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δ' ὑπὲρ ἓξ ἐπάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. ἤτοι γὰρ περιῳδικά ἐστιν, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι· ἢ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιΐαι ὅμοιαι ὦσι, καὶ αἱ ἐν μέσῳ, ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι. Τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰς περικοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει· τὰς δὲ ἐν ταῖς περικοπαῖς περιόδους, ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει. τὰ δὲ τριαδικὰ, ὅσα τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

Αντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ θέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέντοι κατὰ τὴν αὐτὴν

τὴν τάξιν παραβάλλεται ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους, τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους, τῷ δευτέρῳ τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους, τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, οὕτω. ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ, τὸ ᾠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια. Μικτὰ δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων ἐστὶν, ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδέαν, ἐκ τε ἐπῳδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν, ἢ κατὰ περικοπήν.
Κοινὰ δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ἰδεῶν τῶν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν, οἷον εἰ μονοστροφικῶς γραφὲν, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΣΑΦΕΣΤΕΡΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, οὔτε μεῖζον τεσσάρων· τὸ δὲ ἔλαττον ὂν δύο συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχῃ τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστι, καὶ καλεῖται κῶλον· ἐὰν δὲ ἐλλείπῃ, κόμμα. Σύστημα δέ ἐστι μέτρων συναγωγὴ, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἐξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία· καὶ οἱ ἐπῳδοί. τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δείξομεν. Ὄντων δὴ τούτων τῶν ἀνωτάτω γενῶν, κατὰ τὴν τούτων μίξιν ὑφίσταται, τά τε μικτὰ, γενικὰ προσαγορευόμενα, καὶ τὰ κοινὰ συστηματικά. Καὶ μικτὰ μὲν γενικὰ, ὡς αἱ τραγῳδίαι, καὶ αἱ παλαιαὶ κωμῳδίαι. μέρος μὲν γὰρ τούτων γέγραπται κατὰ στίχον, μέρος δὲ κατὰ σύστημα. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον Σαπφοῦς. διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρῶν παραγεγραμμένον ἕκαστον ᾆσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ,

ἐλάττου, κατὰ σύστημα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι· πάλιν δὲ, τῷ ὅμοιον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ δυάδι στίχων, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ποιήσεως, κατὰ τύχην τινὰ, ἀεὶ πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι. Δεδειγμένου δὲ ἡμῖν τί τέ ἐστι στίχος, καὶ τί κόμμα, καὶ τί κῶλον, καὶ τί σύστημα, ὅμως παρέντες ἡμεῖς τὴν τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμέν.

- - - υ | υ - -
„ Ἡ παῖς ἡ κα | τάκλειστος,
- - - υ | υ - -
„ Τὴν οἱ φασὶ | τεκόντες,
- - - υ | υ - -
„ Εὐναίους ὁ | ἀεισμοὺς,
υ - - υ | υ - -
„ Ἔχειν ἶσον | ὀλέθρῳ.

Τῶν δὲ κατὰ στίχον, τὰ μέν ἐστι μικτὰ, τὰ δὲ οὔ. Καὶ μικτὰ μὲν, ὡς αἱ Μενάνδρου κωμῳδίαι. πῆ μὲν γὰρ τετράμετρα ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι· πῆ δὲ τρίμετρα εὑρίσκεται· Τὰ δὲ ἄμικτα, ὡς αἱ τοῦ Ὁμήρου ῥαψῳδίαι. Τῶν δὲ κατὰ σύστημα γεγραμμένων, τὰ μέν ἐστι κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μικτὰ συστηματικὰ, τὰ δὲ κοινὰ συστηματικά· περὶ ὧν ἐροῦμεν. Κατὰ σχέσιν μὲν οὖν ἐστιν, ἃ δουλεύων ἀνταποδόσει καὶ ἀνακυκλήσει ὁ ποιητὴς γράφει· Ἀπολελυμένα δὲ, ἃ εἰκῆ γέγραπται, καὶ ἄνευ μέτρου ὡρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ νόμοι οἱ κιθαρῳδικοὶ Τιμοθέου· Μετρικὰ δὲ ἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπταί τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα·

- υυ | - υυ | - υυ | - υυ | - υυ | - -
„ Ἴσθμια | δὶς Νέμε | α, δὶς Ὀ | λύμπια | ἔστεφα | νώθην,
- - | υυ - | - υυ | - υ ύ
„ Οὐ πλά | τεῖ νι | κῶν σώματος, | ἀλλὰ τε | χνᾳ,

„ Ἀρι-

„ Αρισόδη | μ@ θεα | σὺς Α | λεῖ@ | πάλα.

τοιῦτός ἐςι καὶ ὁ Μαργίτης Ομήρυ. ἐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται. Εξ ὁμοίων δέ ἐςιν, ἅπερ ὑπὸ ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδε καταμετρεῖται ἀνὰ ἀριθμὲ τινὸς ὡρισμένε· ὡς ἐὰν τεταγμέν@ ἀριθμὸς ἦ, οὐκ ἐςιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Αλκαίῳ ἄσματι, ὃ ἡ ἀρχὴ,

„ Εμὲ δειλᾶν | ἐμὲ πασᾶν | κακοτάτων | πέδ' ἔχοισαν.

ἄπειρ@ μὲν γὰρ ὤν τις, φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσον@ συζυγίας καταμετρέμενον· ἡμεῖς δὲ, ἐπεὶ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας γεγραμμένον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. διόπερ καὶ τὰ μονοςροφικὰ ἄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, ὅτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. ἐςι δέ τινα τὰ ἐξ ὁμοίων ὅτω πεποιημένα, οἷον, τὰ Ερμείε, παιωνικὰ ὄντα.

„ Επτάμυδις | τελάκοντα | βασιλεῦς | σχεδόν. καὶ τὰ ἑξῆς.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ.

ΥΠΟΛΕΙΠΕΤΑΙ δὲ ἡμῖν, περὶ τε τῶν καταμίκτων συςηματικῶν εἰπεῖν, καὶ τῶν κοινῶν συςηματικῶν. Λέγομεν τοίνυν, ὅτι μικτὰ μὲν ἐςι συςηματικὰ, ὥσπερ εἴτις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Αλκαίε, καὶ τὴν δευτέραν συνάψειε, συςηματικῆς ἔσης αὐτῶν ἑκατέρας. Κοινὰ δέ ἐςι συςηματικὰ, τὰ δύο εἴδεσιν ὑποπεπτωκότα· οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ τὸ, Εμὲ δειλᾶν ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων.

 ἄπειρ@

ἄπειρος μὲν γὰρ ὢν τῆς τοῦ ποιητοῦ προθέσεως, ἐξ ὁμοίων φήσειεν ἂν εἶναι τὸ ᾆσμα· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεδείξαμεν. Τῶν δὲ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν. Μονοστροφικὰ μὲν οὖν εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος. Ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους, τὰ μέν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται, δηλονότι, ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, οὐκ ἂν γένοιτό τι τοιοῦτον· ἐπὶ πλεῖον δὲ, οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι. γίνεται γὰρ, ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον, ὡς τάγε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται· προῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέτακται τῶν ὁμοίων. μεσῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται· παλινῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοιά δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά εἰσιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι· περιῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις. Κατὰ περικοπὴν δέ ἐστιν ἀνομοιομερῆ, ὁπόταν ἐκθέμενος ὁ ποιητὴς ὁπόσα δήποτε συστήματα διάφορα, ἐπαγάγῃ ἐκ τῶν αὐτῶν συστημάτων συνεστῶσαν περικοπήν· ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ, ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα, ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις· τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας, ἢ πάσας. Ἀντιθετικὰ δέ ἐστιν, ὁπόταν ὁ ποιητὴς γράφῃ ὁπόσα δή ποτε κῶλα, ὡς ἀνόμοια, καὶ ὡς βούλεται· εἶτα τούτων ἀνταποδῷ, τῷ μὲν τελευταίῳ τὸ πρῶτον, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τέλους τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. τοῦτο δὲ τὸ εἶδος, παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, σπανιώτατόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ ἐστὶν οὕτω πεποιημένα, ἐν τῷ ἐπιγεγραμ-

γεγραμμένῳ Ὠῷ. Μικτὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν ποίημα, ἐν ᾧ ἐστι μέρη τινὰ, ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τοῦ κατὰ σχέσιν εἴδους, οἷον, λόγου χάριν, τό, τε ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ μεσῳδικόν. Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκὸς, καθάπερ τὸ α, Ανακρέοντος ᾆσμα,

„ Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε,
„ Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
„ Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, καὶ τὰ ἑξῆς.

κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν, ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ, καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν· δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἴς τε τριάδα, καὶ πεντάδα, ἡ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων, ἢ τῶν πέντε. Δεδειγμένου δ' ἡμῖν, τίνα ἐστὶ τὰ ἀπολελυμένα, φαμὲν εἶναι εἴδη τούτων, τά τε ἄστροφα καὶ τὰ ἀνομοιόστροφα, καὶ ἄτμητα. Ἄστροφα μὲν οὖν ἐστὶ τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα ἐπὶ ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι αὐτὰ ὑπονοητικά. Ανομοιόστροφα δέ ἐστιν, ὅσα πάντως διαιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, ἢ κατὰ ἄλλο τι ἐπιφώνημα. διαιρεῖται δὲ, ἤτοι εἰς δύο, ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείονα, ἀλλοιόστροφον. Ατμητα δέ ἐστι, τὰ τηλικαῦτα, ὥστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μέντοι τι τεκμήριον ὑπάρχειν τοῦ τὸν ποιητὴν αὐτὰ τετμηκέναι, μήτε βραχυκαταληξίαν, μήτε τι ἕτερον τῶν διοριζόντων τὰ ποιήματα, οἷον ἐφύμνιον, ἢ ἀναφώνημα. Τῶν δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ μέν ἐστιν ἀπεριόριστα, τὰ δὲ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους. Απεριόριστα μὲν, ὁπόσα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς, ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας καταμετρούμενα, ἢ περίοδον, ἢ παραγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας ὅμοιά ἐστι. Κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους ἐστὶν, ὁπόσα ἐξ ὁμοίων συνεστῶτα ἔχει κατάληξιν, ἢ βραχυ-

καταληξίαν μεταξὺ, οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεί· οἷον μάλιστα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν ταῖς παρόδοις τῶν χορῶν. ἐκεῖ γὰρ μετὰ δέκα ἀναπαιστικὰ λέγω χαίρειν, καὶ κατάληξιν, ἐπάγουσιν εὐθὺς ὅμοια μὲν, καὶ ἀναπαιστικὰ, οὐ μέντοι τῶν ἴσων συζυγιῶν. Ἔστι δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλούμενα ἐφύμνια, ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τετύχηκεν, ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιόν τι εἰώθασιν ἐπάδειν οἱ ποιηταὶ τῶν στροφαῖς· οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἰήϊε παιὰν, καὶ, Ω διθύραμβε. ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον καλεῖται τὸ ποίημα· οἷον ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ,

„ Ὑψοῦ δὴ τὸ μέλαθρον, Ὑμήναον,

„ Αἐίρετε τέκτονες ἄνδρες, Ὑμήναον,

„ Γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἀρεϊ.

Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται, οἷον,

„ Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;

„ Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

καὶ ἔτι,

„ Εὗτοι πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροίζετο.

„ Εν δὲ Βατουσιάδης·

ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς καλεῖται, ὡς Ἀνακρέοντι,

„ Αρθεὶς δ' ἦϋτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης,

„ Ες πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

ὥσπερ δὲ ταῦτα εὑρίσκεται, οὕτω γίνοιντο ἂν τινες καὶ μεσῳδοὶ, ὅταν περιέχῃ μέν τι μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ᾖ τεταγμένον. Ἔστι δέ τινα, καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικὰ, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ· τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ, καὶ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται·

οἷον

οἷον καὶ τὸ Βακχυλίδου,

„ Ἢ καλὸς Θεόκριτος, οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷς.

καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ,

„ Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ, παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

ὅταν μὲν οὖν βραχέα ᾖ τὰ ἐπιφθεγματικὰ, τοῦτο προσέσεσιν αὐτοῖς μόνον· ἐὰν δὲ καὶ τηλικαῦτα, ὥστε στροφὴν ἐκπληροῦν, καὶ προστετάχθαι μὲν τὴν τοῦ ποιητοῦ στροφὴν, ἐπεζεῦχθαι δὲ, τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων· εἶτα πάλιν, ταῦτα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἔσται τὸ τοιοῦτον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές.

Ἔστι δέ τις ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ ἡ καλουμένη παράβασις, ἥτις, ἐὰν τελεία γράφηται, ἔστιν αὐτῆς εἴδη ἑπτά. καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὰν εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀντιπρόσωπον ἀλλήλοις στάντες οἱ χορευταὶ παρέβαινον· καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες, ἔλεγόν τινα. τὰ δὲ εἴδη τῆς παραβάσεώς εἰσι ταῦτα, κομμάτιον, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς ὠνομάσθη. Φησὶ γὰρ ὁ Εὔπολις, Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο. δεύτερον δὲ εἶδός ἐστιν, ἡ ὁμωνύμως τῷ γένει καλουμένη παράβασις· καὶ τρίτον, τὸ μακρὸν προσαγορευόμενον, ὃ καὶ φαμὲν εἶναι ἐπιμηκέστερον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀπνευστὶ λέγεσθαι, ἐδόκει εἶναι μακρότερον. ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶν ἀπολελυμένα· ἕτερα δέ ἐστι τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα τό, τε μέλος, καὶ τὸ ἐπίρρημα, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ις ἦν στίχων, καὶ τῷ μέλει ἀντίστροφον· καὶ τὸ καλούμενον ἀντεπίρρημα, ὅπερ ἦν τῶν ἴσων κώλων τῷ ἐπιρρήματι.

Στίχος ἐστὶ) Ἰστέον ὅτι τὸ μέν ἐστι μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. μετροῦνται μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ' αὐτοὺς τὰ μέτρα. τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα. Διαλαβὼν οὖν ὁ τεχνικὸς περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρουμένου, νῦν περὶ μόνου μετρουμένου διδάσκει, ὅ ἐστι περὶ ποιήματος. Ἑξαμέτρου πρός τινι.) Τὸ ἑξάμετρον καὶ τὸ ἐλεγεῖον, ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφοράν. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων) Ἀνόμοιοι δέ εἰσιν, ὅταν οἱ μὲν σύγκεινται ἐξ ἀντισπαστικῶν, οἱ δὲ, εἰ τύχοι, ἐκ χοριαμβικῶν· ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν τοὺς ἰαμβικοὺς ἔχει στίχους· ἃ δὲ χορικὰ, τὰ ἐκ κώλων συγκείμενα. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ) Συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη, κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις, κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένα, ὥσπερ ἐν περιορισμῷ, συστήματι προσεῖπε καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ ἐν ταύτῃ, ὥσπερ εἰ πλήρη, καὶ ἀντιστρέφοντα ἀλλήλοις εὑρήσεται.

Καὶ

Καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν) Οὔτε γὰρ ποιότητι, οὔτε ποσότητι διαφέρει· κατὰ δυάδα δὲ διῄρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν) Τοῦτο πρὸς τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φησὶ δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον. Κατὰ στίχον γεγράφθαι) Ἐπείπερ στίχου, μόνου δὲ, κόμματα λέγει ἐξῆς· καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, καταχρώμενοι φησὶ κατὰ στίχον γεγράφθαι. Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος) Δίμετρα γάρ εἰσι καταληκτικὰ ταῦτα τὰ κομμάτια. Τῶν δὲ κατὰ συστήματα) Τὸ σύστημα ἐκ στίχου καὶ κομμάτων καὶ κώλων γίνεται. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ) Τοῦτο ἓν εἶδός ἐστι, τοῖς κατὰ σχέσιν ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ· ὥστε κατὰ μίξιν, τήν τε κατὰ στίχον, καὶ συστηματικὴν, ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικόν. Α εἰκῇ γέγραπται) Ὡς ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν στίχων, τοῦ ἐν αὐτοῖς μέτρου ὅρον οὐκ ἔχοντος, ἀλλ᾽ ἀδιαφόρως δυναμένου ἁρμόσαι, δίχα ἐλέγχων· οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχηρὰ λέγεσθαι· οὔτε ἀνακύκλησιν, ὥστε κατὰ σχέσιν λέγεσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγήν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ᾽ αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ἴσθμια δὶς, Νεμέα δὶς. δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεῖον, καὶ ἴαμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀνταποδιδόμενα. Οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν) ἀλλ᾽ ἀτάκτως ὅποι ποτὲ, τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν. οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ. μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἴαμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ, Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστι) περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημειώκατο. τῶν γὰρ μέτρων, τὰ μὲν ὑπὸ ποδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ ἰαμβικὰ, καὶ τὰ δὲ ὅμοια· τὰ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται. περίοδος δέ ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἷον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἰάμβου, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀκολούθων μέντοι ὄντων καὶ τῶν ἐξῆς· οἷον, καὶ τὸ προσοδιακόν ἐστιν. Ἡ συζυγίας, ἢ περιόδου) Περίοδός ἐστι ποδικὴ ἐν τρισὶ ποσὶ καταρίθμησις. ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικὸν, ὑπὸ ποδὸς μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἁπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ περιόδου, τουτέστι τριῶν ποδῶν, ὡς ἐν συζυγίαις καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστρόφου· ἀλλ᾽ ὥσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, τριμέτρων δύο καὶ ἑνὸς τετραμέτρου καὶ μονομέτρου, καὶ ἐξῆς ὁμοίως, ἀδιαφόρως οὔσης τῆς αὐτοῦ ποσότητος. περίοδος γὰρ ἡ ἐκ διαφόρων κώλων περικοπὴ, ὡς ἐν τῷ παρ᾽ Ἀλκαίῳ ᾄσματι. ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματική. Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Τοῦτο παιωνικόν ἐστι, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συζυγίαν ἔχον συνῃρημένην, Ἑπτάμυδις τριάκοντα. ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος ποὺς, τὰς τελευταίας συνελὼν, καὶ κρητικὸν ποιήσας, ἐκ -υ-, καὶ ἀντὶ δύο βραχειῶν μακρὰν μίαν· ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη, ὁμοίως ἔχουσι τὸν πρῶτον παίωνα, κοντὰ βασιλεὺς σχεδόν. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν) Μικτὰ μὲν οὖν ἐστὶν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ τρία ᾄσματα· τὰ δὲ ἐν σχέσει, ὡς εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδήν. ἑκατέρα μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν, κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον, ὡς ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν. ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ παιωνικοῦ σύγκειται, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ χοριαμβικοῦ· εἴ τις οὖν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς ᾠδὰς, οὔσας συστηματικὰς, εἴποι ἂν τὸ μέτρον ἐκ μικτῶν συστηματικῶν συγκεῖσθαι· καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχὴ,

- - υ - - - υ υ - υ

Ὦναξ Ἄπολλον παῖ μεγάλω Διὸς, ἐπιωνικὴ· τῆς δὲ δευτέρας,

- υ υ - - υ υ - υ -

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδων. σὲ γάρ μοι, ἐπιχοριαμβικὴ·

Κοινὰ δὲ συστηματικὰ) Τὰ δυνάμενα ἐπιδείξασθαι τὰ δύο εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσὶν ὑποπεπλωκότα,

πεπωκότα, τὸ τε ἐξ ὁμοίων, καὶ τὸ κατὰ σχέσιν ἐξ ὁμοίων. ἄπειρος μὲν οὖν φύσει εἶναι ᾆσμα, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν τῶν ἰωνικῶν καταμετρεῖσθαι· τῇ δὲ ποιότητι ἐναλλάττειν ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν· εἰκότως δὲ οὐκ ἔστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν. τὸ γὰρ ὅμοιον, τῶν πρός τι· τινὶ γὰρ ὅμοιον. προστίθεμεν γὰρ καὶ τὸ ἀνόμοιον· καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος, ἕκτος, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, συστηματικά· τὰ δὲ περιεχόμενα ταῦτα, ἢ ἐν τριάδι, ἢ ἐν πεντάδι. οὐ γὰρ δυνατὸν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά. Περιῳδικὰ δὲ) Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ προῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικά, ἑκάτερον ἕν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. Κατὰ περικοπὴν δὲ) Ὥστε, εἰ τύχοι, γράψειε περικοπὴν κώλων καὶ στίχων λς. διαφόρων, ἢ ὅσων βούλεταί τις· καὶ ἐπάγεσθαι ὅμοια μὲν λς, τῶν μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων, οἷον ἐν συστήμασι τρισὶν, ἢ ὅσοις βούλεται ὁ ποιῶν, κωλικοῖς, ἢ στιχηροῖς· οἷον, δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ ἑξῆς ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις. πάλιν, ἀλλήλοις μὲν ἀνόμοιά ἐστιν· ἀνταποδιδόμενα δὲ τοῖς προκειμένοις συστήμασιν, οἷον εἰ τύχοι, δύο περικοπαί, ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ, ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ αὐτοῖς ὁμοίων, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν, ἀνομοιομερές. τοιαῦτα δέ ἐστιν ἐν δυάδι, τὰ ἐν ταῖς κωμικαῖς παραβάσεσιν· οἷον τὸ μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα ἑξῆς κείμενα, ἀλλήλοις ἐστὶν ἀνόμοια· ἀλλ' ἐπαγομένης αὖθις τοῦ τε ἀντιστρόφου τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιρρήματος γινομένης, τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, τῶν μὲν περικοπῶν ἀντιστρεφουσῶν ἀλλήλαις, τῶν δὲ μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων ἀμφοτέρων ἀλλήλοις· ὥστε τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, δακτυλικὸν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιώτατά ἐστιν. Ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινά) Οἷον, μέρη τοῦ ποιήματος, εἴδη ὄντα τῶν κατὰ σχέσιν. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν εἰδῶν τὸ προῳδικὸν, καὶ ἐπῳδικὸν, καὶ τἄλλα. εἰ οὖν τὰ μέρη τῶν κατὰ σχέσιν ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο κατὰ ταυτὸν, τὸ κατὰ σχέσιν ῥηθήσεται μικτὸν κατὰ σχέσιν.

α Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε, | β Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
γ Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, | δ Ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
ε Δίνῃσι θρασυκαρδίων | ς Ἀνδρῶν ἐγκαθορᾷς πόλιν
ζ Χαίρουσ', οὐ γὰρ ἀνημέρους | η Ποιμαίνεις πολιήτας.

Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος) Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, οἷον τὸ τρίτον, Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον. Ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι) ὡς εἰ τύχοι, τριῶν κώλων· ὥστε μὴ δύνασθαι εἰς στροφὰς διαιρεῖσθαι, καίτοι εἰκῆ γεγραμμένα. * ἀλλ' οὐδ' ἐν τὸ δυνατὸν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος ἀμοιβαῖον, ὥσπερ Ἠλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ κατὰ ἐφύμνιον, τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ· ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, τὸ ἐπᾳδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. εἰς δύο διαιρέσεις, ὡς τὸ Φεῦ φεῦ, Ἰοὺ ἰού· ἐπὶ τούτων, ἐπρόστροφον προειρημένῃ τοῦ τῆς διαιρέσεως τρόπου. ἐπὶ γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος· ἐπὶ δὲ πολλῶν, ἄλλος· ὥστε δύνασθαι διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων, τὸ ἐναντίον τῇ ἀντιστρόφῳ τὸ τηλικοῦτον με-

γίνες ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὥστε μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑπονοητικὰ, βραχυκατάληκτα, βραχυτέρῳ κώλῳ ἐπιφορᾷ. τοῦτο γὰρ ὥσπερεὶ τεκμήριόν ἐστι μακροῖς ἐπισχεῖν. κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστιν ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου· οἷον, βραχίονι κώλῳ ἐπιφορᾷ· οἷον, οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ τὰ μὲν δίμετρα, τὰ δὲ μονόμετρα καταληκτικά· εἰ γὰρ ἴσα εἴη τὰ διαιρούμενα, καὶ δι' ἴσων γένοιτο κώλων, γίνεται συστηματικὰ κατὰ σχέσιν. Εν ταῖς παρόδοις) Οὕτως καλεῖται ἡ πρώτη τῶν χορῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν εἴσοδος. Τῶν ἴσων συζυγιῶν) Οἷον τῶν ἰσοκώλων, ἐπεὶ γίνεται κατὰ σχέσιν· μέχρι δὲ τῆς ἐνταῦθα διαίρεσις. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια ταῦτα, καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι. μὴ μετὰ στροφήν· οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσῳδικὰ, ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ. Πάτερ Λυκάμβα) προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδός. ἀντισπαστικὰ γάρ εἰσιν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον· Οἷαν δὲ ἔμπαλ) οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται. Οταν περιέχῃ μέντοι) Ως τὰ μεσῳδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια. Διαφόρως ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι, πρὸς τὰς στροφὰς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματα, οὔ.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ.

ΤΑ σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἄλλως παρ' ἄλλοις κεῖται. λέγω δὲ ὁποῖα ἐστὶν, ἥτε παράγραφος——, καὶ ἡ κορωνὶς ⸏, καὶ ἡ ἔξω νενευκυῖα διπλῆ <, καὶ ἡ ἔσω >, καὶ ὁ ἀστερίσκος ※, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον· παρὰ μὲν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἡ παράγραφος· εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος, ἡ κορωνίς. ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ᾄσματα ᾖ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, ἡ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῷ, ἡ κορωνὶς, καὶ οὕτως ἡ παράγραφος, ἢ διορίζει τά τε ὅμοια, καὶ τὰ ἀνόμοια. ἐπὶ μέντοι τῷ τέλει, ὁ ἀστερίσκος τίθεται γνώρισμα τοῦ τετελειῶσθαι τὸ ᾆσμα· ἐπεὶ ἡ κορωνὶς ἐπὶ πασῶν τίθεται τῶν ἐπῳδῶν. καὶ μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται, Σαπφοῦς τε καὶ Ανακρέοντος, καὶ Αλκαίου· ἐπὶ δὲ τοῦ Αλκαίου, ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· κατὰ δὲ τὴν Ἀρισταρχειον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῇ. ἡ δὲ διπλῆ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς κωμι-

κοῖς

κοῖς καὶ τραγικοῖς, πολλή· παρὰ δὲ τοῖς λυρικοῖς, σπανία. καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὑρίσκεται· ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησαν ἑπτάστροφον, τὸ δὲ ἥμισυ, ἑτέρου· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ στροφαῖς ταῖς ἑτέραις, τίθεται ἡ διπλῆ, σημαίνουσα τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι. τούτοις τοῖς προειρημένοις, πλὴν τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισὶ, περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα. τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ, καὶ ἀπαλλαγέντων, καταλείπεται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἐν δὲ τοῖς ἰαμβικοῖς, καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς τε στροφῆς, καὶ ἀντιστρόφου· ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφὴ, ἡ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται· ὡς ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ στροφῆς, ἡ ἔξω βλέπουσα τίθεται. εἰπόντων δὲ ὑμῶν ὅτι ἔσται τινὰ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους ἀναπαιστικὰ γεγραμμένα, ἃ δὴ καὶ ἐν παρόδῳ ὁ χορὸς λέγει, ἐφ' ἑκάστου περιορισμοῦ τίθεται ἡ παράγραφος· τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὄντων ἑπτὰ, ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος, τοῦ κομματίου, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τοῦ μακροῦ· οὐδὲν ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν αὐτῷ ἀποδιδῶται· ἐὰν δὲ ἐνῇ τὰ ἀνακλώμενα, τό, τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους, καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται, ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι, ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος, ἡ ἔξω νενευκυῖα. εἰώθασι τοίνυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ μεταξὺ ἰαμβείων τινῶν γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ ὁπόσας οὖν στροφὰς, εἶτα πάλιν περάναντες δι' ἰαμβείων τὸ προκείμενον, κατὰ συνέχειαν ἀνταποδιδόναι τὰς στροφάς. ἐν δὲ ταῖς προτέραις στροφαῖς ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο τίθενται διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἔξω βλέπουσα· ἡ δὲ μετὰ τὸ τέλος, ἔσω νενευκυῖα, δηλούντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλεπούσης, ὅτι ἀνταποδίδοται αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς ἀνταποδιδομένοις, πάλιν μὲν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς,

παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, διὰ τούτων δηλούντων ἡμῶν ὅτι ἀνταποδίδοται.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ, ΣΧΟΛΙΑ.

ΜΕΤΡΟΝ ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεως σύνταξις αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κρινόν ἐστιν ἀκοὴ, τὸ κινούμενον ἐστὶ φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα ἡ φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή. Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν ἦλθε Φίλιππος, μέχρι τῆς Ἐλατείας, ἐστὶ στίχος ἡρωϊκός· ἀλλὰ μὴν καὶ ἰωνικὸν ὅταν λέγῃ, Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβων γινομένων παρ' ἡμῖν. τοῦτο γὰρ ἄντικρυς ἰωνικόν ἐστι ἀπὸ μείζονος, ὁμοίως τῷ, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννω. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ. ὕλη μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβῇ· γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς. καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων πορείας ῥυθμοὺς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ ὀρνίθων πτερίσματα. μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς· ἔτι διαφέρει, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρὸν, καὶ βραχὺν, καὶ κοινόν· ὁ δὲ ῥυθμὸς, ὡς βούλεται, ἕλκει τοὺς χρόνους. πολλάκις δὲ καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. καὶ γὰρ τὴν συμμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, Μέτρον ἄριστον· λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν, καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα, καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν. μέτρον δὲ καὶ πᾶν τὸ μὴ πεζὸν, ὡς ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. μέτρον καὶ τὸ εἶδος ἑκάστου, ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον ἰαμβικὸν, καὶ μέτρον ἰωνικόν. μέτρον καὶ στίχος ἕκαστος, ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ, ἤγουν στίχους. μέτρον καλοῦμεν καὶ τὴν διποδίαν, ἥτις καὶ συζυγία, ὡς ὅταν τὸ ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλοῦμεν μέτρον· καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσι. καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, τοῦτ' ἔστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ· συλλαβὴ δὲ, πόδα· ποὺς δὲ συζυγίαν· συζυγία δὲ, στίχον· στίχος δὲ, ποίημα. πάντα οὖν εἰκότως μέτρον προσαγορεύεται. Ὡς παρὰ τὸ στείω στεῖρον, καὶ παρὰ τὸ δείρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον.

Παρ' Ὁμήρῳ ἡ πρὸς συλλαβὴ, ὅταν λέγῃ, Πρὸς οἶκον Πηλῆος, ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Ο ΜΕΝ τεχνικὸς τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος. οἱ δέ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μέν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δέ, οἱ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες· καὶ πρῶτός ἐστι τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων, οὗτος·

Οὔ τί μοι - υυ αἰτίη - υυ ἐσσί, θε - υυ οἴ νύ μοι - υυ αἴτιοι - υυ εἰσί - -,

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν· τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων ἐστίν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται ἐν συλλήψει· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον· τὸ δὲ ἡγούμενον, ἓν τῶν ἀφώνων· οἷον,

Πάτροκλέ - υυ μοι δει - - λῇ πλεῖ - - στον κεχα - υυ ρισμένε - υυ θυμῷ - -.

Τρίτος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἷον,

Νέστορα - υυ δ' οὐκ ἔλα - υυ θεν ἰα - υυ χὴ πι - - νοντά περ - υυ ἔμπης - -. καὶ πάλιν,

Οἱ δὲ μέ - υυ γα ἰά - υυ χοντες ἐ - υυ πέδραμον - υυ υἷες Α - υυ χαιῶν - -.

Τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν φύσει, φαίνεται ἐν τῷ, Οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί· ὁ δέ, θέσει, ἐν τῷ, Πάτροκλέ μοι δειλῇ· ὁ δὲ βραχύς, ἐν τῷ, Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. σημείωσαι δέ, ὅτι κἂν τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, λήγῃ δὲ ἡ πρώτη εἰς φωνῆεν, κοινὴν ποιεῖ συλλαβήν· οἷον,

Ἀλλὰ τά - υυ γ' ἀσπαρ - - τα καὶ ἀ - υυ νήροτα - υυ πάντα φύ - υυ ονται - -.

Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, πρῶτος οὗτος τρόπος, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ,

Οἱ δὲ μέ - υυ γα ἰά - υυ χοντες ἐ - υυ πέδραμον - υυ υἷες Α - υυ χαιῶν - -. καί,

Νέστορα - υυ δ' οὐκ ἔλα - υυ θεν ἰα - υυ χὴ πι - - νοντά περ - υυ ἔμπης - -.

Δεύτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, ὁ διὰ τῆς ὀξείας. αὕτη γὰρ ἡ ὀξεῖα ἐπικειμένη τινὶ τῶν βραχειῶν ἢ βραχυνομένων διχρόνων, μηκύνει· ὡς ἐπὶ τοῦ,

Τρῶες - - δ' ἐῤῥί - - γησαν ἐ - υυ πεὶ ἴδον - υυ αἰόλον - υυ ὄφιν υ υ.

ἰδοὺ ὁ τελευταῖος πούς, πυῤῥίχιος μὲν ὑπάρχει· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπικειμένην ἐπὶ τὸ ο, ἀντὶ τροχαίου παρείληπται, τῆς ὀξείας μηκυνούσης τὸ ο, καὶ οὐκ ἀκαίρως· δοκεῖ γὰρ ἡ ὀξεῖα ἀνατεινομένη τῇ τε φωνῇ, καὶ αὐτῇ τῇ θέσει καὶ διαστάσει τοῦ χαρακτῆρος ἑαυτῆς τὴν βραχεῖαν ἀνακαλεῖσθαι εἰς ἑτέραν τάξιν. ἡ οὖν ὀξεῖα τοιαύτην ἔχει φύσιν καὶ δύναμιν, ὡς μὴ μόνον ἐπικειμένη ἐπάνω βραχείας, μηκύνειν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ προκειμένη, καὶ μετακειμένη, δύνασθαι τῇ βραχείᾳ χρόνον χαρίσασθαι· ὡς ἐπὶ τοῦ,

Ἡ ναύ - - τῃσι τί - υυ ρας -.

Ἡ ρας συλλαβή, βραχεῖα οὖσα, διὰ τῆς προκειμένης ὀξείας ἐμηκύνθη. Μετακειμένη δέ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους,

Αἴσιμα - υυ παρει - - πών ἀπὸ - υυ ἔθεν - - ὦσατο - υυ χειρί - υ.

τὴν ἀπὸ βραχείας οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἔθεν ἐμήκυνεν· ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν, τὸ λεγόμενον λαγαρόν, ἀπαθής, ὡς οἷόν τε, γέγονε, διὰ τὴν ἐπιφορὰν τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποδός, μὴ ἐσχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος, τὸ λαγαρόν.

γαρόν. τοῦ γὰρ παρεισπῶν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας. Τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἔθ.ν, ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη· καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρῆσθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα τρόπων ἐν μόνῳ ἔξεστι κεχρῆσθαι, ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν.

Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης· αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ δεῖται ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης, ἐκ δύο ποτὲ συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. οἱ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνου θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ὑποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τονικὴν δύναμιν. αὕτη τοίνυν περισπωμένη, τῇ πρὸ αὐτῆς, ἢ τῇ μετ' αὐτὴν, δύναμιν χαρίζεταί τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Πάντη ἐ-υυ ποιχόμε-υυ νοι, πρὶν--αὖτ' ἐν--χερσὶ γυ-υυ ναικῶν--.

τοῦ γὰρ πρὶν τὸ ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Οἰκε--ας ἄλο-υυ χόντι φί-υυ λω-:

πάλιν γὰρ τὸ ας συστελλόμενον, διὰ προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. αὕτη τοίνυν ἡ δασεία, ἐπικειμένη, καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη, τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Ἕως ὁ--ταῦθ' ὥρ--μαινε κα-υυ τὰ φρένα-υυ καὶ κα-υυ τὰ θυμόν-υ.

προκεφάλου γὰρ ὄντος τοῦ στίχου, τὸ μὲν ε ἐν ἀρχῇ, οὐ μετρεῖται· τὸ δὲ ως ὁ, ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ ο, μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη, ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διαστάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διατεινομένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος. προκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος τουτουὶ στίχου,

Ἑλπόμ' ἐ-υυ λέσθαι ἴ-υυ να μὴ--ῥέξομεν-υυ ὧδε-υ.

τοῦ γὰρ ἵνα τὴν να συλλαβὴν βραχεῖαν οὖσαν, ἡ ἐπὶ τοῦ ι, δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν· ἀλλ' εἴποι τις ὅτι τὸ μὴ ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν να συλλαβήν.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ, ἤγουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων. οἷον τὴν ως, οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως· δύο μὲν τοῦ ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ σ. πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἥμισυν χρόνον. Ἰστέον ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστὶ τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ λὸς συλλαβὴ ἡ ἐν τῷ καλὸς, μείζων ἐστὶ τῆς ἐν τῷ φίλος. γίνεται γὰρ βραδύτης τις τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται, διὰ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. πάλιν ὀξυτονουμένη συλλαβὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προσαναπίπτοντος ἐν αὐτῇ τῆς συλλαβῆς τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἁπλῶς ὀξυτονουμένης, καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἷον Ζεύς τε, καί τι χαλιφρονέοντα.

Ὑγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

Ἰστέον

Ἰστέον ὅτι ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαρεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἑξῆς συλλαβήν· ἤτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῷ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ ρ· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ δασύνεται· ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὕρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος, αὕτη κοινῆς συλλαβῆς ἡ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὕρηται φωνῆεν.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

Συνίζησίς ἐστι σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν· δύο μὲν μακρῶν εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ,

Ἠ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. ἐνταῦθα γὰρ καὶ τὸ ἠ, καὶ τὸ ου, ἀμφότερα μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν συλλαβὴν μακρὰν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ,

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. τῆς κε, καὶ α, συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένων. τοῦτο δέ τινες οὔ φασιν εἶναι συνίζησιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδείου μακρᾶς. Ἠ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

Ἀλλὰ τὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν. ἐνταῦθα γὰρ ἡ τε, καὶ ον συλλαβή, εἰς μίαν βραχεῖαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ον, καὶ ου, εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακράν, ὡς ἔχει τι ἡ ἄνω χρῆσις, καὶ ἐν τῷ, Ὑμέων οἵπερ ἔασι, τῆς μέ, καὶ ων, εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένης. Καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, τῆς ε, καὶ ῳ, εἰς μίαν βραχεῖαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ, Δαέρων γαλόων, τῆς δα, καὶ έ, εἰς μίαν μακράν. ὅτι δὲ τὸ δα μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ,

Δαὴρ αὖτ' ἐμός. Αὐτοκασιγνήτη καὶ δαέρα. Ἠ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. δύναται γὰρ καὶ οὕτω γενέσθαι συνίζησις τοῦ ῳ, καὶ ε, εἰς μίαν βραχεῖαν. ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ ῳ, κοινὴν συλλαβὴν ποιοῦσι πρότερον, ἵνα δύο βραχείας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἤγουν συνιζήσεως. ἡ μὲν γὰρ ὡς γράφεται, οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίζησις οὐχ ὡς γέγραπται, ἐκφωνεῖται· ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν, τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας συνεκφωνεῖται· διὸ δὲ συνίζησις λέγεται· συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἔκ τινος μείζονος εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς καθεζομένους συμβαίνοντος· ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλλουσι τὸ μέγεθος.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Πούς ἐστι ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα· ποιῶν μέν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχείας· ποσῶν δέ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβάς, ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθεσθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχείας. τινὲς δὲ οὕτως ὁρίζονται, πούς ἐστι τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα· οἱ δὲ οὕτως, πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν σχίσις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων, ἢ πέντε, ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε καὶ μέγεθος. ὕλη δὲ

ποδῶν

ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητι τε καὶ ποιότητι εὐπρεπῶς κινούμεναι. αἱ γὰρ δύο συλλαβαί, βραχεῖά τε καὶ μακρὰ, ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι, τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτελοῦσι. πᾶν γὰρ διφυὲς ἑτέρῳ διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἴπομεν· καὶ ἡ ἀριθμητικὴ δὲ δυὰς ἐπὶ τὴν δυάδα πολλαπλασιαζομένη τὰ δ, ποιεῖ. Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἁπλοῖ πόδες τέσσαρες, ἐκ τῆς τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι. μετ' αὐτοὺς δέ εἰσιν οἱ τρισύλλαβοι, ἁπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὀκτὼ δὲ τοὺς πάντας ἀπαρτιζόμενοι. καὶ ἁπλοῖ μέν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συνθέσεως τῶν δισυλλάβων γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων αὐτοῖς. ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαί, μακρὰ καὶ βραχεῖα, προστιθέμεναι τοῖς δ, δισυλλάβοις, τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ποιοῦσι. δὶς γὰρ τὰ δ, ὀκτώ. ἐκκειμένων γὰρ τῶν δισυλλάβων, τοῦ τε πυρριχίου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ σπονδείου, ἑκατέρα τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, ἑκάστῳ προσιοῦσα δύο πόδας ποιεῖ. καὶ γοῦν ἡ μὲν βραχεῖα τῷ πυρριχίῳ προσιοῦσα τὸν τρίβραχυν, ἤγουν τὸν χορεῖον ποιεῖ· ἡ δὲ μακρὰ, τὸν δάκτυλον· τῷ δὲ ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· τῷ δὲ τροχαίῳ, ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βακχεῖον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν μολοσσόν. οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συνθέσεως τελείων τῶν τεσσάρων δισυλλάβων γίνονται· διὸ καὶ ις, εἰσί. τετράκις γὰρ τὰ δ, δεκαέξ. καὶ γὰρ ὁ πυρρίχιος, ἐφ' ἑαυτὸν συντεθέμενος, τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἴαμβον δὲ, τὸν τέταρτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· ὁ δὲ ἴαμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν δεύτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διΐαμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον. ὁ δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διτρόχαιον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δεύτερον ἐπίτριτον. ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δισπόνδειον· ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός ἐστιν ἐκ δύο ποδῶν δισυλλάβων, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον αὐτῶν καὶ διποδίαν, ἢ καὶ συζυγίαν. ποσοῦνται τοίνυν οὕτως, εἴτε δισύλλαβοι τέσσαρες, οἱ τρισύλλαβοι ὀκτὼ, καὶ οἱ τετρασύλλαβοι ις, εἰς κη. καὶ μέχρι μὲν οὖν τούτων οἱ ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἱστῶσι τοὺς πόδας· καὶ εἴπου δὲ εὑρεθῇ πεντασύλλαβος πούς, λυομένης, φασὶ, τῆς ἐν τινὶ τετρασυλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεται τοῦτον· ἄλλοι δέ φασι τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέραν τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀποτελεῖν λβ, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. ὥσπερ γὰρ, φασὶν, οἱ δισύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς προσλαμβάνοντες τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἱ ις, τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας ἑκατέρας προσλαμβάνοντες, τοὺς λβ, πεντασυλλάβους ποιοῦσιν. οἷς ὀνόματα μὲν οὐκ ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν προειρημένων μετὰ συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν διπλᾶς ποιοῦνται, δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. αὐτίκα γὰρ, Ηλιε θοαῖς ἵπποισι, δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς, καὶ τροχαϊκῶς. ἰαμβικῶς μὲν, τὸν μὲν α, πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, ἤτοι δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἴαμβον· τροχαϊκῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον, τὸν δὲ β, ἀνάπαιστον ἰσοδυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ. πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβ, πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι.

ποιοῦσι ξδ΄. καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ, η, ις, λβ, ξδ, συγκριτέμενοι εἰς ρκδ. ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ, ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, ἐφ' ἑαυτοὺς πολλαπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες, ρμδ΄, ποιοῦσι. καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν πρώτην μέθοδον, καθ' ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν πεντασυλλάβους ποιοῦσι, λβ, εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντεθεῖσαν αὐτοῖς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ, γίνονται. πολλαπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβ· καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλλους λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ. ις, οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. δῆλον τοῦτ' ἐστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. εἰ γὰρ συναριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς, ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι' ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. ὥσπερ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι, τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιπεπτόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὔρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον. λέγεται δὲ τὸ τοῦ πόδες ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας. καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός. καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ἐξώτερον μέρος, τὸ πρὸς τῇ νηΐ, ποὺς κέκληται. ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ' ἑκάστῳ δηλώσομεν.

Ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτατός ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυρρίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύρρου παρωνομάσθαι φασί, πρώτῳ γὰρ τούτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ παρίαμβος, ἐπεὶ περὶ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται. ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου. ἄλλοι δὲ καὶ ἡγεμόνα φασὶν αὐτόν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικά, ἢ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδισμα ἐλάφου πτεροφόρον χερσὸν καθημένα. ὁ προκελευσματικός.

Δεύτερος ἴαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, καὶ πλανωμένη παρεξενήθη τινὶ ὀνόματι Κελεῷ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νεαίρᾳ· καὶ τούτου ἡ θεράπαινα, ἡ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς ἔφαμεν, παρεμυθήσατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ᾄσματα ἐν τοιούτῳ ῥυθμῷ προσενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραός τινος Ἰάμβης καλουμένης, ᾗ πλυνούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππῶναξ, καὶ ἁψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλυνεν ἡ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

Ἄνθρωπ' ἄπελθε τὴν σκάφην ἀνατρέπεις. Ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ ἰοάζειν, τουτέστι, λόγους μεστοὺς πικρίας λέγειν, ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

Τρίτος ὁ τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγόμενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἵτινες ἐν τῷ περιϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

Τέταρτος ὁ σπονδεῖος, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεούς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

Τῶν δὲ τρισυλλάβων, πρῶτος μὲν ὁ χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς, ἐκ τριῶν βραχειῶν. ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ᾀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ δὲ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Δεύτερος ὁ μολοττὸς, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ Πύρρου καὶ Ἀνδρομάχης ᾠδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης· τρίμακρος δέ· ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων, μολοσσὸς κέκληται. τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσοὺς ἐκάλουν. Τρίτος ὁ δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμογῶν τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων. ἀπὸ γὰρ μείζονος ἁρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους πρόεισιν· ἢ ἀπὸ τῶν Δακτύλων, οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, οὓς καὶ Κουρῆτας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν Δία κοῦρον ὄντα εἰλεῖσθαι οἱ δέκα ὄντες, καὶ τούτῳ τῷ μέλει ᾄδοντες καὶ ὀρχούμενοι, τὸν Κρόνον ἠπάτων. καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἡρῷον, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεὰς ἡρώων καὶ πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος ἀνάπαιστος, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἱονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀντίστροφος δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικὸς, ὅτι ὑπερτεθειμένην ἔχει τὴν βραχεῖαν. Ἕκτος ὁ ἀμφίμακρος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχειν μακράς, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ ἰωνικός· τὸ μὲν, ὅτι ὑπὸ Κρητῶν εὑρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ ἰωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται. Ἕβδομος ὁ βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβάκχειος. Ὄγδοος ὁ παλιμβάκχειος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακὸς, καὶ πομπευτικὸς, διὰ τὸ ἐν προσοδίοις, ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τετρασυλλάβων μνείαν οἱ σχολιογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοκρινοῦμεν. τέως εἰσὶν οὗτοι. πρῶτος ὁ προκελευσματικὸς, οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός ἐστι τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυρριχίων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, δισπόνδειος, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος ὁ δίΐαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλληλος ἴαμβος, ἡ ἰαμβικὴ ταυτοποδία. Τέταρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχόρειος, ἡ τροχαϊκὴ ταυτοποδία. Πέμπτος ὁ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸς, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυρριχίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος. Ἕκτος ὁ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸς, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ περσικός· ἰωνικὸς μὲν, ὅτι οἱ Ἴωνες αὐτῷ ἐκέχρηντο· περσικὸς δὲ, διὰ τὸ τὰς ἱστορίας τὰς Περσικὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι.

Ἑβδο-

Ἕβδομος ὁ ἀντίσπαστος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βακχεῖος κατὰ ἴαμβον. Ὄγδοος ὁ χορίαμβος, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ καὶ βάκχειος κατὰ τροχαῖον. ἐφεξῆς δὲ τούτων οἱ τέσσαρές εἰσι παίωνες, κοινῷ μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ μόνην συλλαβὴν ἔχοντες, ἕκαστος μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. περιερχομένης δὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τούτων χώρας, διαστέλλεται ἕκαστος τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. ἔστι τοίνυν πρῶτος παίων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγκείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιᾶσιν ὕμνοις παραλαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ διδυμαῖος, ἢ κυρητικὸς, ἢ δελφικὸς, ἢ δρόμιος. τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ὑπορχηματικὸς, καὶ κρητικός. Ὁμοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι ἐπίτριτοι, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιερχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς, ἢ δόχμιος. δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν. τρίτος, ὁ ἐκ δύο μακρῶν βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ προσοδικός. τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονογενής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα μόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα. ὁ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ ἰαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικὸν, ἤγουν τὸ ἡρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν. ὁ χορίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χοριαμβικόν· ὁ ἀντίσπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν. οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ.

Κατάληξις καὶ ἀπόθεσις ταυτόν ἐστι. Καταληκτικά φησι τὰ περὶ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον πενθημιμερὲς, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστι μιᾶς· πενθημιμερὲς δὲ καλεῖται, ὅτι τὰ δύο ἥμισυ ἀναλυόμενα πέντε μέρη ποιοῦσιν. ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ συζυγίαν δύο συλλαβαὶ καταλήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία καταλήξῃ. Ἀκατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα συλλαβαὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε παρὰ μίαν συλλαβὴν πεπληρῶσθαι τὴν συζυγίαν. καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρος κατάληξις γένηται.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ.

Ἐπιπλοκή ἐστι τῶν μέτρων τὸ ἀνάπαλιν γένος, ἐξ ἧς τὰ μέτρα γίνεται· εἰσὶ μὲν οὖν ἐπιπλε-

καὶ

καὶ κατὰ μέν τινας καὶ ἄλλαι πλείους, αἱ νῦν ἀναγκαιόταται τρεῖς· καὶ ἡ μὲν καλεῖται τρίσημος δυαδική· ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἑξάσημος τετραδική. καὶ δυαδικῆς μὲν τρισήμου εἴδη δύο, τό, τε ἰαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τό, τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· τῆς δὲ ἑξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τό, τε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τὸ χοριαμβικὸν, τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν. ὠνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαί, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἴδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει· ἐροῦμεν δὲ καὶ ἑκάστης τὸ ἴδιον. ἡ μὲν γὰρ πρώτη, τρίσημος καλεῖται δυαδική· τρίσημος μὲν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων· δυαδικὴ δὲ, ὅτι εἴδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικὸν, καὶ τὸ τροχαϊκόν· καὶ ἡ τετράσημος δὲ δυαδικὴ ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες τετράχρονοί εἰσι· δύο δὲ εἴδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τό, τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. καὶ ἡ ἑξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφαλῶς εἴρηται. ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν ἁπλῶν, τρίσημος ὠνομάσθη δυαδική. ἐὰν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἑξάσημος τετραδική· μεταπίπτει δ' ἀπ' αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη τόνδε τὸν τρόπον· ἐκτίθημι καθαρὸν ἴαμβον τόνδε,

Ἰὼ Καΐκι Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί. τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται τροχαϊκὸν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικόν, καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσι τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται. φέρε γὰρ, τῷ προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθείην κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν.

Νῦν ἰὼ Καΐκι Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί. συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις, ἢ ἀφαιρέσεις τάδε ἀλλήλοις ἐπιπλέκεσθαι. ταῦτα περὶ τρισήμου δυαδικῆς. Ἡ δὲ τετράσημος δυαδικὴ δύο μὲν εἴδη γεννᾷ, δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. κληθείη δ' ἂν καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις ἀεὶ τὸν τρόπον τοῦτον· ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικὸς,

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Τούτου τὴν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν, τὸ λειπόμενον γίνεται ἀναπαιστικόν· καὶ αὖ πάλιν, ἐὰν τὰς ἑξῆς ἀφέλοις βραχείας δύο συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐὰν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαιστικὸν τὸ εἶδος γίνεται, Ὅτι Ἰλιόθεν. τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικὸν, πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυαδικὴν τετράσημον, ἐὰν μὲν μακρὰν εὑρίσκῃς, μίαν ἀφαιρεῖν· ἐὰν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν· καὶ οὕτω σοι τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαιστικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. ἐὰν μέντοι ὁ ἡρωϊκὸς στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχῃ συγκαταμεμιγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει. ἐν γὰρ ταῖς ἁρμοζούσαις προσθέσεσί τε καὶ ἀφαιρέσεσι, τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε,

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ. ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικὸν, προσθεὶς βραχείας δύο, Ὁ δὲ ὡς εἰπὼν πυλέων. διὰ τί δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαιροῦμεν ἢ προστίθεμεν, ἐν δὲ ταύταις ἔσθ' ὅτε καὶ δύο; μάλιστα μὲν, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἐξ ἁπλῶν δύο σύγκειται συλλαβῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως διεσήμαινε, τί καταληκτικὸν καὶ ὑπερκαταληκτικόν· καταληκτικὸν μὲν, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλ-

δισυλλαβίαν ὑπερκατάληκτον δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὕτω κἀνταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κατὰ δύο. ἔτι δὲ κἀκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ. πρὸς οὖν τὴν μίαν μακρὰν, τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν, ἢ προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν ἴσῳ λόγος διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ, καλεῖται μὲν τετραδικὴ, ἐπειδὴ τέσσαρα εἴδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέκεται, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, καὶ ἰωνικὰ δύο. ἑξάσημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἑξάχρονός ἐστιν. ἐπιπλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τοῦτον τὸν τρόπον. τίθημι μέτρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος,

Βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα τοῦτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικὸν, στεῖ δ' ἐπὶ γῆς. ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, ἐπὶ γῆς δέν. ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενόν ἐστιν ἀντισπαστικὸν, πὶ γῆς δένδρε. εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος, γῆς δένδρεα. οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί. τὸ χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν, εἶτα ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

Τοῦ μὲν ἡρωϊκοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο. ὅλων γὰρ ὄντων δακτύλων, ἓν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἕν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε. σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε. δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι. καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπονδείων, ι. καὶ ἔστιν ἡ μέθοδος οὕτως· ἑκάστη τῶν ε, χωρῶν, δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον. καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β. β. β. β. β. καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β, γεγονότα, ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἔστι τὰ δύο, δὶς τέσσαρα λέγων, καὶ ποιῶ, η. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ, ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται ις. δὶς γὰρ τὰ ὀκτὼ, ις. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε, καὶ γίνονται λβ. δὶς γὰρ ις, τριάκοντα δύο. ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸ ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον, σπονδεῖον· ἡ δευτέρα τρεῖς, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον· ἡ τρίτη, πέντε ὁμοίως τῇ πρώτῃ· ἡ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ δευτέρᾳ· ἡ πέμπτη, πέντε. καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε, γ, ε, γ, ε. τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ. πολλαπλασιάζω τὴν α, ἐπὶ τὴν β. πεντάκις τὰ γ, ιε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ. πεντάκις ιε, γίνονται οε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ. τρὶς οε, σκε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε. πεντάκις τὰ σκε, αρκε. ὥστε εἶναι τὰ τριμέτρου ἰαμβικοῦ σχήματα, αρκε, διὰ τί οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν; ὅτι πάντως ἐστὶν ἴαμβος. κἂν γὰρ πυρρίχιος ᾖ, τῷ ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἐσχάτην, ἴαμβός ἐστιν. ὁ αὐτὸς οὖν ἀεὶ σχῆμα ἕτερον οὐ ποιεῖ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ δὲ ὁμοίως.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, κατὰ μὲν τὸ περιφανέστατον αὐτοῦ μέχρι τοῦ τριμέτρου πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕρεις κόμμα, καὶ μέχρι τοῦ πενταμέτρου παραύξεται. δέχεται δὲ κατὰ μὲν περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἴαμβον, χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, ἴαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἴαμβον μόνον, ἢ πυρρίχιον. Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν, τὸ ἐξ

ἔχον πόδας, ἢ χώρας ἰαμβικόν, καθὸ κατὰ διποδίαν βαίνοιτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. ὑφίστανται δὲ ἀπὸ τούτου τοῦ μέτρου κατὰ ἀφαίρεσίν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. ἀποθέσεις δὲ αὐτῶν αἵπερ καὶ πάντων. καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστὶν ἀκατάληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικά, ἃ δὲ βραχυκατάληκτα.

Μονόμετρον μὲν οὖν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον τοῦτο,

Φεῦ φεῦ. λείπει γὰρ ὅλος ποὺς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. Ακατάληκτον δὲ τοῦτο,

Φεῦ φεῦ ἰώ. Καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

Αραρεν. εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Υπερκατάληκτον δὲ τοῦτο,

Πάτερ Λυκάμβα. ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ·

Δίμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο,

Ηλιε θεαῖς ἵπποις. λείπει γὰρ ὅλος ποὺς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ακατάληκτον δὲ, ὡς τοῦτο,

Ερῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ. Καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τοῦτο,

Ο μὲν θέλων μάχεσθαι. μιᾷ γὰρ συλλαβῇ λείπει πρὸς τὸ διποδίαν ἀπαρτίσαι. Υπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Εσπειρεν αὐτὸς καὶ πέτρας δή. μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω. λείπει γὰρ ὅλῳ ποδί. Ακατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

Ηκω φέρων σοὶ τῆς ἐρήμου καρδίας. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

Ογμος κακοῦ δὲ γῆρας καθαιρεῖ. Υπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,

Πάτερ Λυκάμβα· ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σάς. λείπει γὰρ ὅλῳ ποδὶ πρὸς τετράμετρον.

Ακατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι· λίσσομαί σε, λίσσομαι. πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς δ. διποδίας.

Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τόδε,

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. λείπει γὰρ μιᾷ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον;

Υπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Οὐκ ἐστὶ γὰρ εἰκὸς τὴν φάτναν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς παρήειρε. Ακατάληκτον δὲ,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς παρήειρε φρένας; Καταληκτικὸν δὲ τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς φρένας σ' ἀφεῖλεν; Υπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατάληκτον σπανιώτατόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸ ἰαμβικὸν ἐπὶ πλέον τῶν λβ, χρόνων ἀνέχεσθαι.

Εστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικὸν, καλούμενον χωλιαμβικόν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτῳ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυρριχίῳ ἀπαρτίζει, καὶ ἀδιαφορεῖ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, πάντας δεχόμενοι τοὺς εἰς ἰάμβου συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενοι περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν κατακλεῖδα, ἤτοι τὴν βάσιν σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς·

λαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἴαμβον πάντως, ἢ σπονδεῖον· ἴαμβον μὲν, ὡς τόδε,

Ακούσατ' Ιππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω. σπονδεῖον δὲ, ὡς τοῦτο,
Επ' ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων. καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τοσαῦτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικὸν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πολλοὶ ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ τοῦτο, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε, δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ' ἔστιν, ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον. δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον· καὶ τὴν μὲν περὶ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον. τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον. τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον. ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικὸν, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι, τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν. ἢ ἀπὸ Ιάμβης, οὕτω καλουμένης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Αρχιλόχου ποιήμασι· καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κακόν. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ομηρος ὁ σοφώτατος,

Ητ' ὀλίγη μὲν, λέγων, πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ ἕξ, ἴαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυῤῥίχιος. μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται. εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἁπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδον. Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι δ, τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, καὶ οὕτω πως ἰδίως λεγόμενος, ἰαμβικός. καὶ ἐστὶ τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἵνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον,

Ηκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα. Διόνυσος, ὃν τίκτει πότ' ἡ Κάδμου κόρη. κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον,

Καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν. ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακόρως, οἷον,

Ηδ' ἄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον. ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας, καὶ μάλιστα ἴαμβον, οἷον,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω τόδε;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

Τὸ μὲν ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ τὸ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς ἔθος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, ἴαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην, ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς

τὰ κῶλα ἕξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλα, φασὶν οἴκους· τὰ δὲ δύο, κυκλίους. καὶ ἐπῳδικὰς, οἱ μὲν εἶναι ἀνάπαιστον, καὶ δύο ἰάμβους, καὶ περιττὴν συλλαβήν· οἷον,

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ μεῖζον. καὶ,

Ἀπὸ τῆς φίλης ἐράμου. τὸ δὲ τοῦτον κυκλίων σύγκειται ἐκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλλάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυρριχίου, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος, ἤτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις τὸ ἐλάσσονα· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις, τὸ μείζονα· οἷον,

Ἀρετᾶς εὐστεφάνου αὐτίκα δρέψας, Ἁγίαν πεσσοδόμου κόσμου αἰών. καὶ,

Ζαχρεῖα μεγάλη πάγκλυτε κόρη. τινὲς δὲ σκωλιάζουσιν αὐτοὺς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἑφθημιμερῆ, τουτέστι μετὰ τοὺς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαινομένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἷον,

Ἀριστ' ἔργων φέρειν ἵππος ἤδη. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στίχος, εἶτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἷον,

Χελπανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει, ἐκ δισυλλάβων ἕξ· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαῖον· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυρρίχιον· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδεῖον· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυρρίχιον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαῖον, ἢ σπονδεῖον, διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Ἔστι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως κατά τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις, καὶ τὰς τομάς, καὶ ἔτι τὰς ἀποθέσεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως ἐκείνοις κατὰ διποδίαν. ἐπισημαντέον δ' αὐτοῦ τό, τε δίμετρον καταληκτικόν, καὶ ἔτι τὸ τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ τινες καὶ ἀκέφαλον ἴαμβον καλοῦσιν, ἐπὶ μιᾶς συλλαβῆς λεῖπον κατ' ἀρχὰς ἰαμβικὸν τρίμετρον εἶναι. καὶ ἔτι τὸ τετράμετρον.

Μονόμετρον μὲν οὖν τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον, ὡς τοῦτο,

Ζεῦς με. ἀκατάληκτον, Κάρφεται γάρ. καταληκτικόν, Ζεῦ πάτερ. ὑπερκατάληκτον, Ἔρχεται πολύς.

Δίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, Κάρφεται γὰρ ἤδη. ὃ καὶ ἰθυφαλλικόν. ἀκατάληκτον δὲ, Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε. καταληκτικὸν δὲ, Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων. ὃ καὶ εὐριπίδειον. Ὑπερκατάληκτον δὲ,

Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε νῦν.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,

Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχόν. Ἀκατάληκτον δὲ,

Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θοῦρος Ἄρης. Καταληκτικὸν δὲ, ὃ καὶ ἴαμβον ἀκέφαλον ἔφαμεν καλεῖσθαι.

Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην. Ὑπερκατάληκτον δὲ,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαίου διανύσας.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχὸν ὄντ' ἐν ἡμῖν. Ἀκατάληκτον δὲ,

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέτειρα χρυσόπεπλε κούρα. Καταληκτικὸν δὲ,

Ἐρξίη,

Ἐρξίη, πῆ δῆτ' ὁ ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. Ὑπερκατάληκτον δὲ,

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε νῦν κόρα.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας, ἀπ' οἰνηρᾶς δέ. Ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τοῦ τέλους τοῦ Χίου. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ, πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ συνδέσμου,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου. Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

Μὴ προτίμα δῆτ' ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. Χωλὸν δὲ λέγει, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκά. ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλεῖδα, ἢ χορεῖον, ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ἐρξίη, πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. χορεῖον,

Τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν, βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ. ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστι κοινὸν, τὸ δὲ αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον. ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνέμπτωσιν γὰρ ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρός τε τὰ τροχαϊκὰ καὶ ἰαμβικά. ἔχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν εἰς τὴν συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Ὑμῖν μὲν θεοί. Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς καλεῖται, καὶ ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ,

Οὐλομένην ἢ μυρί'. Ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι. Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ᾧ Ἀλκμὰν κέχρηται,

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ ἀρχιλόχειον,

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι. Ἀκατάληκτον δὲ, τὸ ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους λέγεται,

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.

Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν,

Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον σιμμίειον,

Χαῖρε ἄναξ ἑταῖρε, ζαθέας μάκαρ ἥβας. Ἀκατάληκτον δὲ,

Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος. Ἑξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς οὐκ ἔχομεν· εἴπου δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μιᾷ συλλαβῇ περιττεῦον τοῦ πενταμέτρου ἀκαταλήκτου. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη.

Ἀκατάληκτον δὲ, σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ,

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ ΑΙΟΛΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ αἰολικὸν, κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς προθέσεις· τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. ὅτε μὲν οὖν ἐστιν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. ὑφίσταται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα. τῶν μὲν οὖν ἄλλων παραδείγματα οὐκ ἔχομεν· τετραμέτρων δὲ καταληκτικῶν εἰς δισύλλαβον, τὸ,

Θηρωρῷ πόδες ἑπτόργυιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεντεβόεια.
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

Ἀκαταλήκτων δὲ,

Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον,
Ἄτθις, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
Φροντὶς δ' ἦν, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτί.

Πενταμέτρου δὲ καταληκτικοῦ εἰς δισύλλαβον,

Τίῳ σ' ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω,
Ὄρπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

Ἀκαταλήκτου δὲ, τοῦ καὶ σαπφικοῦ καλουμένου, ὃ καὶ τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβόν ἐστι,

Ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν ἄτε πάλαι ποκά.

Ἑξαμέτρου δὲ καταληκτικοῦ εἰς δισύλλαβον, τὸ,

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΟΥ.

Λογαοιδικὸν δὲ καὶ αὐτὸ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· καὶ τὸ μὲν πρὸς δυσὶ δακτύλοις τροχαϊκὴν ἔχοντος συζυγίαν, καλουμένου δὲ ἀλκαϊκοῦ, παράδειγμα, τὸ,

Καί κες ἐπ' ἰχαπαίσιν εἰκεῖς.

τὸ δὲ πρὸς τρισὶ, καλουμένου πραξιλλείου, τὸ,

Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλῶς βλέποισα, Παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

ἡ δὲ τροχαϊκὴ συζυγία ἐνταῦθα, ἢ διτρόχαιός ἐστιν, ἢ ἐπίτριτος β.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ Η ΗΡΩΙΚΟΥ.

Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται· κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον, καθαροὺς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους· καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ,

Πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ἀπήρτισται γὰρ, εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ,

Οὔ τί μοι αἰτίη ἐστὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἐν

τὸ

τὶ τῇ μιᾷ συλλαβῇ, δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτίῃ· ἀπηρτισμένοι γάρ εἰσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὰς ἑξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ· χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ὁ μὲν παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα ᾖ αὕτη ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος, οἷον,

Πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον,

Οὔτοί μοι αἰτίη ἐστὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου μέτρου καὶ ἑξαμέτρου στίχοι.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΥ.

Διαφοραὶ δὲ τῶν ἡρωϊκῶν στίχων εἰσὶν ἑπτά· κατενόπλιον, περιοδικὸν, βουκολικὸν, σαπφικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ πολιτικόν. κατενόπλιον μὲν οὖν ἐστι, τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

Ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Περιοδικὸν δέ ἐστι, τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον, καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Βουκολικὸν δὲ, τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον,

Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δέδεντο.

Σαπφικὸν δέ ἐστι, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Ὑπόρρυθμον δέ ἐστι, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον μέρος λόγου, οἷον,

Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τέλειον δέ ἐστι, τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἷον,

Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε.

Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου πεποιημένον, οἷον,

Ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ λογοειδεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἕξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

Πόττ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε. Καὶ κόρκορας ἐν λαχάνοισιν. τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον σιμμίειον, τὸ,

Ἱστία ἁγνὰ ἀπ' εὐξείνων μέσατοίχων. Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. ἀναπαιστικὸν δὲ τε-

τράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς ἐκλύσεως τῶν ἀναπαίστων γινόμενον, ἔστι τὸ Ἀριστοφάνους, τό,

Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπίσυτο βροτῶν.

Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικόν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ· ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, τοῦτ' ἔστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. ἔστι δὲ ἐπισημότατον αὐτοῦ, τὸ καλούμενον ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον· τοὺς δὲ ἐφεξῆς πάντας, ἀναπαίστους· οἷον,

Ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν. Νύμφα σὺ μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὰ Ἔννα. ἐν τοῖς διὰ μέσου μέτροις ἀναπαίστοις ὁ Ἀλκμὰν καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

Γίνονται δὲ ἔπη χωλά, ἢ κατὰ πλεονασμόν, ἢ κατ' ἔνδειαν. ἑκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατά τε τὴν ἀρχήν, τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἕξ. ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ προκέφαλος καὶ ἀκέφαλος· ἐν τῷ μέσῳ δέ, ὁ προκοίλιος καὶ ὁ λαγαρός· ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασί, καὶ ὁ μείουρος· οὓς καὶ πάθη τῶν στίχων φασί.

Προκέφαλος οὖν ἐστιν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ,

Ἡ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο. καὶ ἐν τῷ,

Ἡ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ η.

Ἀκέφαλος δέ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπῃ χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. καὶ ἐν τῷ,

Ὃς ἤδη τάτ' ἐόντα. λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἷς πρὸς τὴν τοῦ μέτρου σύστασιν.

Προκοίλιος δέ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μέν, ὡς ἐν τῷ,

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν. πλεονάζει γὰρ ἐν δηΐων ἡ ι. χρόνῳ δέ, ὡς ἐν τῷ,

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ καί, χρόνος.

Λαγαρὸς δέ, ὃν τινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ,

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα. ἐλλείπει γὰρ κατὰ τὸ ο χρόνος ἢ συλλαβή.

Δολιχόουρος δέ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ· οἷον,

Λεπτὸν καὶ χάριεν περὶ ζώνην βάλλετ' ἰξυῖ. πλεονάζει γὰρ τῇ ι συλλαβῇ.

Μείουρος δέ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἐλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. τούτων μὲν οὖν τῶν ἓξ τρόπων, ὅσοι δύνανται, ἢ διὰ κοινῆς συλλαβῆς, ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἂν κληθεῖεν πάθη. ζητήσειε δ' ἄν τις περὶ τοῦ,

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. καὶ τοῦ,

Πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μή. προκέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσίν. ὅτι γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρῶτοι πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσι, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις. φαμὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἐλλείπουσι χρόνῳ ἢ συλλαβῇ. κεφαλὴν γὰρ ἔπους καθόλου τὴν ἄρχουσαν μακρὰν χρὴ νομίζειν εἶναι. ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας χώρας ἐκπέ-

σῃ,

τη, καὶ ἀντ' αὐτοῦ βραχεῖα τεθῇ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης τὸ ἔπος γίνεται. καὶ τούτων τῶν προτεθέντων στίχων, ὁ μὲν,

Πλέονές κε μνηστῆρες, δυνάται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τῆς πλε, καὶ ο, συλλαβῆς εἰς μίαν μακράν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ,

Ζεφυρείη πνείουσα. φασὶ δέ τινες καὶ περὶ τούτου, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐφωνίας μᾶλλον, ἢ μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἥσθετο τῆς τοῦ δασέος φ, ἐκφωνήσεως, πλέον τι ἰσχυούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλέον τι νέμειν. τὸ αὐτό φασι καὶ περὶ τοῦ Ζεφυρείη. ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν καὶ ταύτῃ τὴν ζε, συλλαβὴν μακρὰν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος φ, ἐπαγωγὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ ὄφιν. ἀλλ' ἡ ρει, συλλαβὴ διὰ διφθόγγου γραφομένη οὐκ ἐᾷ τὸν λόγον τοῦτον ἄπταιστον περισῶσαι. οὐ γὰρ δύναται διὰ τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν δάκτυλος συνίστασθαι, εἰ μή τις τὴν ρει, συλλαβὴν διὰ τοῦ ι, φήσειε γράφεσθαι. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ Βορέης τὴν βο, καὶ ρε, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν βο, συλλαβὴν τοῦ ρ, ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. Ἀκέφαλος οὖν πάντη ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ,

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. καὶ ἐν τῷ,

Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα. οὐδεμιᾷ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως, οὔτε διὰ κοινῆς συλλαβῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολογουμένως πάθη. τούτοις ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ,

Ἐπίπονος βέβληται βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Εἰσὶ δὲ καὶ εἴδη στίχων ἕξ· ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχὺς, μαλακοειδὴς, κακόφωνος καὶ λογοειδής. Ἰσόχρονος μὲν οὖν ἐστιν, ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τὸ,

Τώ δ' ἐν μέσση νηὶ ξυμβλήτην ἀλλήλοιν.

Ἀπηρτισμένος, ὁ διάνοιαν αὐτοτελῆ ἔχων ἐν αὐτῷ· οἷον,

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Τραχὺς δέ ἐστιν, ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν· οἷον,

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

Μαλακοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ λείως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς· οἷον,

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

Κακόφωνος δέ ἐστιν, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστιν· οἷον,

Φῆρα ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

Λογοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἷον, Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Ἐπίχαρμος μνημονεύεται) Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν.

Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοί, οὓς πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος· οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς Ὁμήρου τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος.

Τῶν ἀωρολείων) Ἀωρόλειοι οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, τουτέστιν, ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτό φασιν εἶναι, συντεθέντες, τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωικῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διῄρηται πενθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομήν. πενθημιμερὲς δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς. ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφίμακρον, θεραπευομένης, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου. οἷον,

Νηΐδες αἱ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλαι. ταύτης γὰρ ἡ τομή ἐστιν ἐν τῷ μούσης. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἐστίν, ὅτι καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδείους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα. τὸν οὖν μείζονα τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, περὶ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδόν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες. ἐδήλου δέ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀπλανοῦς σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδός, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν.

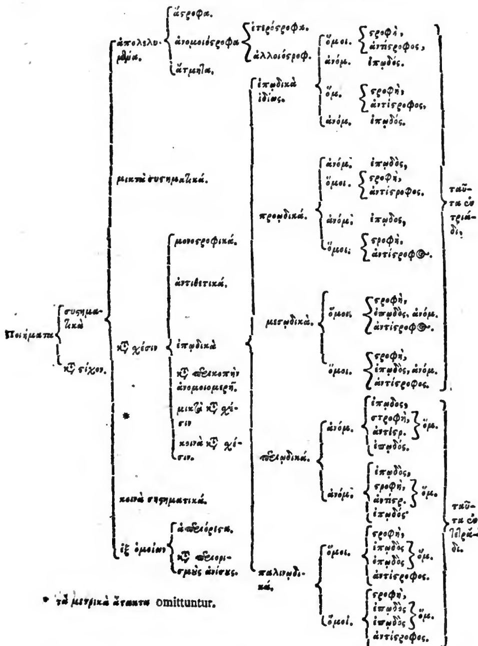
ΔΙΑΓΡΑΜ-

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ.

- Πόδες
  - δισύλλαβοι
    - δίχρονος, πυῤῥίχιος υ υ θεός.
    - τρίχρονοι
      - τροχαῖος - υ Φοῖβος.
      - ἴαμβος υ - γέλως.
    - τετράχρονος, σπονδεῖος - - ἥρως.
  - τρισύλλαβοι
    - τρίχρονος, τρίβραχυς υ υ υ δόλιος.
    - τετράχρονοι
      - δάκτυλος - υ υ ἥλιος.
      - ἀμφίβραχυς υ - υ Ομηρος.
      - ἀνάπαιστος υ υ - πολεμῶν.
    - πεντάχρονοι
      - βακχεῖος υ - - νοήμων.
      - ἀμφίμακρος - υ - ἡγεμών.
      - παλιμβάκχειος - - υ Ηφαιστος.
    - ἑξάχρονος, μολοττὸς - - - Ηρώδης.
  - τετρασύλλαβοι
    - τετράχρονος προκελευσματικὸς υ υ υ υ φιλόσοφος.
    - πεντάχρονοι
      - παίων πρῶτος - υ υ υ Στησίχορος.
      - παίων δεύτερος υ - υ υ Ονήσιμος.
      - παίων τρίτος υ υ - υ Κλεόβουλος.
      - παίων τέταρτος υ υ υ - Δορυμίδων.
    - ἑξάχρονοι
      - ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος υ υ - - Διομήδης.
      - ἀντίσπαστος υ - - υ Αλέξανδρος.
      - ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος - - υ υ Δημήτριος.
      - διτρόχαιος - υ - υ Αρχέδημος.
      - διίαμβος υ - υ - Ανακρέων.
      - χοριάμβος - υ υ - Εὐφορίων.
    - ἑπτάχρονοι
      - ἐπίτριτος πρῶτος υ - - - Αριστείδης.
      - ἐπίτριτος δεύτερος - υ - - Εὐρυμήδης.
      - ἐπίτριτος τρίτος - - υ - Δημοσθένης.
      - ἐπίτριτος τέταρτος - - - υ Καλλίξεινος.
    - ὀκτάχρονος, δισπόνδειος - - - - Ηρακλείδης.

Τρίβραχυς ἢ χορεῖος. Αμφίμακρος ἢ κρητικός.
Διτρόχαιος ἢ τροχαϊκὴ ταυτοποδία. Διίαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία.
Επίτριτος δεύτερος, ἢ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ἢ καρικός.
Επίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ ῥόδιος.
Επίτριτος τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ μονογενής.
Δισπόνδειος, ἢ σπονδειακὴ ταυτοποδία.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ὥσπερ δὲ γίνεται τριὰς ἐπῳδικὴ, καὶ τετρὰς, οὕτω καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον.

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΡΑΦΑΙ ΚΑΙ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Σελ. σίχ.
2, 2 χείμῳ μάκ.
3, 12 γράφε, ἐκκαιδεκάδωρα
6, 17 γρ. νεανία
8, 15 γρ. Επειδὴ νῆας.
ἐκ τ Ιλιάδ. ψ.
9, 8 οἶσθα
12 γρ. Ωχ', καὶ, καλέσασ' ἐς
10, 31 γρ. ἡ κρηνικός.
11, 18 γρ. ὀκτάχρονος.
12, 22 Χαίροις ὦ νύμ.
ἴσως, ὦ νύμ.
13, 10 ἴσως, πασσάλω
15 Α ἢ Αρ
16, 8 γρ. Δέξαι *
17, 7 ἄκρον ἥκων
γρ. ἀλλᾶντα
18, 6 γρ. ἐφρέσω
19, 8 ἴσως, Μὴ πρητίμα,
καὶ, δῆτ' ἐμὲ
18 ἴσ. Ερμᾶ, καὶ, ὃ
20 γρ. Αμειψίαν †
ἀλλ. πίωχὸν ὄντ'
ἔν ἡμῶν
23, 21 ἴσως, ἐπτόργγοι
22 ἴσ. σάμβαλα
23 ἐξεπόνασαν
25, 5 διαιρεμβὺς
26, 5 γρ. αὖραι, νέφος
ὐράνιον τόδ'
30, 2 γρ. δρᾶσαι Λαμ.
5 ἐφίλασεν
17 ἴσ. Οἶδα μὲν,
καὶ, τί δρῶν.
19 βράγχον
32, 26 Φιλίσκος, Σωσιφάνης
33, 5 τ ἐγχ.
14 γρ. ὤλεσε
17 ἴσως, θυμήσας
34, 6 τετρασυλλάβε
9 γρ. χρόνῳ
35, 7 γρ. ἀρισόποδ'
37, 16 ἴσως, ὐδ' ἄμ'
ὀπώρας σέθεν
19 μάτοισαι
38, 2 γρ. μέσαι δὲ
Νύκτες ‡
39, 13 ἴσως, Εκατον, ἵν'
ἡ κύριον ὄνομα.
15 ἴσως, ὡραῖα, ἢ
ὡραῖα ἐπιρρηματικῶς.
40, 14 ἂν ἄλλη, ἢ, ἐν ἄλλῃ
20 πυθόμανδρον
21 γρ. ὡς σίχον τὸ,
Σικελὸς, κομψὸς ἀνὴρ
43, 5 γρ. ἢ ῥᾶ
44, 3 ἴσως, παίσδε, ἀντὶ
ὃ παίζε

* ita edidimus. † ita in ipso contextu nunc. ‡ ita hæc nostra Editio.

7 γρ. τ' ἄλ

10 κυρίζειν

45, 26 ἴσως αἴποκα, ἤ, αἰπόλε κατ'

29 γρ. Ἀλκαίῳ, καὶ

47, 8 ἁρμάτεσσι χ' ἡμίθεος.

48, 10 γρ. παραλαμβάνεται

21 ἴσως, ὅμιλε τοῖς

49, 3 εἰς τρίτον

9 περισιθεὶς

21 τὸ πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὴν τοῦ δευτέρου συλλαβὴν μολοσσὸν ποιεῖ

50, 8 ἀωρυλλείων

55, 14 Ενεσι πολλῶν

56, 3 ὅτι οὕτως σύγκ.

57, 4 Ευστρατεύτοις

59, 13 γρ. ξυνεζευγμένην

20 γρ. Σύμπτυκτον

34 χρησιμωτάτων

60, 3 τελεσαι

61, 2 ἐπιχοριαμβικὸν

62, 19 γρ. πελέκεσι

63, 16 τὸ γὰρ συστηματικόν ἐστι πληρ.

64, 6 γρ. Ισθμια δὶς, νεμέᾳ δὶς,

8 γρ. Ἀριστόδημος

21 παρεπῳδικά ἐστιν

66, 10 Ευναίυς

19 ἃ ὡς ἔτυχε γέγρ.

24 Ισθμια δὶς, νεμέᾳ δὶς,

68, 24 ὅμοια εἶναι

25 πάσας ἀλλήλαις εἶναι ὁμοίας

73, 28 γρ. θρασυκαρδίων

80, 40 γρ. δεύτερον *

* id in contextum recepimus.

ANI-

ANIMADVERSIONES IN HEPHÆSTIONIS ENCHIRIDION ET SCHOLIA.

PAG. 2. in Contextu: Τίρεως) Urbs ſatis celebris. Ibid. κα-κεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ) Quale hoc metrum? dicam: ſi litera geminata ſcribas ἐν σάλεσσιν, Verſum habebis ſtatim ἀ-συνάρτητον ex Jambico Ephthemimeri & Ephthemimeri Trochaïco: ſimi-les vide apud Hephæſtionem, qui præcipuos enumeravit, non omnes. ſed de voce σάλεσσιν etiam rogabis. Et hanc explicabo tibi: σάλος σά-λυ locus eſt in litore, ubi naves in anchoris ſtare poſſunt: Vide, ut brevis ſim, Suidam in V. Σάλος. pro eo σάλος σάλεος dixit Anony-mus mutato genere & Poëtarum more pluralem pro ſingulo adhi-bens: quid quæris? talia habemus ſexcenta. ἥμενος ἐν σάλεσσιν simili-ter dictum hic, ut ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον apud Suidam *loc.* mox *citat.* In aliis membranis ſcriptum erat κείμενος pro ἥμενος: quam inepte, nunc vident omnes; κεῖαξ ἐν σάλεσσιν nemo dixit unquam aut dice-re potuit eo ſenſu. ἐν σάκεσσι κείμενος aliquid eſſe poſſet: ſed quid no-bis cum ineptis, ubi apta ſunt ad manum? ſervemus ea, & quidem ſedulo. Ibid. Ω ξυμβυλεύειν &c.) In his ſenſus non eſt bonus: dicam paucis, quod ſuſpicor: ἄπο per ſe ſubſiſtit, ut πάρα: hoc *adeſt* notat, illud *abeſt*: utrumque adverbium eſt, quod pro verbo adhibe-tur: nihil notius græce doctis. jam autem poſita σημασίᾳ iſta, ordo verborum eſt, Ω ἄπο ξύμβυλεύειν χέρσι, νῦς δὲ πάρα: in quo ſententia mehercule non eſt apta. Nam ξυμβυλεύειν χέρσι ineptias alit, ſi nihil accedat, quod ei opituletur: ſcriptum opinor olim Ω ξυμβυλεύειν χέρσ'

ἄπο, τῷ δὲ πάρα. Sic nihil convenientius. ξυμβαλλίνειν χέρσι dici potest figurate, quia ξυμβαλλίνειν τῷ dicitur proprie, & hoc proinde illud in structura verborum antithetica sustentat: sentisne? Ibid. Ἅλς ἐπάγη) *sal concretus est.* Ibid. Ἕκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν) Si hoc Homericum sit, libri nostri discrepant a libris antiquis: simile quid exstat *Il.* Ω. *V.* 553. Ibid. ἔνθα ἐ δεῖ παρατηρεῖν &c.) Hæc nihil ad præcedens exemplum. Nam quando vox una in consonantem desinit, & altera a consonante incipit, semper longa est syllaba: Vide ipsum Hephæstionem *pag.* 6. An sibi adversus est Auctor & ἐπιτηρησίδιον hoc scripsit incautus? Credat Judæus apella, non ego: Amanuenses dicunt, quod ipse Hephæstion non dixerat. Locus scilicet turbatus est, & in locum unius exempli irrepsit alterum: si mutato ordine legas, Η ἐν τῇ ἑξῆς ἐστὶ συλλαβῇ· οἷον, ἄλλος. Η λήγει μὲν εἰς ἕν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου· οἷον, Ἕκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν. videbis statim, post ἄλλος & exemplum istud perbene sequi ἔνθα καὶ δεῖ &c. Et sic igitur restitue, quæ cæcutientes scribæ turbaverant. Ibid. Οἷον, ἴξω) An Veteres igitur ἴ-ξω dicebant pro ἴκ-σω? vix puto. Fallor, aut legendum οἷον, ἴζω. Id ita pronunciatum. Ibid. In Scholiis: βερμὼν) Vox mihi ignota: an legendum βερμῶν, pro βερμάων, quod a βερμᾶν deductum, pro quo paulo usitatius erat βερμᾶσθαι? dubito: nam cur participium sumsit Grammaticus? cur formam agendi ab ultima antiquitate repetiit? nonne βρίμη aderat & quærenti se offerebat statim? sane id mallem conspicere hic: sed aliud tamen adscriptum forte: scis, quid impensius arrideret mihi? vehemens illud Hecatæ Epithetum Βερμὼ, de quo inter alios Apollonii Interpretes antiqui ad *lib.* 3. *v.* 861. *Argon.* Eruditi sciunt. Ibid. Γλίφω) Quid hoc? in libro meo correctum γλύφω, *sculpo*: quod verum fortasse. mihi tamen, si bene memini, prima in γλύφω nondum reperta est longa.

Ibid. Γλίχων) An a γλίχω, pro quo usus induxit γλίχομαι? nihil aliud restat: & quid iterum participium tamen & quidem participium antiquatum? fors aliud etiam latet: an Γλίχων scribendum cum majuscula, ut nomen proprium sit hominis, de quo Suidas in V. Γληχώ? hoc verum esse posset: quanquam nullus ego dubito, quin ab ipso γλίχω & γλίχων id deductum sit: in nominibus propriis supersunt

sunt sermonis antiquissimi vestigia: videbimus alias. Ibid. Κι-νὸς) An prima in κίνος producitur aut produci potest? absit, absit: corrupta vox est. Legendum forte κηλὸς: ejus prima anceps est. Alias κίκυς scribendum esset, cujus prima longa est; sed id paullo remotius a κινὸς. Alii videant: κινῶ etiam bonum esse posset. Ibid. κριτὸς) prima in κριτὸς corripitur vulgo: fors aliud dedit Grammaticus: κλιτὺς ejus scopo inservisset plane. Ibid. Λῖπος) Labbæi glossæ: *Λῖπος. Ingluvies. Λίπος, pinguedo*, contra primam corripit. Ibid. λῖτος) Ita scripsit Grammaticus pro λιτὸς: nam de casu patrio hic cogitare nolo. pro λιρὸς, quod præcedit, alii Grammatici λῖρος, eodem jure & eadem auctoritate: nota est Heroum in his vacillatio. Ibid. Ξίος) Hoc vitium iterum contraxit: nam prima in ξίος nunquam producitur: lege ξωὸς. Id primam habet longam.

Pag. 3. In Scholiis: πυρὰ) *πυρὰ rogus* vulgo corripitur, ut & *πυρὰ ignes:* an πῦρ scripsit Scholiastes? Ibid. Σιλῶν) Nomen proprium est Σίλων, ut ex Suida & aliis scimus: an illud adscripsit hic? sit ita per me licet: alias σιλῶν forte enatum ex σίφων.

Ibid. In Contexu: ἐκ κανδικαδῶρα) recte corrigunt ἐκκαιδεκάδωρα ex *Il.* Δ. *V.* 109. Ibid. Οἶρος πιαύτης παρθένυ) hæc arcte cohærent. Nam λοχίνῃ) non construitur cum casu patrio.

Pag. 4. οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν, — Οὔτ' τις &c.) Hæc male distincta sunt: scribe Σοφοκλῆς ἐν τοῖς ἐλεγείαις, οὐκ ὤετο ἐγχωρεῖν οὔτ' τις ἔπος, οὔτ' ἐλεγείαν· φησὶ γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Αρχίλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν. uno ordine ista scripsit Hephæstion nec verba Poëtæ interposuit: casu enim factum, ut partem Pentametri constituant illa, οὔτ' τις ἔπος, οὔτ' ἐλεγείαν: talia, ut nosti, infinita in scriptis Prosaïcis.

Ibid. συσῖκομεν τὴν Πηνελόπειο ἄνακτος) id est, contrahimus vocem Πηνελάοιο & pro ea scribimus Πηνελέοιο, ne metro vim inferamus, quod istam licentiam vix admittit in illa voce, ut ex præcedentibus apparet: Scholiastes mentem Hephæstionis non cepit. Πηνελέοιο & Πηνέλεως nunc constans Lectio apud Poëtarum principem, quæ profecta est vel ab ipso Poëta, vel ab Eruditis Grammaticis: sane quod hic dicitur, scripturam istam exclusit. quare Πηνελάοιο hoc loco ita accipiendum est, ut pro communi habeatur, quod apud Homerum in gratiam Versus redigendum erat ad istum Idiotismum. Ibid.

Ῥυθμὸν μὲν γὰρ καὶ ἐν &c.) repetit, quod de Jambo dixerat: quare hæc cum ſuperioribus illis cohærent, non cum immediate præcedentibus: Id Scholiaſtes non animadvertit. Ibid. Ο Διόνυσος &c.) Verſus Senarius laborat in principio: nam Δι brevis eſt. an ſyllabam omiſit Hephæſtion, aut ſcribendum Ο δὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξωλησθείη? ita videtur certe. Ibid. Ἱππώνακτος τὸ μέτρον.) Choliambicum ſcilicet; Vid. *p.* 16. Et hoc addit propter illud ἐξωλησθείη aliaque gemella, quæ ſi metrum Hipponacteum ſequaris, ad hanc doctrinam non pertinent: ita accipiendum ὥ μοι μέλει Ἱππώνακτος hic. Ibid. ὅμως μέντοι καὶ &c.) hic ad Epica demum accedit, quod probat expoſitionem meam de ſuperiori Πηνελάοιο: attende modo. Ibid. Τψηλᾶς εἰς πόντον) Ex *Theocriti Cyclope V.* 18. Ibid. Οἶδ' ἀρετὴν) *Il.* Ν. *V.* 275. Ibid. Ἀνακρέων ἐν ἐλεγείαις) ut ſupra Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις. Ibid. Σοὶ ναίουσ') *Il.* Π. *V.* 235. Ibid. Εὔμηναι) *Od.* Κ. *V.* 243. Ibid. Τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν &c.) Hæc mendum ingenue profitentur: adde negationem, quæ excidit, & lege τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν μὴ παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον, πλείως &c. Sic recte ſequitur Εχ̃ος γὶ: per Dipthongos Hephæſtion hic intellexit proprias, non improprias: ſcis, quid Grammatici de ῃ narrant.

Pag. 5. In Contextu: οἷον ἔειπας) Hæc ita non exſtant hodie apud Homerum: ſimilia habes *Il.* Η. *V.* 47. & *Il.* Λ. *V.* 197. & 200. Ibid. In Scholiis: τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι) Si ita ſit, anceps difficilius corripietur in fine, quam in medio vocis: hoc quiſque ſentit ſtatim. Aliud igitur ſcripſit Scholiaſtes, qui ita nugari non potuit: locus eſt mutilus & ſcribendum τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι βραχείας. Sic homo dicit, quod dicere voluit & dicere debuit ex hypotheſi ſua. Ibid. δακτυλικοὶ ἦως ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι) illud ἦως non eſt græcum & originem ducit ex male intellecta ſcriptura compendiaria; tu ubique pro eo reponas ἤγουν. Conſulendus eſt Henricus Stephanus in præfatione ad Sophoclis Tragædias. Ibid. in Contextu: Πάτροκλέ μοι &c.) Aliter libri noſtri tralatitii: V. *Il.* Τ. *V.* 287. Ibid. ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ &c.) Sequitur προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ: unde apparet, mendam in his hærere: nam unum evertit alterum & hæc ſimul vera eſſe non poſſunt:

di-

dicam, quod ſentio, tribus verbis: aut inter ἄφωνα & ἡμίφωνα non diſtinxit Hephæſtion; aut ὑγρὰ & ἡμίφωνα pro iiſdem habuit: ſi prius ſumas, legendum ὅταν δὲ προηγούμενον ὑγρὸν ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ. ſi poſterius, contra ſcribendum ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προϋποστέλλεται δὲ ἄφωνον ὑγροῦ. tertium non datur hic. tu elige, quod cupis: potes enim; quia non ſcimus certo, quid de aphonis, hemiphonis & liquidis præciſe ſenſerit Hephæſtion. Ibid. Τὸ μὲν μ, τοῦ ν· οἷον ἀμνός.) Hæc etiam in mendo cubant: nam μ absque ullo dubio inter liquidas retulit noſter; Vide modo *pag. ſeq.* Legendum igitur hoc loco, ne peſſime balbutiat, τὸ μὲν γ, τοῦ ν· οἷον ἀγνός. Ibid. Ὡς ἐν τῷ Ἀμάσλης) quid hoc? noſtine vocem & ejus πάθος? mihi hic caligo mera: cur Scholiaſtes non mutiit? ſed ille fecit, quod tutiſſimum eſt hercule. Viſne ſuſpicionem meam? legendum forte ἢ τὸ σ, τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ μάσλης. μάσθλη & μάσθλης ignorat nemo: quid Poëtæ, aut Poëtarum unus? θ abjecit & in gratiam Verſus μάσλη & μάσλης dixit: hinc dictionis πάθος & liquida poſt mutam: Eruditi judicent. ἐσλὸς pro ἐσθλὸς notum eſt ipſis tyronibus; huic ſimile noſtrum μάσλης. Scribere etiam potuiſſem ἱμάσλης pro ἱμάσθλης: ſed quia cauda vocis ſic reſecanda fuiſſet, haud dubie enim caſus rectos adſcripſit Hephæſtion, alterum malui. Ibid. Ἐπιλήσμοσι μνημονικοῖσι) Ariſtophanis Interpretes ad Nubes *pag.* 171. ex Cratino ἐπιλήσμοσι adducunt: quod dubito, an ad hunc locum pertinuerit, ubi Suidam jungo in V. Ἐπιλησμότατον: ſed hæc non ſunt hujus loci: videbimus alias.

Ibid. Ἠχή) Vox prima alterius Verſus: ſi Trochaïcus extiterit, vocalis debuit ſequi, ut ſecunda corriperetur.

PAG. 6. ἔφη ξένος) Addunt ex Priſciano ᾧδε συναινῶ, & vertunt *ſic & ego ſentio:* male, ſi quid video. Nam ſententia eſt jejuna, & ᾧδε συναινῶ, *hoc modo comprobo*, *ſic adſentior* valet, & aliud nihil: an forte legendum ᾧ γε συναινῶ? Sic ſententia eſſet bona, & commode verti poſſet *cui ego adſentior*. Sed incerta eſt lectio & variat Priſcianus. fors ſcriptum olim Τὰς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος ἄλλεσιν αἰνῶς: ſed hæc alias accuratius, nunc Hephæſtioni operam addiximus. Ibid. Ἐκ δ' ἀναμίνθω βάντες) hæc accurate diſtinguenda ſunt

ſunt a verbis Alcæi. Nam Hemiſtichium Homericum continent, quod legitur *Od.* P. *V.* 90. Et quid igitur mentis fuit bonis Grammaticis, qui hæc uno Verſu comprehenderunt eique præfixerunt illud Ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος? Id non neceſſe nunc, ut dicam tibi. Fors ipſum illud Alcaïcum ne quidem verſus Hexametri pars eſt: nam Choriambicus Dimeter Catalecticus eſſe poteſt perbene: Ἐκ μ' ἐλάσας | ἄλγεων. hoc quiſque videt: ſi Heroïcus ſit, ἄλγεων in duas ſyllabas contrahendum. Ibid. ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε) Aut ſubaudiendum eſt ἂν, aut legendum πεποιήκῃ vel πεποιήκοι: *ſcripſiſſet, dediſſet:* hoc ſententia aperte deſiderat: vide modo. Ibid. Σκῆψιν μὲν χείρωνες) *prætextu quidem:* κτ̃ σκῆψιν. illud Χείρωνες notandum: nam ſic tandem de titulo Dramatis conſtat: nunc χείρονες *pejores*, nunc χείρωνες *Chirones*, dicitur in libris, & dubitant hactenus viri Eruditi, nec quidquam afferunt, quod omnem ſcrupulum eximere poſſit: hic unus locus id facit plane ac plene: nam χείρονες non tuliſſet metrum: nihil certius aut perſpicuum magis. Hoc autem pulcherrime etiam convenit ſententiæ, quam verba promunt, niſi fallor: ὑποθῆκαι ſunt præcepta, quæ junioribus dant ſeniores: ὡς ὑποθήκας eſt *ad præcepta*, ſcilicet danda: nam ὡς more Attico præpoſitio eſt: Et vide igitur, quam pulchre hoc ſibi vindicant Chirones, qui tamen Comici potius, quam graves, fuiſſe videntur mihi: certe verſum hunc pluris ego facio, quam hactenus a quoquam factus eſt. Ibid. ἀντὶ ἐληλύθαμεν) Hoc rectum quidem eſt alibi, ſed non rectum eſt hic: ſcribe ἀντὶ ἐλήλυθμεν: ſic Hephæſtionis propoſito fit ſatis; nec aliter certe Scholiaſtes: quanquam utrumque forſitan in libris antiquis, ut proinde legendum ſit ἀντὶ ἐλήλυθμεν, & ἐληλύθαμεν, vel ἀντὶ ἐλήλυθμεν, ἐληλύθαμεν omiſſa copula: & hoc mihi perquam probabile: Amanuenſes noſti. Ibid. ὅπερ ἐξηλέγξαμεν) In alio Opuſculo, quod tempus ſibi ſumſit. Ibid. πανία) Ad calcem libelli correctum πανία. non obloquor: ſtare tamen poteſt πανία, ſi pro caſu vocandi habeatur. ἄκμων & σφῦρα non conveniunt pullo equino: per πῶλον igitur intelligas puerum, & quidem bene comatum, ut vox adjecta docet: Et ſic πανία πώλῳ nimis fere Synonymum videtur mihi. Ibid. Κρέανια διοτὰ φορεῖν) Φορεῖν hic eſt *habere*: γομφίον φορεῖν ex Ariſtophane notiſſimum eſt: alia prætereo.

Pag. 7.

Pag. 7. In Scholiis: ὡς ἂν ἀσθενέστερον πλείω χρόνον ἐποίουν ἐν τῇ κινήσει) Hæc ego non intelligo & plane contrarium videntur evincere: quo enim χρόνος est πλείων, eo longior est syllaba. fallor, aut legendum ὡς ἂν ἀσθενέστερον μείω χρόνον ἐποίουν ἐν τῇ κινήσει. hoc probat, quod probare voluit homo: junge præcedentia. Ibid. Ημίφωνον) οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.) De semivocalibus alii aliter, ut scimus ex Grammaticorum libris: sed si has literas pro semivocalibus habuerit Scholiastes, ab Hephæstione quam longissime discessit & totam ejus doctrinam plane invertit: hoc quisque animadvertit, cui vel salis mica est reliqua. An igitur aliud scripserat Grammaticus, quem male mulcarunt Amanuenses, & legendum hic, Ημίφωνον) οἷον, ζ, ξ, ψ, σ. Υγρὸν) οἷον, λ, μ, ν, ρ? Imo hoc melius, sed nondum ad Hephæstionis scopum collimans ipsamque veritatem. ponamus enim, liquidam sequi post ζ, ξ, ψ, quod apud Græcos tamen, quantum ego scio, nunquam factum, an eo syllaba fieri potest communis? absit, absit: nam ipsarum duplicium id prohibet modulus. quare & hoc ineptum est nec cuiquam placere poterit: scis, quid bonum esset? hoc, & nihil aliud: Ημίφωνον) οἷον, θ, χ, φ, σ. Υγρὸν) οἷον, λ, μ, ν, ρ. Fuerunt inter antiquos, qui θ, φ, χ, σ, pro semivocalibus habebant: hos secutus fuit Scholiastes, si ita scripsit, & sequi potuit tuto, quantum ad Hephæstionis doctrinam attinet. nam liquida post θ, φ, χ, syllabam quoque facit communem, ut ex ἀριθμητοὶ, λόχνος, τυφλὸς & aliis quam plurimis constat certo: de σ, autem ipse Hephæstion diserte: quare ἡμίφωνα exempla exhibere potuit ista. Ibid. Επιλαμβάνεται Ηλιοδώρου μὴ ὀρθῶς ποιεῖν κοινὴν) Addere debuisset Scholiastes ἐν τοῖς ἔπεσι. nam in eo vertitur quæstionis cardo: de aliis Metris dubitatio erat nulla: hoc diligenter notandum. Ibid. Σκῆψιν μὲν) Συνηγορῶν Ηλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν) Quid? an *Heliodoro patrocinans hæc scribit* Hephæstion? nugæ, nugæ: dicerem, Scholiastam a male intellecto πεποίηκε misere deceptum, nisi alia adessent, quæ contrarium evincerent: errarunt, errarunt igitur Scribarum fungi, & legendum, ut ipse Scholiastes reliquerat, Κατηγορῶν Ηλιοδώρου δῆθεν ταῦτά φησιν. nihil certius: nec tamen dubito, quin πεποίηκε bellatulis obfuerit. Ibid. ἀλλὰ σύνηθες αὐτῷ οὕτω λέγειν) αὐτῷ, scilicet *Cratino*: alias scribendum esset

αὐτοῖς, id eſt, Ἀτ̓τικοῖς, ut in contextu legitur. ἐλήλυθθε ſcriptum, non quia metrum odit ἐλήλυθμεν, ſed quia Attici amant ἐλήλυθμεν. Sic recte Scholiaſtes, qui, ut antea diximus, ἐλήλυθμεν pro ἐληλύθαμεν habuit ante oculos. Ibid. in Contextu: ἀλλὰ ἤτοι ἐνὸς ἢ μηδενός· ὡς ἐν τοῖ) Scribe ὡς ἐν τοῖς. Nam plura exempla adducit junctim. ibid. Οὐδὲ μέγα) *Il.* Ξ. *V.* 421. Ibid. Αὐτὰρ ἐπεὶ) Non ita libri vulgati: ſimilia exſtant *Il.* Μ. *V.* 144. & *Il.* Ο. *V.* 396.

Pag. 8. Νέστορα δ' οὐκ) *Il.* Ξ. *V.* 1. Ibid. Ἀλλὰ τάχ' ἄσπερμα) *Od.* Ι. *V.* 109. ibid. Καὶ μήν οἱ Λύκιοι) *Il.* Ζ. *V.* 194 inſolens autem illa productio: Videbimus alias accuratius. Ibid. Η οὐχ ἅλις) *Il.* Ε. *V.* 349. ibid. Βυκόλ' ἐπεὶ) *Od.* Τ. *V.* 227. ibid. Επειδὴ δ' εἰς νῆας) An hic Synecphoneſis eſt in ἐπεὶ, cujus prima brevis, ſecunda eſt longa? ita viſum Editoribus, ſed perquam improvide. Nam ſi inter duas vocales aut Dipthongos intercedat conſonans, Synecphoneſis non poteſt habere locum: hoc certo certius ex ipſo Hephæſtione. dicam tribus verbis, quod verum eſt: verſus ille Homericus ex Iliade Ψ. ſtatim in principio, Επειδὴ νῆάς τε & Ελλήσποντον ἵκοντο, ita ſcriptus fuit in libris quibuſdam, Επεὶ ἰὰς νῆάς τε & Ελλήσποντον ἵκοντο. hos nactus Hephæſtion, exemplum illud ad probandam hanc Synecphoneſin ſibi ſumſit: nam ἰὰς νῆ, revera ſpondæus eſt cum una brevi & una longa in capite, ut mox Πλέων ἐπὶ dactylus eſt ſimilis: *ad ſuas naves:* nihil nunc apertius aut convenientius. ad calcem libelli correctum eſt Επειδὲ νῆάς: quam inſulſe, nunc ipſi cæcutientes vident. ibid. Πλέων ἐπὶ) Hemiſtichium Homeri *Od.* Α. *V.* 183. ibid. Νέα μὲν) *Od.* Ι. *V.* 283. ubi alii ἐνοσίχθων pro ἐνὶ πόντῳ. ibid. Σεῖων μελίην) Verſus Homeri exſtat *Il.* Χ. *V.* 133. & hunc junge, ut ſic tibi apertius conſtet de Sotadis inſtituto.

Pag. 9. Οὐ γάρ πως ἦν) Verſus Hexameter cum Pentametro: in voce ἰαμβείῳ vel ι ſyllabam conſtituit ab aliis, ſeparatam, vel legendum Νῦν δ' ἐπὶ ἰαμβείῳ κεῖσεται οὐκ ἀμέτρως. nam alias pars prima Pentametri laboraret. ibid. Η διανεκῶς εὐδεις) quid eſt διανεκῶς? an *continuo*, ut διανεκῶς Dorice ſcriptum fuerit pro διηνεκῶς? ſic Græcum habemus & ſententia ſtare poteſt, ſed Verſus peſſime temeratur

tur & Hephæstioni publice illuditur: nam διανεκῶς Doricum haud dubie secundam producit; duas autem breves voluit Hephæstion & nos cum Hephæstione requirimus: quare id verum esse non potest. aliud latet, quod uno verbo tibi aperiam: legendum est Ἠ διανίχουσ' εὕδεις, ἡ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα. sic nihil aptius: διανίχω plus est, quam ἀνίχω: intendit enim διὰ: hoc participium apte jungitur cum εὕδεις, & sensus est, Corinnam nunc magis quiete obdormiscere, quam antea solebat: *quæ placide dormire potes, non certe antea eras Corinna.* patiens erat somni; διανίχουσα εὕδει: elegans est participiorum usus apud Græcos, ut sciunt periti. Si a διάνυχω dixissent illi διανυχῶς, ut a συνέχω dicunt συνεχῶς, id lubens arripuissem, ut sic mutatio fieret minor; sed exemplis plane destituor: quare vicinum sumsi, ne Scholasticos in me concitem ipse. pro ἦσθα in aliis membranis erat εἶσθα: quod corvis cedat, per me licet. Ibid. Ὡς ἑκατόγχειρον) *Il.* Α. *V.* 402. ubi recte καλέσασ' legitur. Ibid. Θῖν' ἐφ' ἁλὸς) *Il.* Α. *V.* 350. Et hæc pro συνεκφωνήσεως exemplis perperam forte adduxerant alii: ideo illorum præcise meminit Hephæstion: attende. ibid. ὡς ἐν τῷ) Recte ἐν τῷ, quia post exemplum primum sequitur καὶ: ἐν τῷ *pag.* 7. isto tibicine caret: sed hæc minima sunt. Ibid. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι) *Il.* Γ. *V.* 152. ibid. Χρυσέῳ ἀνὰ) Versus Homeri notissimus. Ibid. in Scholiis: Ὑμῖν μὲν θεοὶ) *Il.* Α. *V.* 18.

Pag. 10. In Scholiis: Ἐν τῇ Ἰλιάδι) —— καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία &c.) Hæc corrupta sunt: scribe καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία ἰωνική, ἐκ Πηλιάδα, τῶν δύο βραχειῶν &c. Ibid. Ἡ διανεκῶς) Ὁ πρῶτος ποὺς ἐστὶ τε τρισύλλαβος) Lege Ὁ πρῶτος ποὺς ἐστὶ τρισύλλαβος, deleto τε, quod hic male moratur; nisi forte τρισύλλαβος & τετρασύλλαβος comparuerint in libris antiquioribus, indeque enatum sit τε, quod vocis in recentioribus omissæ est caput: certe ad Commentatoris indolem perbene scribi posset ὁ πρῶτος ποὺς τετρασύλλαβος ἐστὶ τρισύλλαβος, τὸ δια &c. Sed hæc non sunt tanti. Illud διανεκῶς Scholiolo præfixum, postquam ita exaratum erat in contextu: ipse Scholiastes aliter, si quid video. Ibid. εὑρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ) istius rei exempla ipse Hephæstion adscripserat duo: quare vix dubito, quin Scholiastes dederit εὑρίσκομεν καὶ ἐν τῷ πρώτῳ &c. Ibid. in Contextu:

πεντάχρονοι ϡ οἱ ἴσοι τοῖς τρισὶ) numero fyllabarum, non temporum quantitate, præcedentibus fimiles: hoc dictum fit tyronibus, ne male accipiant. Ibid. ἢ κριλικὸς.) ad calcem libelli recte corrigunt ἢ κρητικὸς: nihil apertius.

Pag. 11. In Contextu: Τετρασύλλαβοι ϡ, οἱ τούτων τριπλασίονες) illud τριπλασίονες ortum ex prava correctione, quæ manu facta in libro meo. tu lege, ut Turnebus ediderat perbene, Τετρασύλλαβοι ϡ, οἱ τούτων διπλασίονες. τούτων hic notat pedes Trifyllabos, quorum διπλασίονες funt Tetrafyllabi, ut Difyllaborum διπλασίονες funt ipfi Trifyllabi: proportio eft certa, quam peffime fuftulit nafutus. Ibid. ἢ ὁ προχαϊκὸς ἐπιτάσημ⊙) abundat ὁ: lege ἢ προχαϊκὸς ἐπισήμως, ὁ ὁ καρικός. ita alia, quæ fequuntur. ibid. ὀκτάχρον⊙ ϡ) recte emendant ὀκτάχρονος. ibid. in Scholiis: Οἱ πόδες) — πρὸς εὐτρέπειαν) ab εὐτρεπὴς eft εὐτρέπεια: εὐπρέπειαν non fuiffet deterius. ibid. ἢ πόλεων χρηματιζόντων) ut Caricus, Rhodius: fic tamen πόλεων durius eft, ut quifque videt: fed in Scholiis fumus, quorum indolem nofti. ibid. Πυῤῥίχιος) Πυῤῥίχι⊙ ὁ παρίαμβος καλεῖται) Vide Hefychium in V. nos plura forte alias ea de re.

Pag. 12. In Scholiis: τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ περιμέτρα) Dactylicum & Anapæfticum, in quibus eft ἐπιπλοκὴ περίστημος: Vide *pag. præced.* ibid. in Contextu: οἷον ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ) οἷον ὡς hic ponuntur ἐκ παραλλήλου, aut alterutrum delendum. ibid. Χαίρειτα νύμφα) Aliæ Membranæ Χαίροις ὦ νύμφα: quod mutant in Χαίροις ὦ νύμφα: utrumque longe ineptiffimum eft: nam fic fpondæus intruditur in locum fecundum Verfus Jambici. apage fordes, quæ odorem excitant tetrum: rectum eft, quod hic habemus ex libris Melioribus; quamquam fententia fit imperfecta: nullus enim dubito, quin verbum præcefferit, cum quo χαίρειτα arcte cohærebat & cui opportune fubjiciebatur χαιρέτω δ' ὁ γαμβρὸς: ejufdem fcilicet Commatis erat verbum omiffum, cujus eft χαιρέτω, & duo illa faciem fibi obvertebant mutuo: nihil facilius aut decentius. quare manus ab his abftineas, rogo: fi χαίρειτα fyncerum fit, Dorice fcripfit Auctor: alias χαίρουσα legendum effet. Et hæc una mutatiuncula licita effe poffet.

Pag. 13. In Contextu: τὸν Κλεινίαν) Hoc Doricum quoque eft pro

pro Κλεησίππου, ſi verum perhibeant Amanuenſes. Nomen tibi notes: nam forma ejus præpoſtera id ſane meretur: Ἡρακλέης, ut ἀγακλεὴς, ἰσοκλέης & alia id genus, componitur: hoc Κλεησίππος ordine contrario factum eſt, ut vides: nam Ἱπποκλέης dicendum fuiſſet, ſi forma communis placuiſſet. ibid. Εἶμ' ἄρ' ἀπὸ πυστάλω λυεῖσα) πυστάλω etiam genitivus eſt Doricus: quid autem vox illa ſignificat? neſcio & plane ignota eſt mihi, ut fuit fortaſſe ipſis etiam Græcis: ad calcem libelli correctum πασσάλω, quod ego ſequar, donec alterum mihi innotuerit: ἀπὸ πασσάλω pro ἀπὸ πασσάλου. Sed quid etiam λυεῖσα? an Aoriſtus quaſi ſecundus τοῦ λύω? non placet aut placere poteſt: legendum igitur inſerta litera λυθεῖσα: a *paxillo ſoluta.*
ibid. ὅπερ ἀναπαίστῳ μιᾷ οὐδεῖ συλλαβῇ) ὅπερ eſt generis neutrius, ut vulgo loquuntur: quare legendum ante hæc δισύλλαβον ἔσχε τὸ πλεονάζον: niſi potius τὸν τελευταῖον πόδα intelligere velis, & ſic pro ὅπερ ſcribere ὥσπερ: fac, quod cupis; mihi prius arridet. ibid. in Scholiis: Καταληκτικὸν, ὅπως μὴ ἔχον) ſcribe Ακατάληκτον: ſic ipſe Hephæſtion in Contextu: res eſt clara. ibid. Υπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἥπερ &c.) Hæc turbata ſunt & mutila: nam primo Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα non eſt Hypercatalectus, ſed Brachycatalectus, ut mox eodem exemplo perbene demonſtratur: Dein, hiſce ita conſtitutis, quinque, non ſex, habebimus ἀντιθέσεων figuras. Nihil perſpicuum magis aut indubitatum: lege igitur, ſi ipſum Scholiaſtam audire velis loquentem, Υπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ὃ ἀπὸ τοῦ πλείω ἓν μέρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον· Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς ἄρ. Υπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ὃ πρὸς τοῦ πλείω καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς δισύλλαβον· Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς ἄρχε. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ, Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα. Sic ſingula ſibi conſtant: repetitio earundem vocum Scribis cæcutientibus obfuit: arceſcivimus autem illud ἄρχε ad Hypercatalecta illuſtranda ex ipſius Alcmanis loco, quem noſter adduxit plenius *pag.* 22.

Pag. 14. In Scholiis: ὁ ἀγωγὸς ἐστιν ἀντὶ τῆς ἀποθέσεως) Hæc paulo obſcurius ſcripta ſunt, quia vox κατάληξις non eſt repetita: ſi eam ſubaudias hic, ſententia erit perſpicua: ἀγωγόν ἐστι κατάληξις ἀντὶ τῆς ἀποθέσεως: moneo in gratiam rudiorum. Ibid. in Contextu: Ἄλλοι μέν ῥα θεοί) Locus Homeri notiſſimus. Ibid. φάος ἦλθεν ἠώς') Scribe

Scribe Φέως ἔχοιτ' ἐνίκ': Operarum videtur error. Ibid. Γείτων | Ιππαξ | χων) ineptissima dimensio, quæ effecit, ut ineptientes ineptissime etiam pro Αρμόδιος scripserint Αρμόδδιος: tu scribe, ut Pentameter iterum se Pentametrum prodat,

Γειτων | Ιππαξ | χων | κτεῖνε & | Αρμόδι | ος.

Ibid. Δωρος· γινώσκεις) in his metiendis eadem fuit suaviculorum dexteritas: lege, nam Pentameter quoque est,

Δωρος· | γινώσ | κεις | τῦτομα | τῦτο καλὸ | ον.

Pag. 15. Οὐ γὰρ ἄλλο προβάλλωμαι) Bentlejus ad fragm. 92. Callimachi pro οὐ γὰρ ἄλλο scribit οὐ γὰρ ἀλλὰ: nescio, quo jure. Nam ἄλλο ibi rectum esse potuit, & ab aliis, quæ omissa sunt, pendere.

Pag. 16. Αἴξαι) Turnebus Δεξαι: quod ad finem libelli correctum. Ibid. ἦλθε δὲ Αναρίω φασὶν εὔρημα) Elegans fragmen est apud Athenæum *lib.* 3. *cap.* 5. ubi minus scite Magnus Animadversor. Scazontes etiam sunt Jambi, & qui Scazontas scribit, æque illis inclarescere potest, ac aliis rectis: sed hæc non sunt hujus loci. Ibid. μετὰ τὸ δισυλλάβων δύο ἰάμβες & σπονδείες &c.) Hæc male habent; scribendum μετὰ τὸ δισυλλάβων δύο, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, δεχόται καὶ τρισυλλάβες: sic nihil planius aut nitidius.

Pag. 17. ἰαμβικὸν ἐπίσημον τρίμετρον) ineptum est illud ἐπίσημον hic, quod in ipso contextu aptissimum est, & inde repetere non debuissent Grammatici recentiores, a quibus haud dubie sunt hi Versuum Indiculi; sed ita sapiebant illi. Ibid. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἔχω) dele comma post γὰρ & lege οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω conjunctim: οὐ γὰρ ἀλλὰ est *etenim* apud Atticos: Vide Suidam in V. & Bentleium ad Fragmenta Callimachi. Ibid. Εἰς ἄκρον ἕλκων) vertendum forte *in altum trahens, tanquam botulum siccans:* ut facit, qui botulos exponit vento, ut siccentur. Sententia est imperfecta, quia de versu tantum sollicitus erat Hephæstion: ea, de quibus illud εἰς ἄκρον ἕλκων dicebatur, exhibebant verba omissa. Si Comicum quid dictum fuerit, fortasse legendum suspiceris Εἰς ἄκρον ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα, ψυχήν. *in altum trahens, tanquam botulum, animam suam.* Sed hoc incertum. pro ἕλκων in aliis membranis erat ἥκων, quod ego non sumam mihi.

Ibid. ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλλυλαβίων ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ τρίσημον) vitium manifestum; scribe διὰ τὸ τετράσημον. ipse Jambus trisemus est: tyrones

tyrones sciunt. Ibid. συνεχῶς κέχρηνται) Lege οὐ συνεχῶς κέχρηνται. negatio ab Operis nostris male omissa est.

Pag. 18. In Scholiis: εἰ δὲ βραχεῖα, ἐπίτριτος τέταρτος - - - υ) mendum etiam apertum: lege εἰ δὲ βραχεῖα, παλιμβάκχειος - - υ. ex signis error: sic recte etiam sequitur πάλιν εἰ ἴαμβος παραλέγει &c. Vocem τέταρτο in Scholiorum Contextu non expressit Typotheta. Ibid. Ἰσέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα &c.) Quid? an Versus adscriptus est Pentameter Brachycatalectus? id nemo dixerit, ubi pedes adsunt decem: scribe ὅτι πεντάμετρον ἀκατάληκτον καλεῖται, οἷον &c. Et sic etiam alter Scholiastes *pag.* 86. Sequentia ita lege, Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τριακοντριάκοντασημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών. εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικὰ, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις. in Versu adscripto sunt tempora triginta duo: eo usque procedere poterat στίχος, non ulterius, ex sententia istius Grammatici, quem sequitur alter *pag.* mox *citat.* τριακοντριμάκοντασημος, ut τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος & alia gemella, factum est, eoque usus fuit homo, quia post numeros licitos primus est illicitus. in ipsis pedibus duo sunt spondiaci, ut quisque videt; hinc est, quod Scholiastes scribat, unam syllabam longam vel duas breves ad Versum accedere posse, si omnes pedes Jambi sint puri: nam duo spondæi statim promunt unam longam vel duas breves: nihil apertius. & ita accipiendum est illud ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις. Quod sequitur, ita scribe, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτασήμους, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑξασήμους καὶ τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον. hæc ita pertinent ad Versum adscriptum, ut simul ad Jambum Trimetrum, qui omnium celeberrimus est, referri possint: Syzygia Jambica proprie est Syzygia ἑξάσημος: ab hac usu recessum est & ad Syzygiam ἑπτάσημον deventum: sume Versum Trimetrum ex Spondæis & Jambis alternatim positis, habebis statim tres pedes ἑξασήμους, quorum unus ὁ τῆς διποδίας constituit τὴν κατακλεῖδα ἑξάσημον: & similiter in Versu apposito duo pedes sunt ἑπτάσημοι, quorum unus est ipsa κατακλεὶς: sic ab ἑξασήμῳ ad ἑπτάσημον perventum est & progredientes Artifices τάξιν servarunt mediam, quæ scilicet est illa ipsa τῶν ἑπτασήμων: Vides? sic verba Scholiastæ sunt apertissima & omnia pulchre sibi constant.

Illud

Illud diligenter obſervandum eſt; verba Scholiaſtæ, ϗ τὴν καλουμέ-να ἑπτάσημον, ſi ad Verſum allatum præciſe pertineant, cum iſto temperamento accipienda eſſe, ut ſub præcedentibus, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, comprehendantur & eandem rem paulo apertius exprimant. Nam, ut dixi, duo tantum pedes ἑπτάσημοι ſunt in Verſu iſto. Jambus Τρίμετρος tres ἑπτασήμους habet vulgo: hoc notum & modo dictum. Ibid. in Contextu: δίχρονον τροχαῖον, τρίβραχυν, ἴαμβον, ϗ δάκτυλον) dele vocem ἴαμβον. Nam in Verſu Trochaïco non poteſt morari Jambus, ſicuti Trochæus verſa vice non poteſt morari in Verſu Jambico: σχῆμα ποδῶν his præfixum de Jambo etiam nihil, ut vides. Ibid. Νῦν δέ μοι πρὸ τυχέων &c.) Verba extant in Phœniſſis Tragici *V.* 246. & 247.

PAG. 19. Ἐρξίῃ) Quid hoc? an nomen proprium? hoc verum forte: alias appellativum ſit: ἐρξείης, *coërcitor*, ut notum. Ibid. Μητρολίμῳ δῶτέ με) Scholiaſtes *p.* 89. conſervavit veram lectionem Μὴ πρoτίμα δῆτ'· ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. Sententia eſt aperta. Ibid. Αἰγαῖον διαπήξας) Metrum claudicat: nam ſecunda in διαπήξας haud dubie brevis eſt. Scholiaſtes *p.* 88. pro eo διανύσας habet, quod etiam peccat. perbene Anthologia Epigrammatum Inedita διατμήξας. Et quid igitur dicendum de Bentleio, qui διαπήξας probabat una cum διατμήξας? erravit & perticam ſuam non conſuluit Syllabarum Menſor eximius. Viſne aliud? fors Hephæſtion aliam ſcripturam repperit in libris ſuis: eleganter legi poſſet Αἰγαῖον διαΐξας: id proxime accedit ad vulgatum διαπήξας, quod Scholiaſtes etiam habet *p.* 89. pro διανύσας. In Anthologia Inedita Πεντάμετρον hoc Τροχαϊκὸν vocatur Τετράμετρον Βακχικόν: an recte videbimus ſuo loco. Ibid. Ἑρμᾶς, ὅπερ &c.) Vide Bentleium in Fragmentis, qui deleto commate iſta jungit, Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς: fors bene, fors male. an Mercurius κατ' ἐξοχὴν recte dicatur *Deus Pheræus*, ignoro; alii videant. fortaſſe diſtinctio non eſt de nihilo: jungamus enim Ἑρμᾶς ἐμμὶ τῶ Φυγαίχμα, ſententia erit paulo plenior & abſoluta magis: *Hermes ſum filius Phygæchmæ.* nomen proprium eſſe poteſt Φυγαίχμας, ut Ἑρμᾶς: videſne? ſic ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς per ſe ſubſiſtit. ad calcem Libelli pro Ἑρμᾶς correctum Ἑρμᾶ, pro τῶ, τοῦ: inepte & nullo judicio; id quiſque videt, qui Linguam callet. Viſne aliud,

quod

quod mihi nunc opportune in mentem venit? si quid mutandum, eleganter legi posset, Ἑρμᾶς ἐμμὶ τῷ φυγαίχμα. *Hermes sum ex prælio fugienti.* scis enim, quid Mercurius potuerit in via; eodem autem officio fungebatur Anonymus, de quo ibi loquebatur Poëta, non omnibus promiscue, sed solis imbellibus, qui abjecto scuto in fugam sese conjiciebant; idque non ingratiis Dei Pheræi, qui omnibus modis ejus benignitati adspirabat: sentisne? hoc lepidum & venustum: nihil tamen affirmo; Eruditi judicent. ibid. Αμειψίαν) Turnebus ἀμειψίαν, quod ad calcem Enchiridii mutatum. ibid. πλαχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν) Scholiastes *p.* 88. πλαχὸν ὄνθ' ἐν ἡμᾶν: quod ego nescio, an melius sit: quia potuerunt sequi, quæ ἐφ' ἡμῖν sustentabant; sunt hæc plane incerta.

PAG. 20. In Contextu: ὅπ τῷ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἐχρῆν ἀνάπαιστον &c.) Bis subaudiendum est ἐγχωρεῖν: ἐγχωρεῖ bis adest hic: alias sententia claudicat. ibid. in Scholiis: τῆς χαλουμένης τρισήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς) illud ἢ ἑξασήμου mallem abesset: Vide *p.* 84. fors tamen ipse Scholiastes scripserat τῆς καλουμένης ἑξασήμου ἢ τρισήμου δυαδικῆς. Sic aptum est illud. ibid. Τετράσημον) Σημασία οἱ χρόνοι &c.) Lege potius in numero plurium Σημαντικοὶ οἱ χρόνοι. Ibid. ἢ δι' Αριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἐφθημιμερὲς Ευριπίδου, τό,) nonne scribendum τῷ vel κατὰ τό? celeberrimum illud Ληκύθιον ἀπώλεσεν inventum erat Comici, ut Tragicum luderet, non ipsius Tragici dictum. ibid. Θοαῖσιν ἵπποισι.) scribe Θοαῖσιν ἵπποις: alias nec Versus constat nec Ephtemimeres in Versu conspicitur. recte Aristophanes, unde hoc desumtum: res est nota satis. ibid. ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ &c.) verba sunt male distincta; quod facere posset, ut male etiam intelligerentur: distingue βόμβος τῷ γίνεται ἀεὶ τὸ ληκύθιον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος, κινουμένου ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρὸς, ἢ ὑπ' ἄλλου. aër movetur vel hominis anhelitu vel alio quopiam modo: ita bonus Grammaticus, ut sonum nobis excitet. in eodem valetudinario cubarunt Pindari Interpretes Græci: nam statim in *princip Olympionic.* similia leguntur hisce; locum inspice & inspiciens ita emenda, ἢ διὰ τὸ τοῦ τραγικοῦ βόμβον, ὃν ἀποτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον διὰ τὸ τῶν θρύων βομβικόν. pro θρυαλλίδων scripsit Grammaticus θρύων, quia θρυαλλίδες olim ex θρύα: Vide, ut brevis sim, Suidam in V. Θρυαλλίς. nihil certius hac emendatione

P

tione nostra. Bentleius in Callimachi Fragmentis scribebat θρήνων, quod ipsis θρήνοις dignum est. de eo dubitari potest, an locus fortasse non sit mutilus & alterum membrum suum amiserit: sane legeretur, si quid video, perbene, ὃν ἐκάλει ἢ τὸ ληκύθιον ἢ διὰ τὸ τῶν θρήνων βομβικὸν, ἢ δι' ἄλλο. Eruditi judicent hisce collatis. ibid. διὸ καὶ Καλλίμαχος, μοῦσαν ληκυθίαν) Bentleius scribendum monet ληκύθειον vel ληκυθείαν: nescio qua de causa: nam vox est eadem, sive in ειαν, sive in ιαν desinat: nihil notius aut frequentius. an autem ληκύθειον aptius jungitur cum μοῦσαν, quam ληκυθείαν? nescio, quid dicam de his: ληκυθείαν Epithetum est, quod μοῦσαν longe studiosius diligit, quam alterum illud ληκύθειον; hoc pueri sciunt & vident: quare ego ex hoc loco apud Pindari Interpretes legere malo ληκυθίαν μοῦσαν, quam ex Pindari Interpretibus scribere hic μοῦσαν ληκύθιον. Vim vocis non satis perspexisse videtur Vir Doctus, de qua nos plura aliquando ad ipsum Comicum; Epithetum est & Epithetice intelligi debet hic. ibid. ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι &c.) Hæc longe ineptissima sunt, ut quisque videt, qui oculos modo conjicit in Trimetrum Catalecticum: dicam, quod suspicor: post illa, ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, ἴαμβος γίνεται, notaverat Græculus Lectori nimium consulens & verborum minime parcus, διὸ βραχεῖαν ἔφαμεν δέχεσθαι: alia interposita alio pertinent: sequitur mox *p.* 21. καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας. quod ambiguum est & ineptum: nam pedes ὑπερμετρίαν non inducunt, sed tempora: Vide, quam apte igitur legeretur, καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας, ἐπειδὴ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἷον δήποτε τοὺς λ. χρόνους. sic certe nihil appositum magis. de temporum numero opiniones olim diversæ; vide *pag.* 44. & 45. ut & *pag.* 18. in verbis a nobis explicitis: ex Hephæstionis sententia non poterant esse plura, quam triginta; hanc Scholiastes secutus est hic, & quidem accommode: nam in Versu adscripto plura sunt tempora, quam triginta, & pauciora, quam duo & triginta, si secundam in Αἰγαῖον corripias, ut procul dubio fecit ille: quare recte pro λβ. χρόνους scripsimus hoc loco λ. χρόνους; id quisque animadvertit nunc. Sequitur ibi εὑρίσκονται ἢ τετράχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ. χρόνους. quod ab alio Grammatico notatum & præcedentibus adscriptum, ut falsi

con-

convincerentur : πτεράχρονοι ſunt Verſus, qui ex pedibus πτεραχρόνοις conſtant, quales ſunt verbi gratia Anapæſti & Dactyli; de iſto genere reperiebantur ex ſententia hujus Grammatici, qui non modo tempora habebant plura, quam triginta, ſed etiam plura, quam duo & triginta: & hæc nova iterum eſt opinio, ut vides. Sunt hæc Scholia, ut alia omnia, a pluribus conſcripta & non eodem tempore nata.

PAG. 22. Μνᾶται διῦτι φαλακρὸς Ἀλέξις) Ante & poſt διῦτι diſtinguendum eſt: nam vocula per ſe ſubſiſtit. *Alexis calvus uxorem petit, huc agite.* ſententia eſt Comica propter nuptias Alexidis ſeniles: & hic Verſiculus cum præcedenti nihil commune habet. ibid. πρὸς δύο ποσὶν ἴσων τῶν συλλαβῶν.) Rectius ſcripſiſſet Hephæſtion πρὸς δύο ποσὶν ἴσης τῆς συλλαβῆς: & ſic ille forſitan ipſe. ibid. ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν) Locus ſalebroſus: nam quid eſt ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ? an ἐπὶ pro verbo eſſe poteſt, quod frontem opponat ſequenti τίθει? abſit, abſit. an igitur id jungendum cum τίθει, & verba ita conſtituenda, ἐπιτίθει δὲ ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα χορὸν? nequaquam certe: nam ſic Linguæ Genio injuria fieret longe maxima: id quiſque animadvertit ſtatim. inquies: repetendum forte τίθει, & locus ita enodandus erit, ἐπιτίθει δὲ ἵμερον ὕμνῳ καὶ χορὸν τίθει χαρίεντα. ſed nemo non videt, quam coactum id & durum: quare nihil aliud reſtat mihi, quam mendæ ſuſpicio certa. an Archilochus forte ſcripſerat ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντι τίθει χορῷ? non deerunt, quibus hæc conjectura mea probabitur; nec ea illepida certe eſt, ſi χορὸς ſumatur pro ipſis tripudiantibus: me tamen alio trahit illud χαρίεντα τίθει, quod adeo aptum & Græcis familiare, ut vix mutari poſſit abſque religione: *fac, ut venuſtus ſit chorus.* Eruditi ſciunt neque dubitantſcis, quid optumum videatur mihi? dicam: pro ἵμερον ſcribendum ſuſpicor ἱμερῶ, verbum pro voce; ab ἵμερος fit ἱμερόομαι & ἱμερῶμαι, ut notum eſt ex Hippocrate & Galeno in gloſſis: id verbum minus tritum adfuit hic; ſic omnia ſunt expedita: ἐπὶ δ' ἱμερῶ ὕμνῳ, *ſuavem vero te præbeas hymno*, καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν, *& fac, ut chorus ſit venuſtus.* hæc puer decennis jam intelligat.

PAG. 23. Μίνωνα καλέσαι) Vitium manifeſtum: lege καλέσαι: Jambus in loco poſtremo ſubſiſtere non poteſt. nomen *Menonis* celeber-

leberrimum eſt ex Xenophonte & Suida: alius tamen quivis intelligi poteſt hic. ibid. Τίω σ' ὦ φίλε &c.) Verſus hi videntur fuiſſe juncti: & cui bono igitur repetitum εἰκάσδω? dicam ſuſpicionem meam: aut ita perſonis diſtinguendi ſunt, A. Τίω σ' ὦ φίλε γαμβρί. B. καλῶς εἰκάσδω. A. Ορπακι βραδινῷ σε μάλις' εἰκάσδω. aut legendum uno ductu, Τινὶ σ' ὦ φίλε γαμβρὶ καλῶς εἰκάσδω; Ορπακι βραδινῷ σε μάλις' εἰκάσδω. ex τινὶ facile fieri poteſt τίω: Eruditi arbitrentur. ſi perſonarum diſtinctio placeat, καλῶς εἰκάσδω vertendum *id facile conjicio*, ut diverſa ſit ſignificatio ejuſdem verbi, quod *comparo* denotat poſtea. ibid. Επταβόργυιοι.) Vox corrupta: nam Metrum Æolicum Dactylum requirit in locis mediis, ut diſerte teſtatur Hephæſtion in verbis præcedentibus; ἑπταβόργυιοι autem Amphimacer eſt, ut quiſque videt, nec pro Dactylo haberi poteſt ullo modo. Scholiaſtes *pag.* 90. ἑπτόργυιοι habet, quod Spondæum efficit & vitium quoque alit: nam dicam adhuc ſemel, in his omnibus exemplis Dactylos invenit Hephæſtion, alias de ſolis Dactylis non potuiſſet loqui. quid reponendum ſit, una cum ignariſſimis ſcio; dabo tamen ſuſpiciones meas: legi poſſet Θυρωρῷ πόδες ἑπτὰ θυοργοί. de θυρωρῷ ædis ſacræ potuit eſſe ſermo, cujus pedes ideo venuſte dicebantur θυοργοί: Diis enim miniſtrabant, numerus autem ſeptenarius pedum non inſolens magis, quam pedes duo ulnarum ſeptem: ad ipſam magnitudinem pertinere poſſunt ſequentia & calcei illi πισσυβόειοι; nihil in eo, quod negotium mihi faceſſit: ſunt hæc ludicra, ut quiſque ſentit ſtatim. potes etiam ſcribere Θυρωρῷ πόδες ἑπτὰ θοραιοί. a θορεῖν fit θοραῖος: pedes igitur θοραιοὶ ſunt pedes θοροὶ, *impetuoſi*, qui ad ipſum θορεῖν videntur facti; & horum magnitudo etiam exprimitur calceis πεντεβοείοις ſutorumque numero denario: Eruditi videant: nihil, quod probabilius eſt, nunc ſuppetit mihi. ibid. Τὰ δὲ σύμβολα) Scholiaſtes *pag.* 90. perbene Τὰ δὲ σάμβαλα: Vide Suidam, Heſychium, alios.

PAG. 24. Ηράμαν &c.) Diſtinguendum eſt poſt σέθεν: nam ἄτι πάλαι πόκα a verbis ſequentibus pendent, quæ non adſcripſit Hephæſtion, unius Verſus rationem habens. Viri Eruditi vulgo vertunt male *amabam quidem ego te quondam:* Vide Sapphus fragmenta. ibid. Ερως) Scholiaſtes *p.* 90. Ερος: utrumque bonum eſt: Et hæc Sapphus

phus esse putant; quo jure, non dicam, ubi Hephæstion silet. ibid. ὄρπετον) Vox Porto suspecta, cui arrideret magis ὄρνεον: cave, credas; sic mallem ego ἑρπετὸν: sed optimum est ὄρπετον & nihil mutandum: videbimus alias. ibid. Ατθὶς σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο) Vertunt *Atthis te autem aliquando mei tædebat.* quod Græca ferre non possunt: ἐγὼ σοὶ ἀπηχθόμην eo sensu amat Lingua præstantissima: Eruditi sciunt. vertendum videtur *Atthis vero mea tibi erat invisa.* Atthis Poëtæ vel Poëtriæ neglecta fuerat nescio cui: sic Sapphica non videtur χρῆσις: nam illa haud dubie locuta fuisset de se ipsa; nisi τὸ Ατθὶς hic significationem habeat secretiorem, & pars, qua mulier erat Sapphus, ita χαρίεντως dicta sit: Allegoriæ in his sæpe plures; perspicaciores videant. Erunt, qui ἀπήχθετο referent ad Ἔρως, & hæc ita Latio reddent, *Atthis, tibi vero propter me invisus erat* Amor; ut ἐμέθεν absolute scriptum esset pro ἐμέθεν ἕνεκα: sed id arridere non potest mihi, & sequentia etiam respuunt: nam si Atthis Amorem habuisset odio, animum ad Andromedam non applicuisset. Locus est obscurior, ut vulgo fragmenta esse solent. si in Ατθὶς Allegoria esset, venuste etiam legi posset Ατθὶς: Nam sic Sapphica nequitia in his esset major: sed hoc incertum. ibid. ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτὶ.) Præcessit ᵹ & hic proinde peccat: legendum forte ἐπὶ τ' vel ἐπὶ γ' Ἀνδρομέδαν: sic παραπληρωματικὸν habemus, quod rimam opplet; alias legi etiam potest ἐπὶ σ' Ἀνδρομέδαν: σ' ante Syllabam longam est σοὶ apud Poëtas aliquando: elige aut meliora prome. ibid. Καὶ ὡς ἐπ' ἰχαλαῖσιν οἰκεῖς) Hæc efferenda videntur ἱερωτημαλικῶς. ibid. In Scholiis: οἱ ᵹ ἰξῆς τέσσαρες τετραστίχαιοι) Vitium apertum: scribe τριστίχαιοι.

PAG. 25. Κατὰ συζυγίαν ἀλφαβητάριον) Aliæ Membranæ ἀλφαβητάριν: quod non deterius est, sed paulo melius. ibid. οἱ Λεβάδειαν &c.) *qui Lebadiam* &c. sententia pendet. ibid. τοὺς τε Χορεύοντας καὶ τὸ Ἐπινίκιον) Ita edidimus pro τοὺς τε χορεύοντας καὶ τὸ ἐπινίκιον: nam duorum Dramatum nomina sunt duo. in Editione Turnebi majusculæ passim neglectæ sunt, quas in hac nostra expressimus passim. ibid. Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν λόγῳ, καὶ Λογῖνος, Οἱ &c.) Hæc turpiter corrupta sunt: Longinus nihil ad hunc locum. videamus, quid possimus: Scholiastes *pag.* 93. ad hæc verba, ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα

δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν. unde discimus primo, Epicharmum fabulam docuisse, quæ Λόγος dicebatur: sed quid λογίαν? an ipsum illud, quod in novo Fœdere significat? absit, absit; aliud requiritur haud dubie: scribendum suspicor Λόγον καὶ Λογίον. fabula erat binominis & Λόγος vel Λόγιος dicebatur: nihil aptius aut frequentius: λογίοι a λόγῳ sunt diserti. hæc quisque capit & Longinum facessere jubent quam longissime: utrumque scilicet Dramatis nomen hic sua ætate invenit Scholiastes; quare legendum autumo ὃ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν Λόγῳ καὶ Λογίῳ. hactenus nihil videtur certius: sed quid præterea faciendum? Ον πρᾶτος εἰσηγήσατο ὁ Ἀριστόξενος Versus senarius est integer ex ipso Dramate Epicharmi; id quisque videt, qui aliquid in his videt: Et præcedentia igitur ex eodem loco petita sunt; sed quid erit Οἱ τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον? nec metrum nec sententia sibi constat. an forte legendum Οἶδα τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον? sic certe sententia est perspicua: & hoc sufficit forte, nec metrum curavit noster; alias scribendum Οἶδα τοὺς ἰάμβους τὸν ἄριστόν τε τρόπον. sic una Syllaba in principio desideratur & Versus est ἀκέφαλος: Eruditi judicent. quod reposuimus, non longe petitum est sane: nam τε & καὶ centies permutantur, Λογίῳ autem mutato in Λογίῳ, quod reliquum est nobis promit quasi alterum οἶδα: non sunt hæc nimia. unum illud addendum: ὁ Ἀριστόξενος turpiter hiat in Versu integro: scribendum igitur ὡ ᾿ριστόξενος. ibid.

Τίς ἀλκαζονείαν) quid? an τίς ἀλκαζον Proceleusmaticus est? avertant Musæ: nam secunda in voce secunda haud dubie producitur. scribe igitur, ut ipse Hephæstion scripserat, aut voluerat saltem scriptum,

Τίς ἀλα | ζονείαν | πλεῖσταν | παρέχει | τῶν ἂν | θρώπων; | τοὶ μάν | τεις.

Sic duos Anapæstos habemus in principio: nam ἱς corripitur a sequente vocali: addidimus autem signum interrogandi, quia sententia eo carere nequit.

Pag. 26. Τίνες αὖ πόντον — νέφος οὐράνιον.) Si ita distinguas, πόντον scriptum pro κατὰ πόντον, vel νέφος οὐράνιον pro κατὰ νέφος οὐράνιον. neutrum placet mihi: quare cum aliis distinguo post αὔραις, & νέφος οὐράνιον τόδ' ὁρῶμαι jungo: Vide ad calcem libelli.

ibid.

ibid. Ἰσία | ἁγνὰ ἀ | π' εὐξεί | νῶν μέσα | τοίχων.

An hæc Trimetrum Anapæsticum constituunt, & quidem καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ut Scholiastes *pag.* 91. apertius scribit? profecto ineptierunt strenue, qui ita hæc ediderunt primi. Dicam, quod verum est: scribendum

Ἰσία | ἁγνὰ | ἀπ' ἰϋ | ξείνων | μεσάτοι | χων.

hæc Trimetrum Anapæsticum exhibent καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν. Ἰσία ἁγνὰ est *Vesta pura:* Jonum ἱσίη notissimum est; hic ἱσία habes alio Idiomate: Ἑσία non indigemus: illud nomen secundam corripit, quando pro ipsa Dea sumitur; ideo εὐξείνων mutavimus in ἰϋξείνων: si secundam produceret, ut solet vulgo, quando *ædes* denotat, Versiculum retento εὐξείνων ita constituerem

Ἰσί | α ἀγ | νὰ ἀπ' εὐ | ξείνων | μεσάτοι | χων.

Videndum, an exempla forte reperiantur. μεσάτοιχα idem, quod μεσότοιχα, sicuti μεσάβοιον idem quod μεσόβοιον, & alia gemella, quæ nunc convasare nolo. ibid. καὶ κόρκορος) Alii κόρχορος, ut Eruditi sciunt; χ & κ permutantur centies: Suidæ κέρκυρος longe ineptissimum est: V. eum in V. ibid. Ἡμῖν δ' Ἰθάκη) cui bono ἐστὶ, quod mox sequitur loco suo? fallor, aut inducendum est.

Pag. 27. γίνεται γὰρ ἑκάστῳ — τετράμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν.) Scribe δίμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Metrum Anapæsticum κατὰ διποδίαν progreditur: nihil certius. & sic etiam Scholiastes *p.* 29. ibid. Ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῷ δακτυλικῷ &c.) Distinctio male habet: scribe ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἐστί τι λογαοιδικὸν, οὕτω καὶ τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ &c. ibid. δίχα τῶνδ' ἀείδειν.) Bentleius in fragmentis δίχα τοῦδ' ἀείδειν pro δίχα τῶνδ': non possum adsentiri, quia θεὸς hic adest casu primo. si scriptum esset ἁγίτω θεὸν, aliud dicerem: attende modo; nihil apertius est hercule! θεὸς ἁγίτω igitur adjuncta habuit ea, sine quibus canere non poterat ille. Verba præcedentia non habemus aut habere possumus: tu cave mutes, quæ appositissima esse possunt.

Pag. 28.

Pag. 28. In Contextu: Ἀστείαν ὑφ' ἄμαξαν) Majuscula hic male moratur: nam ἀστείαν haud dubie Epithetum est; & sic recte etiam Bentleius. quod de Poëmatio Callimacheo & Proserpinæ raptu addit Vir Eruditus, plane incertum est. ibid. In Scholiis: Χαίρειν δαίμονες) — εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν &c.) inepta lectio: scribe transpositis vocibus, εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν τοὺς ἀναπαίστους τοῖς δακτύλοις, οὐ &c. nihil apertius. ibid. Καὶ Λογγῖνος) Τοῦτο τινὲς μὲν, ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ &c.) Omnia intellige ab Οἱ τοὺς ἰάμβους ad ἐ τούτου usque: Et hi verum perhibebant, quanquam lectionem sequebantur corruptam. Alii, qui propter Aristoxeni memoriam hæc adscripta putabant ex Longino, ineptiebant mascule. Vidimus jam, & alter ille Scholiastes haud dubie antiquior; nisi recentior quoque libros nactus fuerit synceriores. τοῦτο hic scriptum pro ταῦτα & στίχον pro στίχους: id quisque videt, & verba aperte desiderant. De eo dubito, an satis integrum sit τινὲς δὲ λέγουσι ὑλᾶσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τοῦ Ἀριστοξένου λόγων: nam sensus est perquam ambiguus, quia illa semper Aristoxeni memoriam continent, sive soluta, sive ligata sint. quod verbis deest, interpretando supplevimus, fateor; sed nescio, an id satis tutum sit: quare ne quid dissimulem, scripserim lubens vel — εἰς μνήμην τοῦ Ἀριστοξένου λόγων ἐκ Λογγίνου. vel — εἰς μνήμην τῶν Ἀριστοξένου λόγων παρὰ Λογγίνου. sic nota adest, qua opiniones diversæ discriminari possunt & discriminari etiam debent. ibid. ὀνομάζεσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέχετο) Impersonale est παρέχετο hoc loco, ut cum Grammaticis ita loquar: quod ego non improbo, sed durius certe est. an ipse Scholiastes forsitan scripserat, ὅμως τὸ καταχρήσασθαι τοῦτον αὐτοῦ, ὀνομάζεσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέχετο &c? sic τὸ καταχρήσασθαι casus primus est, & recte παρέχετο, ut vides, cum eo connectitur. illud τὸ μέτρον ante παρέχετο rectius etiam abesset, quia præcessit jam τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον: sed in Scholiis sumus, in quibus singula non sunt nimis rigide examinanda. ibid. Καὶ ἴαμβοι) Καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος &c.) ex corrupta lectione, quam supra habuimus in contextu, ad Longini memoriam facilius accessit homo. ibid. ἴαμβος εὑρίσκεται καὶ οἱ ἄλλοι) Quid οἱ ἄλλοι? verba in mendo cubant: legendum vel καὶ οἱ ἀνάπαιστοι, vel καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάπαιστοι: probant sequentia.

Pag. 29.

Pag. 29. In Scholiis: ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) Hæc ego non intelligo, ubi præter Jambum syllabam modo commemorat unam: scripsit Scholiastes, si quid video, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. quinque pedes cum una syllaba numeravit ille, non quinque

υ υ υ

solos, ut Hephæstion. ibid. In Contextu: δὲ τροφαί) scribe

\- υ -

δὲ τροφαί: de καταληκτικῷ δακτυλικῷ & κρητικῷ hic agitur. ibid. Οὐκ ἴτῳ) Legendum Οὐκ ἰτὸς, ut Alii jam monuerunt: *non frustra.*

Pag. 30. Φλῶσιν) *Comminuunt, attenuant, vorant.* ibid. δρῶσαι, λαμβανόμεσθ') Recte delent Comma post δρῶσαι: nam hæc arcte cohærent. ibid. Πάντα φέρουσα λαμπρὰ) Versus Catalecticus post Acatalectum: & sic etiam in exemplo ex Aristophane adducto. fors illa Metri diversitas gratias habuit suas; Miror tamen, Hephæstionem de duobus Jambis in loco secundo verba facientem, hæc ipsa, non alia adduxisse: an forte Versus sunt mutili, & in hoc legendum Πάντα φέρουσα λαμπρὰ σοὶ, in illo autem Κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν ἄν? Alii videant: ego nihil affirmo: in posteriori ἂν δυνητικὸν elegans foret; id certum satis ac perspicuum. ibid. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖον τ' ἰδὼν) Ad calcem libelli emendant Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τὸ δρᾶν: acute quidem, sed dubito, an vere; de Οἶδα μὲν non loquor, id enim aspernabitur nemo, sed de τὸ δρᾶν: nam vulgata, ut mihi videtur, eatenus se recte habet, sive Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τ' ἰδὼν, sive Οἶδα μὲν, ἀρχαῖον τ' ἰδὼν adhibita distinctione legas: hoc quisque videt, nisi fallor. fors ita corrigentibus displicuit particula τε; sed præter Metrum ipsa sententia ejus desiderio teneri potuit: quare ego nihil idcirco mutare ausim. qui suspicionem probant, vertere debebunt *scio quidem ineptum & stultum quid me fecisse.* antiqua pro stultis habentur sæpe apud Græcos, ut satis notum est: Et hoc appositum quidem est per se, sed cum verbis sequentibus convenit minus, quam Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τ' ἰδὼν: eo enim retento nitidius certe est λέληθα; taceo, quod ἰδὼν Jambum exhibeat certum, τὸ δρᾶν vero ambiguum: quare mihi sane vulgatum illud arridet magis. ibid. τὸν Βάκχον) Aliæ Membranæ Βράγχον: quæ verissima lectio est. Vide Bentleium ad Callimachi fragmenta.

PAG. 31. In Contextu: φέρω πρὸς ἡμᾶς) Legendum φέρω πρὸς ὑμᾶς: & ſic Salmaſius citat ad Alas Simmiæ. ibid. ἦρα τίνων) Vide Salmaſium: mihi τίνων fere arridet magis propter Euphoniam. ibid. Λεύσσετε) Scribendum Λεῦσσέ με, & mox ἱδράσαντα pro ἱδράσασα: nihil notius in hac literarum luce. ibid. In Scholiis: Τὸ χοριαμβικὸν) — ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν τὸ καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον.) Non recte diſtinguitur: nam, ut nihil aliud dicam, Cretici uſum frequentem improbavit Hephæſtion. diſtingue igitur, ut Scholiaſtes auctori non ſit adverſus, ἢ κρητικὸν, τὸ καὶ ἀμφίμακρον συνεχέστερον. Creticus, qui Amphimacer dicitur *frequentius*. ibid. Επίμικτον) — ἐπίμικτα δὲ, καθὸ καθ' ἑαυτὸν &c.) Rectius legeretur ἐπίμικτον δὲ, καθὸ &c. alterum ἐπίμικτα recte præcedit.

PAG. 32. In Scholiis: αὐτίκα γὰρ τὸ, Ισοπόνοι μείρακες, ἔπι χοριαμβικὸς &c.) Verborum Syntaxis requirit fere αὐτίκα γὰρ τὸ, Ισοπόνοι &c. ibid. ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος &c.) Hæc non cohærent cum præcedentibus: interſeras ex Hephæſtione διὰ τὴν ἀδιάφορον; ad quæ recte notavit ille ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα — βραχεῖα ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν καταληκτικὴν. ibid. ὁ γὰρ δάκτυλος περὶ &c.) Hæc ſuperioribus etiam male agglutinata ſunt: repete ex contextu τὸ δάκτυλον: id enim Scholiaſtes eludicavit hiſce, ὁ γὰρ δάκτυλος περὶ τὴν &c. Et hæc obſervatiuncula certe illepida non eſt; nam Dactylus ſi ſyllaba longa accedat, Choriambus eſt purus putus. ſcribendum tamen, ut Scholiaſtes dicat, quod voluit, ὁ γὰρ δάκτυλος παρὰ τὴν τελευταίαν μακρὰν &c. *præter ultimam longam.* ibid. Οὐδὲ λεόντων) τὸ οὐδὲ &c.) Diſtinctius ſcriberetur Οὐδὲ λεόντων) τὸ, δὲ προφαὶ, ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι. & ſic etiam nos. ibid. Λευκωλένη) Ομοίως καὶ τὸ λευκωλένη &c.) Et hic malim Ομοίως καὶ τὸ, ωλένη, ἀμφίμακρος &c. ibid. Γυναῖκες) πρῶτος, χορίαμβος, καὶ ὁ &c.) Hoc falſum: ſed Scholiaſtes ſcripſit πρῶτος, ἴαμβος, καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος, οὐδὲν &c. unam vocem γυναῖκες metitur: niſi velis καὶ ὁ τελευταῖος, διίαμβος, οὐδὲν μιᾶς συλλαβῆς &c. ut integer Verſiculus menſuretur: Et hoc non deterius certe. ibid. γίνεται ἂν τῆς ἀναπέτομαι λέξεως τὸ πέτομαι, τρίβραχυς &c.) πέτομαι non eſt Tribrachys, ſed Anapæſtus; ſi μαι autem reſolvatur in duas breves, Proceleuſmaticus exibit pro Anapæſto; hoc certum: quare Scholiaſtes ſcripſit manu ſua γίνεται

ἂν

ἐν τῆς ἀνακεκομμένῃ λέξεως τὸ ὦμοι, τρίβραχυς, τῆς &c. ibid. ἐκ τῆς δὴ, πρὸς ὄλυμπον, τῆς χοριάμβου) Hoc etiam minus exasciatum est: Lege ἐκ τ̃, δὴ πρὸς ὄλυμπ, τ̃ χοριάμβου &c. statim post, ὄλυμπον similiter mutandum in ὄλυμπ, ut Jambus adsit palam. Dimensionum exempla subjecta a sciolis profecta sunt: ut μοι resolvatur in duas breves, non sufficit, quod brevium signa superscribantur, sed necesse, ut pro una syllaba longa duæ adsint breves; exempli gratia, ἀνακεκόμιθα longam resolvit in disyllabum breve: & sic similiter in δὴ; quod signis appositis non potest resolvi in duas breves, sed commutandum cum duabus aliis brevibus: hoc quisque sentit statim, & demonstrat Paradigmatis istius ineptias. nihil aliud voluit Scholiastes, quam hoc unum: συζυγίας Jambicæ & Choriambicæ λύσις est eadem: si prima producta Dijambi resolvatur in duas breves, statim emergit Tribrachys cum Jambo; si prima producta Choriambi, idem Tribrachys cum Jambo etiam emergit statim; hinc λύσεως certa apparet communio: sume Choriambum -υυ-, cumque ita resolve υυυυ-, vel unum Choriambum habebis resolutum, vel duos Jambos, quorum resolutus est unus; & sic syllabarum mensura & Metro Jambico & Metro Choriambico inservire potest: sentisne? ibid. Φίλικος) Ita legendum: Vide Salmasium ad Simmiæ Παίγνια & Vossium in libro de Poëtis Græcis: in aliis Membranis etiam male hic Φιλίσκος. pro Διονυσιάδης, qui sequitur, cædem illæ Σωσιφάνης; & has secutus est alius Scholiastes *pag.* 93. de Pleiade multi multa; non sunt hæc hujus loci.

PAG. 33. Τὸ ἐγχώριον) Versiculus turpiter hiat: in aliis Membranis τ̃ ἐγχώριον: recte, si λόγον aut simile quid adfuerit: nam de persona accipi nequit; quia verbum sic construi solet cum casu patrio: pueri sciunt. & hoc verum forte; alias τὸ δ' ἐγχώριον vel τὸ γ' ἐγχώριον legendum: nam hiatus sane est indecorus; hoc certum, alia incerta. ibid: Κύπριδος θάλος ἄλσεσι) Ad calcem Libelli corrigunt ἄλσει: non improbo: nam Glyconius post Antispastum amat Dijambum; nec tamen pedem etiam domesticum odit: quare ego nihil potius muto. Adonis autem intelligitur hic & punctum post σκυλακοκτόνῳ delendum. ibid. Καὶ κτίσεν πολὰ θυμηίτας) Quid hoc? ad finem Enchiridii pro conjectura adfertur θυμηίτας: sed quid etiam illud? an ita scriptum pro θυμιάτας vel θυμιήτας? fallor, aut ea fuit

 mens

mens Correctoris, ſed quis lubens illud admittat? Neſcio, an mihi faventior erit Diva Critica, dicam tamen, quid ſuſpicer: θωμίζω verbum eſt ſatis notum; pro eo θωμαΐζω vel θωμηΐζω dixiſſe videtur Anonymus; qui de κνίσῃ proinde non cogitavit, ſed de re plane alia: legendum conjicio Καὶ κνίδῃ τινὰ θωμηΐσας, & *urtica aliquem cædens.* ſic nihil aptius aut perſpicuum magis. fors etiam κνίζῃ pro κνίδῃ placuit Poëtæ, ut ipſe dederit καὶ κνίζῃ: Analogia Linguæ id certe non reſpuit; ſed Eruditi judicent. ibid. βαδάκχας γάλλων) *Gallorum Chorage:* Vide Heſychium, Suidam, Alios. ibid. Πᾶν Πελασγικὸν) Illud πᾶν non poteſt pendere ab ἐμβατιῶν: nam ſic ineptum eſſet. ſequebantur igitur alia, cum quibus apte cohærere poterat: totum Argos Pelasgicum, ſimulac intraveris, lætitia afficis & exultare facis tibi; hoc aut ſimile quid dixerint Græca: Et ſic punctum poſt γάλλων etiam appoſitiſſimum eſt.

PAG. 34. εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα) Varia lectio eſt τοῦ πεντασυλλάβου, quæ ad ipſos Garamantas ablegenda. ibid. Χάριτες Κρόνω) an Κρόνω ſcriptum pro Κρόνου Dorice? ſit ita: ſed quid Κρόνου Χάριτες? neſcio, & alios rogo, ut id explanent mihi. ad calcem Libelli correctum χρόνῳ: hoc verum fortaſſe; *ſinu te exceperunt puræ Charites tandem.* Alias Κρόνῳ etiam legi poſſet in caſu tertio: quod fecerant Charites, non invitæ fecerant in gratiam Croni; noſti uſum dativi, ut loquuntur. ibid. Καταθνάσκει) inepta & falſa lectio: nam Antiſpaſticum καθαρὸν hic nobis promittit Hephæſtion; ſcis autem, κατεθνάσκει Antiſpaſtum non eſſe bonum. ſcribendum opinor καταθνάσκει: augmentum, quod vocant, omittitur; *moriebatur.*

υ υ – – υ υ υ υ – υ

ibid. Κυθέρει᾽ ἄβρὸς) Scribe Κυθέρει᾽ ἀβρὸς: Et hic exemplum habemus, quo pes primus Antiſpaſti reſolvitur in Tribrachyn; Vide *pag. præced.* ubi ea de re Hephæſtion. ibid. τί κε θεῖμεν?) Quid hoc? an θεῖμεν a θέω deducitur, & pro θέομεν ſcriptum θεῖμεν? ita videtur: Et tamen ſuſpecta eſt forma vocis. an igitur Dorice ſcribendum θεῦμεν, quod ipſum θεόμεν exprimat? hoc placet hercule mihi: *quid currimus?* ibid. κατερύκεσθε χιτῶνας) *inhibeatis tunicas*; *detineatis tunicas:* notum eſt κατερύκειν & κατερύκεσθαι. ſed quid illud *inhibere* vel *detinere tunicas* hoc loco? id ſero dicam tibi: fallor, aut aliud adfuit,

fuit, antequam hoc ita finxerant Amanuenses. scis, quid suspicer? legendum puto κατερείκεσθε χιτῶνας, *scindite tunicas*, *discerpite tunicas*: ἐρείκειν & κατερείκειν nemo, cui Lingua facta est paulo familiarior, ignorat eo sensu. Et hoc appositissimum foret hic: *plangite puellæ vestesque discerpite.* ibid. ἐξίκιον κάδδον) Versus requirit κάδον: nam secunda Syzygia in his est Jambica. si Athenæo credamus, Anacreontis est fragmentum, quod Barnesius in sua Editione contra ipsum Hephæstionem dispescit in sex Versus Glyconios: nonne exemplo pessimo? ibid. τῇ φίλῃ,) Comma post φίλῃ peccat hic: nam τῇ φίλῃ παιδὶ ἀέρῃ haud dubie cohæret. ibid. καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον) Quale posuerat primo: referendum hoc ad superius illud τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἐστὶ τὸ τοιοῦτον. Moneo, ne male accipias. ibid. ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου) Subaudiendum est ᾠδῆς, *in Oda libri septimi.* ut vides, numerus Odæ omittitur: & hunc adscripsit forte Hephæstion, sed male neglexerunt Hephæstionis Scribæ: commode profecto legi posset hic, ἐπὶ τῆς ς τοῦ ἑβδόμου, in *sexta Oda libri septimi.* ita peccatum millies: nihil tamen affirmo.

Pag. 35. In Contextu: Τὸν συγγὸν) Sententia in his est nulla, quia Noster Metrum curabat unice. ibid. Κρονίδα βασιλῆος) Jovis, qui Croni filius & βασιλεὺς per excellentiam: Αἶαν est casus vocandi nec sententia hic etiam constat sibi. ibid. τὸν ἄριστον πόδ' Ἀχιλλέα) hoc non est ἄριστον πόδα, sed ἄριστον πόδε: numerus dualis & Metro & sententiæ convenientissimus est; hoc vident omnes. Et quid igitur sentiendum de ἀριστόποδ' Ἀχιλλέα, quod ad calcem Libelli pro correctione adfertur? ineptum est & Versui colaphum impingit. Aliter Æmylius Portus, ut notum: Ego nihil muto, ubi necessitas mutandi est nulla. ibid. In Scholiis: ἢ παίωνα β, ἢ διτρόχαιον) Scribe ἢ παίωνα γ, ἢ διτρόχαιον. sic opportune habes τέσσαρα τῶν δισυλλάβων σχήματα: nam Antispastus Jambum, Epitritus tertius Spondæum, Pæon tertius Pyrrichium, Ditrochæus autem ipsum Trochæum exhibet: nihil aptius hic. dein Antispastus etiam odit Pæonem secundum cumque facessere jubet longe. ibid. τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικὰς) Ita Scholiastes pro Hephæstionis ἀντισπαστικὰς καθαρὰς, quæ nimis longe profecto distant: quare vix dubito, quin ab Amanuensibus

bus male habitus sit: erraffe enim non potuit in re adeo aperta. ibid. ὅτι δὲ καταληκτικόν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς &c.) Hæc inepta etiam sunt: de Catalectico nihil Hephæstion; dein pes post Syzygiam Jambicam nihil ad καταλήξιν. scis, quid suspicer? Τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ὑποβολὴν ex contextu petita sunt, iisque adscripsit Grammaticus, συζυγίαν πεπερασμένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τέσσαρας τῶν δισυλλάβων χήματα, ne dubium superesse posset ullum; hæc autem cum in solidum ab imperitis Compilatoribus tribuerentur Scholiastæ, illud ὅτι δὲ καταληκτικόν, inter ea & verba præcedentia interpositum est, ut sic scilicet apte cohærerent & sonum saltem redderent congruum; attende: nihil probabilius. ibid. τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ ἐστι.) Hæc cum præcedentibus male cohærent: si ex contextu repetas κατὰ τὸν πρότερον πόδα, perbene illis adscripseris τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ εἰσι. In pede Tetrasyllabo sunt duo pedes Disyllabi: hoc apertius monuit Scholiastes, quia de primo pede aliter locutus fuerat paulo ante in principio. Quæ sequuntur, καῦλα δὲ ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς, alio etiam pertinent: præfige illis ex contextu πενθημιμερὲς μὲν, & scribe κῶλα ποδῶν ἁπλῶν δύο ἢ συλλαβῆς. sic nihil convenientius: ut πενθημιμερὲς emergat, pedes Tetrasyllabi sunt resolvendi in Disyllabos; hoc quisque sentit. Sed quid tamen? an his omnibus ita scriptis, τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ ἐστι κῶλα ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς. præmittendum forte ipsum illud πενθημιμερὲς? sane hoc verum esse potest, & ἐστὶ nobis commonstrat quasi. ibid. Ἐκ Κοριάνυς) Scribe potius Ἐκ Κοριάννως: titulus est Dramatis Pherecratei satis celebris. ibid. τὴν τίναν) Lege τὴν λειψυδρίαν: Alias ineptit Grammaticus. ibid. Ἥλθες) — τὸ μὲν καταληκτικὸν τὸ δὲ ἀκατάληκτον.) Hæc sunt ipsa verba Hephæstionis; repone autem, ut apertius ea de re constet, πρὸς τὸ ἄνω δὲ τὸ, Τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ &c. ibid. Κόλπῳ σ') Αντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν) Imo ἀκατάληκτον: Et sic scribendum. ibid. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς, τέταρτος ἐπίτριτος &c.) Illud τέταρτος ἐπίτριτος cum suis Comitibus plane alienum est ab illis, quæ præcedunt: præfige ex contextu Καπόνιος; nam talis est versus iste.

Pag. 36. In Scholiis: εἶτα πάλιν ἐστὶ τῶν Οἴνυ, τέταρτος &c.) Hoc falsum & corruptum: lege εἶτα πάλιν ἐστὶ τοῦ Οἴνυ, τέταρτος ἐπίτριτος,

εἰς

εἰς δίιαμβος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος ϗ συλλαβή. nihil apertius: Epitritus quartus & Antiſpaſtus ſæpe ſunt Synonyma; *pag. præced.* habuimus ἔτι ἢ ὁ πρῶτος πὸς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν ϗ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος: id imperitus ignorans Scholiolum corrupit & pro δίιαμβος propter adjunctum πάλιν ſcripſit ἀντίσπαστος. ibid. Νύμφαις) ποδῶν ἁπλῶν ἑκτώ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς ἔσης) Mallem, ſcripſiſſet homo, ut ſcripſit forſitan, τῆς τελευταίας συζυγίας ἰαμβικῆς ἔσης. nam una ſyllaba poſtrema non eſt Jambica, ſed tota Dipodia: imo hoc verum & neceſſarium. ibid. Τὸν συγιὸν) — εἰσὶ ἢ ἐν τύτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, ϗ μία συλλαβή) Hæc mutila ſunt: ſcribe — τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι, ϗ μία συλλαβή. ibid. Αχιλλία) ἐξ ὁλοκλήρυ τὸ Αχιλλία &c.) Ita Hephæſtion perbene, & cum Hephæſtione Scholiaſtes: Alii vocem contrahentes errabant lepide.

ibid. in Contextu: ἑφθημιμερῆ μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο. Αδ' Αρτεμις &c.) Quid? an hoc ἑφθημιμερὲς eſt? cave, credas: nam in eo ſex pedes ſimplices ſunt cum duabus ſyllabis, non tres pedes ſimplices cum una ſyllaba; Vide *pag.* 33. Apage, apage ineptias: qui hæc ita conſtituerunt primi, invitis Muſis nati fuerunt die Ægyptiaco. dicam tribus verbis, quod omnes probabunt ſtatim: male conjuncta ſunt, quæ accurate debuiſſent ſeparari; tu ſcribe iterum disjunctim

Αδ' Αρτεμις ὦ κόραι,
Φεύγοισα τὸν Αλφεόν.

Sic duos Verſiculos habemus Ephthemimeres: nam pedes duplices ad ſimplices redigendi ſunt. & hos unus Scholiaſtes, niſi fallor, etiam recte diſtinxit: nam ſi pedes ſimplices ſumas, perbene ſcripſit ad hunc ipſum locum, Τὸ ἰωνικὸν ἑφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας ϗ συλλαβήν. nota illud συλλαβήν; nam ſic diviſos Verſiculos tibi notare potes una: non ſyllaba, ſed ſyllabæ, ut jam monuimus, ſunt in conjuncto & gemino; nihil apertius. ne dubites igitur; quanquam nulla ne minima certe ſupereſt dubitandi ratio, ſi cum his jungas *pag.* 13. ubi ipſe Hephæſtion Verſiculum primum adducit pro Anapæſtico Monometro Hypercatalecto, quia Ionicus Ephthemimeres ejus indolis eſt, ut Anapæſtice etiam metiri poſſit: ſciunt periti talia in his eſſe plura, de quibus nos forte alias. ibid. ϗ δίμετρον ἀκατάληκτον — Τίς

τίω

τὴν ὑδρίαν &c.) Quid iterum audio? an Verſus hic Dimeter Acatalectus? Mirum, ſi ita ſit, quod Praxillea, longe breviora, mox dicantur Trimetra Brachycatalecta; mirum, quod ſequentia omnia ſic nobis commemorentur, ut Trimetra & Tetrametra. ſed quid mirari neceſſe? cæcutientes Scribæ aut ineptientes Grammatici hic iterum dederunt nobis, quod nunquam pro ſuo agnoviſſet Hephæſtion: ſcribe miſſis nugis, quas ſibi habeant earum parentes,

A. Τίς τὴν ὑδρίαν ὑμῶν
Ἐψόφησ'; B. ἐγὼ πίνων.

nunc Dimetra Acatalecta conſpicimus & ſequentia recte ad Trimetra & Tetrametra aſcendunt: hoc pueri vident, ſi digitos modo conſulant. ἐψόφησ' ἐ Ditrochæus eſt, quem amat Jonicus & aliquando admittit in locum ſuum. Scholiaſtes verborum ſententiam diſtinguendo perbene explicuit, ſed Verſiculos ſeparandos etiam peſſime conjunxit: fallor, aut alius fuit hic a præcedenti, qui Ephthemimera recte diſtinxerat. ibid. ὡς περὶ βωμὸν) *ut circa aram.* ſententia pendet, ut vides.

PAG. 37. Τελβωλέτερ'. ϗ τὸ &c.) Quid eſt illud τριβωλέτερ'? ignoro: dein prima in voce illa corripitur, ſi a τρίβων & τρίβω veniat: quare Metrum etiam minus aptum eſt, nec Jonicum habebimus, quem nobis promittit Hephæſtion. mihi hic aqua hæret: an forte legendum Τρίψων ἴτερ'. ϗ τὸ Αρκάδεσσι λώβα? Eruditi videant: hoc verum eſſe poteſt. ibid. Ηρίω ποτὲ φαρὶ, Δία &c.) Verſus non eſt ſanus: nam φαρὶ Δία eſt Pæon primus, qui menſuræ Jonicæ hic non ſatisfacit. ſcribe Ηρίω ποτὲ φασὶν, Δία τὸν τερπικέραυνον. & ſic etiam Scholiaſtes, qui Jonicos tres hic repperit cum Trochæo uno. ibid. τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω) Eſt nomen proprium puellæ: & ſic ſibilus male videtur omiſſus in fine, legendumque, niſi fallor, Γυριννῶς; noſti indolem nominum fæmineorum: Γυριννὼ, Γυριννῶς, ut Σαπφὼ, Σαπφῶς. Sed aliud adhuc opportune ſe offert mihi, quod longe melius & longe etiam blandius: Infra *pag.* 76. Verſiculus hic ita adducitur, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς γυρίνω: id abſque dubio veriſſimum, ſi recte intelligatur; dicam igitur: γυρῖνοι ſunt οἱ μικροὶ βάτραχοι, ut omnes ſciunt ex celeberrimo Verſu Arateo, Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων: hoc appellativum pro nomine fuit Græcis & puellæ

puellæ datum est huic; *Ranula:* quid ais? nonne appositissimum hoc & blandum? de eo hercule dubitabit nemo: lege igitur cum Scholiasta τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω, quod ipsum Γυρίνε valet: id autem Amphibrachys hoc loco est; quia Ditrochæus Versum Jonicum claudit: Editores pessime. Ibid. Ἀσαροτέρας, οὐδ' &c.) Hæc misere corrupta sunt: ad calcem Libri emendatum Ἀσαροτέρας, οὐδ' ἄμ' ὀπώρας σέθεν τυχοῖσαν. in quo sententia est nulla, & Metrum etiam pessime temeratur: nam, ut omnes & singuli vident, sic Versus numeros non habet suos. Tutius forsitan sit hæc pede timido transilire: Vide tamen, quid mihi paulisper moranti in mentem venerit: legendum forte Ἄσα ποτ' ἱρατῶ, δάμασ' ὡραῖα σέθεν τυχοῖσαν, *pulcherrima Mnasidice, molliculæ Gyrini fastidium subegit tempestive assecutam te.* ἄση, *fastidium* est: & hoc dupliciter accipi potest hic. nam aut fastidium intelligit, quo Gyrinus laborabat contra Sapphum, aut fastidium, quo ipsa Sappho laborabat contra Gyrinum. ποτ' ἱρατῶ cum Γυρίνω cohæret: ista autem ἄσα subegerat Lesbiam τυχοῖσαν Μνασιδίκης, id est, effecerat, ut statim subacta fuerit amore Mnasidices, in quam forte fortuna inciderat; Mnasidicam, quamvis pulcherrimam, non statim adamasset Sappho, nisi fastidium illud accessisset: nam eo subacta fuerat ilico & ad amorem Mnasidicæ pellecta. Non ignota res est, & tale fastidium sæpe amoris novi maximus est aculeus: sic δάμασε ἄσα elegans est & sensum habet non protritum. ὡραῖα pro adverbio adhibetur more solenni; cum maximum erat illud fastidium, in Mnasidicen *opportune* inciderat. Attende: fors verissima est hæc mea suspicio. Scholiastes ad Versum hunc, Τὸ ἀσαροτέρας, δεύτερος παίων. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ Μή μοι ἄσαις, ἀμηδοκίαισιν. Ex quibus apparet liquido, hominem sua ætate hic invenisse ἄσα, aut aliquid ab isto casu deductum: nam cæteroquin frustra illud Μή μοι ἄσαις adduxisset. Et hoc mihi conjectanti favet certe. ibid. παρατηρεῖν δὲ χρὴ — ὥσπερ ἐν τοῖς τριμέτροις) Ex ὥσπερ καὶ collegit Scholiastes primam in Ἄσα corripi, & post exemplum illud in Versu Tetrametro, aliud mox adscriptum esse in Versu Trimetro: perite ac provide. ibid. μάτισαι) Quid hoc? in aliis Membranis pro eo exaratum erat μάτοισαι. Neutrum probo & vitium subest leve: scribe meo periculo μαῖσύσαι. pro μαστεύω etiam in

usu erat ματεύω: inde infinitum illud ματεύσαι, quod nunc omnibus se commendat statim. μάτίσαι, quod apud Hesychium est, non conveniret, quia a μαΐζω venit & mediam habet brevem.

PAG. 38. In Contextu: Δέδυκε μὲν &c.) Cur ab Jonicis Tetrametris ad Dimetros recurrit Hephæstion? id ego hercle non dicam tibi: nam alia nos exspectare jubent verba superiora; Vide modo illa καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν, quæ aperte ostendunt, sequentia Tetrametris Acatalectis destinata esse. fallor, aut Amanuenses hic iterum egerunt, quod solent: ex quatuor Versiculis Dimetris faciendi sunt duo Versus Tetrametri; sic scopo Hephæstionis fit satis, & singula exhibentur ordine suo: Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ Versus est unus; ex sequentibus compositus est alter: pro ἔρχεθ' autem legendum ἔρχεθ', ut in fragmentis Sapphicis jam legitur vulgo: sic Epitritum secundum habemus opportune pro Dispondæo, qui in Versu Jonico male moratur propter nimiam longitudinem suam. καὶ πλειάδες in Versu primo etiam sordet, quia Jambum exhibet Heptasemum. lege igitur καὶ πληϊάδες, μέσαι δὲ: sic commode habebis Jonicum cum Ditrochæo Hexasemo vel Heptasemo, & nihil erit emaculatius: πληϊάδες pro πλειάδες est apud Homerum & Hesychium; hoc sciant tyrones. In Editione Turnebi post μέσαι δὲ male comparet punctum. ibid. In Scholiis: Οἱ μολοσσοὶ) — ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον &c.) rectius legeretur ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον &c. nam id exigit, εἶπε γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς τροχαϊκάς, quod sequitur: attende modo.

ibid. Ἀναπαίστου) — καὶ πυῤῥίχιος ἐκ δύο βραχειῶν) scribe potius puncto post μακρᾶς collocato, καὶ πυῤῥιχίου) ἐκ δύο βραχειῶν: sic in ipso contextu est. ibid. τοῦ δὲ τροχαϊκοῦ λελυμένου &c.) Repete iterum ex contextu ἢ τὴν ἐκ τριβράχεος καὶ τροχαίου, & illis adscribe ista, τοῦ τροχαϊκοῦ λελυμένου γίνεται ὁ τρίβραχυς· συγγενὴς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. a Compilatoribus profectum est δέ. ibid. τῶν γὰρ δύο μακρῶν &c.) Hæc male etiam cum præcedentibus copulantur: præfigendum ex contextu ἢ τὴν ἐξ ἓξ βραχειῶν. ibid. Ἀστεροτέρας) Τὸ ἀστεροτέρας δεύτερος παίων) Scholiastes aliter legit: hoc certum & dubii expers. Quid autem est sequens Μή με ἄσαις, ἀμηδονίαισιν? id ego una cum ignarissimis scio: Visne suspicionem? Illud Sapphicum forte adduxit

Gram-

Grammaticus Μή μ' ἄπαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα, ideoque ſcribendum, ut ille in ſuis reppererat, Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι: plura ſuo loco; ἄσαισι etiam prætulit Voſſius ad Catullum ex Aliis. ibid. Παραλαμβάνουσι) Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν &c.) Hæc collocata non ſunt ſuis locis: ſcribe, ut recte intelligantur, Ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς) τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχυνόντες. Ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκὰς) τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ — ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ. Quibus dein ſubjicitur paulo generalius, ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας — ὡς τὸ πρῶτον, Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς προφέρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν &c. nunc quidem Verſus Jonicus Pæonem ſecundum & Epitritum ſecundum habet, nunc vero Jonicos & Trochaïcos puros; ita variat Metrum: ὅπου μὲν, ὅπου cohærent hic & faciem ſibi obvertunt: ὅπου μὲν, ὅπου δὲ nitidius fuiſſet; ſed in Scholiis nitere non ſolent omnia.

Pag. 39. Ἑκατὸν) Recte corrigunt Ἕκατον mutato accentu. Nam Apollo intelligitur haud dubie: ita Homerus ſæpe, ut nemo neſcit. poſt υἱὸν inducendum eſt comma: *Apollinem quidem Jovis filium hæc Muſæ cum peplis ſuis croceis*, ſententia pendet, ut vides. ibid. ὠράνα χελιδὼν) Stephanus in Lyricorum Editionibus variavit & ſemel ὠράνα, ſemel ὠροίη exhibuit typis: recte ad calcem Libri emendant ὡραία vel ὡραῖα. junge etiam Portum ad Lyricorum fragmenta; mihi potius videtur ὡραῖα, quia Metrum id diligit certo: de Heſychii ὠράνα nos alio loco. ibid. Τό γε μὴν, ξείνια &c) Non cohærent verba, quæ tamen hic cohæſiſſe videntur: legendum & diſtinguendum forte Τά γε μὴν ξείνια δώσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται, Ὀλίσαι &c. ſic τὰ ξείνια conſpirant & verba ſunt ſatis perſpicua: potes etiam Ὅ γε μὴν ξείνια δώσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται, Ὀλίσαι &c. et tunc ὁ λόγος amplectuntur ſeſe: tu elige. ſi ne literam mutare velis, diſtinguas ſaltem, Τό γε μὴν, ξείνια δώσαις λόγος ὥσπερ λέγεται, Ὀλίσαι &c. ſic τὸ γε præmittitur, idque mox declaratur iſtis ὀλίσαι καὶ ποτὶ &c. Et ſic Græci ſæpius certe, ut ſciunt Linguæ periti; illa ξείνια δώσαις λόγος ὥσπερ λέγεται eo admiſſo interjiciuntur uno ſpiritu: hoc ſatis perſpicuum & ipſe ſentis ſtatim. ibid ποτί μοι ἐξίι) Ineptiunt Editores, qui μοι habent pro ſyllaba longa: nam brevis eſt ſemper. an Pæonem quartum hic habemus? non puto & ejus exemplum in Verſu Jonico

quæro: omnes Jonici ſunt puri, ut vides; & talis etiam fuit, niſi fallor, pes hic ſecundus: quare vel aliam vocem dedit Hephæſtion, vel huic apponendum eſt fulcrum; ποτί μοι γ' ἐξῆ: tertium non datur. ibid. Αδ' ἀνάγκας θ' ἱερεῦσιν) Non video, quid hæc ſibi velint: an forte legendum Α' δ' ἀναγκαῖ' ἱερεῦσιν, καθαρεύειν φράσομαι, vel ἱερεῦσιν καθαρεύειν φράσομαι commate collocato poſt ἀναγκαῖ'? ſic certe ſententia ſit perſpicua: *quæ vero neceſſaria ſacerdotibus, pura eſſe dicemus.* Eliſiones vel factæ vel faciendæ in Libris errores pepererunt innumeros: Eruditi ſciunt.

Pag. 40. παραδείγματα δῆλα) Malim παραδείγματα δηλοῖ. ibid. Αἶς ἔντια — ἐ χάλκια) Duo Jonici a majore in Verſu Jonico a minore; hoc forte λελυμένον illud Metri Galliambici: Scholiaſtes utrumque redigit ad Moloſſorum leges; quod caſtius certe, ſed dubito, an hic melius. ibid. Μεγάλῳ δ' ἦντι &c.) Barneſius in fragmentis Anacreonticis contra Hephæſtionem inſurgens & Verſus aliter ordinans, vere ineptit: pro ἦντι, quod Jonicum eſt, bonus etiam εὖτε: ride, ride hominis acumen. ibid. τι μ' Ερως ἴ) Pæon tertius, ut in Verſu etiam ſequenti; & hinc ἀνάκλασις ſequente longa: obſerves autem, quod pes poſtremus hic vel Spondæus vel Trochæus potius ſit: nam fallor, aut hoc minus etiam frequens in veris Jonicis a minore, quæ καταληκτικὰ Jonicam habere ſolent; Vide *pag. præced.* Et ſic κοψεν ὥστε χαλκεύς, una cum λοῦσεν ἐν χαράδρῃ, exemplum præbet τῶν τροχαϊκῶν ἀδιαφόρως παραλαμβανομένων πρὸς τὰ καθαρά. ibid. Προσιδιξάμαν ὄναρ Κυπρογενεία) Scholiaſtes προσιλεξάμαν: quod Viri Eruditi in Sapphicis arripiunt & Verſum hunc ita proinde vertunt, *dormivi in ſomnis una cum Cypride.* Non male aut imperite: ſed ideo προσιδιξάμην ego aſpernari nolim, quod hic diſerte habebant Libri. fallor, aut lectio fuit ambigua, & in his προσιδιξάμην, in illis προσιλεξάμαν manu exaratum fuit; utrumque bonum eſſe potuit in integro Poëmate, nec unum alteri nunc præferre audeo: ſi προσιδιξάμην ſumas, Κυπρογενεία a ſequentibus pependit; hoc certum & perſpicuum: quanquam forte ab iſtis Libris, qui προσιδιξάμην legebant, abfuerit litera ſubſcripta, & pro caſu tertio in illis comparuerit caſus quintus; certe Κυπρογενεία cum προσιδιξάμην ita perbelle cohæreret, & ut millies accidit, duæ lectiones diverſæ perperam ab imperitis

ritis fuiſſent confuſæ: Eruditi ſciunt. ſed hæc ambigua ſunt & certo definiri non poſſunt; illud certum, vocem Κυπρογένεια hic male notari, ut Dactylum cum Spondæo: nam ſi prima ſit longa, ſequens exemplum non ἐτέρως ἐχημάτισαι, ſed ſimiliter plane; hoc pueri vi-

υ υ υ — —

dent: ſcribe igitur, ne Hephæſtion ſit mendax, Κυπρογένεια. ſic Pæonem tertium ſequetur Ditrochæus & Metri diverſitas erit aperta: nam in Verſu ſequenti Pæonem tertium ſequitur Epitritus ſecundus. ibid. οὐ γὰρ ἂν ἄλλη. Λυσις) In Libris hic tres lectiones diverſæ: nam aliæ ἂν ἄλλη, & ἐν ἄλλη habebant ſcriptum. Viri Eruditi haud dubie recte legunt & diſtinguunt, Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ': res eſt aperta. ſequens οὐδ' ἅμα τῶνδε vitium quoque alit: & hoc præeunte Porto recte etiam mutatum a Viris Eruditis in οὐδαμὰ τῶνδε. quid autem Barneſius? Hephæſtioni iterum nuncium mittit, & hos duos Verſus majores in quatuor diſpeſcit minores: nihil ineptius unquam vidi; ſed ita ſapiebat ille. ibid. τὸ δὲ

υ υ — — — — — υ υ —

καταληκτικόν. Διονύσου | σαῦλαι βασσα | ρίδες.) Hoc Catalecticum non eſt, ſed Brachycatalectum; vident omnes. Scholiaſtes ita metitur

υ υ — —	— — —	υ υ —
Διονύσου	σαῦλαι βασ	σαρίδες.

ut pes ſecundus ſit Moloſſus; quo pacto Verſus revera ſit Catalecticus. An hoc igitur probabimus? diſplicet, fateor, quod ſic Moloſſum habeamus in loco pari, quem antea Hephæſtion ab eo excluſit, ſed ubi nihil, quod melius eſt, ſuppetit mihi, id adſpernari non poſſum: Et hoc forte exemplum eſt majoris in Verſu Galliambico licentiæ; ſane aliquid tale ſubeſſe poteſt. Si σαῦλαι dirimeretur in tres ſyllabas & σάϋλαι ſcriberetur, Verſus etiam Catalecticus emergeret, ſed ſic plane niteret Metrum Jonicum; quod neſcio, an hic conveniat, quia in Galliambicis ſumus: σάϋλαι βασ Jonicus eſt purus putus, ut quiſque videt. ibid. τὸ δὲ ἀκατάληκτον καὶ τὸ ἀνακλώμενον) Hoc mutilum eſt abſque dubio: ſcribe τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτον καὶ &c. ibid. Παρὰ δ' ἦντε πνέομαι) Nota tres Pæonas tertios, quos unus tandem excipit Trochaïcus ἐστάσημος: nam ſic vides, ἀνάκλασιν demum fieri in loco quarto. an ideo forte Hephæſtion

 Verſum

Verſum hunc vocavit τετράμετρον ἀκατάληκτον κατὰ τὸ ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, & eo ipſo indicavit privum illud ac præcipuum? ſit ita, per me licet. pro πυθόμαν δὲ in aliis Membranis erat Πυθόμανδρον; quo admiſſo, pedem amittimus, in quem ἀνάκλασις fieri poteſt: Mihi πυθόμαν δὲ non diſplicet, ſi una litera mutata legamus πυθόμαν σὲ, vel ut Joniſmus ſervetur, πυθόμην σὲ: ἤντε παραπυθόμην σὲ, *cum attentius te audiveram.* παραπυνθάνεσθαι plus eſt, quam ſimplex πυνθάνεσθαι. & παρὰ hic etiam intendit ſignificationem primam. κατέδυν ἔρωτα φυγών, *amorem fugiens ſubmerſus ſum*, ſcilicet amore: ſententia eſt ſatis apta & ſatis perſpicua. πυθόμην σὲ reſtituerat etiam Barneſius, qui cæteroquin facit, quod ſolet: Bentleius ad Horatium Πυθόμανδρον præfert; quo jure, vides nunc. ibid. συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ.) Haud dubie Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ Verſus Jonicus eſt ἐφθημιμερὴς, qui cum alio ſequenti cohæret: & ſic recte emendatum ad calcem Libelli.

Pag. 41. In Scholiis: Δεύτερον) Τουτέστι τρίτον παίωνα) Nihil falſius aut ineptius: an ſecundus Epitritus eſt Pæon tertius? ſed verba Scholiaſtæ a loco ſuo exulant: ſcribe & emenda, Η μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται) Τουτέστι τρίτος παίων. γίνεται δὲ παλιμβάκχειος &c.
ibid. Ανακλώμενον) Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσὶν· ὅτι &c.) His præfige Γαλλαὶ Μητρὸς. Nam eo reſpiciunt & ad vocem ἀνακλώμενον pertinere non poſſunt. Quæ ſequuntur, ad eoſdem Verſus notata, nunc quiſque ex alterius Grammatici calamo profluxiſſe videt. ibid. διὸ καὶ σώματος φόρον ἐτέλουν &c.) Neſcio, an hoc alibi ſcriptum.
ibid. ἱερεῖς εἰσὶ Δήμητρος) Κυβέλης dixiſſet potius: nam illam colebant Galli. ſed Grammaticus fuit recentior. ibid. Μεγάλῳ) — ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν) malim τῆς ἰωνικῆς βραχεῖαν: ſequitur enim, ἐὰν οὖν ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς ἔσται πεπλασμένος: ſic fæmininum quadrat & συζυγία opportune ſubauditur.
ibid. δύναται δὲ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται δὲ ἐπίμικτον) δύναται hic accipiendum eſt cum effectu: nam non modo *eſſe poteſt*, ſed revera *eſt*. Quando Trochæi aſſumuntur, Metrum Jonicum ex puro Jonico fit mixtum Jonicum; quando Pæones tertii adhibentur, & poſt ultimam brevem ſequitur prima Ditrochæi vel Epitriti ſecundi longa, ad Characterem ἀνακλώμενον redigitur Verſus Jonicus: utrumque habemus

mus in iſtis Verſiculis; quare utrumque etiam admittendum eſt haud dubie: & ſic δύναται accipi debet cum mica ſalis, ne Interpres fiat ridiculus. antea perquam appoſite Metrum hoc vocaverat ἀνακλώμενον ἐξ ἐπιμιξίας: nam id utrumque complectitur: ἀνακλώμενον ſcilicet eſt & ἐπίμικτον; ideoque ἀνακλώμενον ἐξ ἐπιμιξίας perbene dicitur. Illud notandum eſt uno verbo: cum in Verſu Anacreontico, Παρὰ δ' αὖτε πυέμλω σὺ, κατίδων ἴχνος φεύγων, tres Pæonas conſpiciamus, quorum duo habent a tergo ſyllabam brevem, id Metro Galliambico non cenſendum eſt inimicum; nam ubi plures Pæones ſibi ſuccedunt, ad poſterioris attendendum eſt caudam, quæ brevis longam ſibi requirit obverſam; ſicuti τῷ ρω certe obverſum eſt ἴ: plura aliquando de his. ſi Πιθέμανδρον cum aliis in Verſu iſto legas, juxta primum Pæonem nihilominus conſiſtit ſyllaba brevis: quod moneo, ne imprudens lectionem arripias, quæ Verſus Galliambici licentiam revera non mutat. ibid. ἡ δὲ δευτέρα, μιαν ὅταν κυ, μακρᾶς γινομένης) Scripſerim potius, ἡ δὲ δευτέρα, μιαν ὅταν κυ, κυ μακρᾶς γινομένης &c. repetita ſyllaba. ibid. τὰ ἑξῆς ἴσαι, ἡ προειρημένη ἐπιμιξία) Scilicet Ditrochæus verus, non Epitritus ſecundus: ſi κυ producatur, Trochæum cum Spondæo, ſi corripiatur, duos Trochæos habebimus poſt tertium Pæonem; talis autem συζυγία apud Scholiaſtem præceſſerat in κόψιν ἄστ: quare nunc ſcripſit hic, τὰ ἑξῆς ἴσαι ἡ προειρημένη ἐπιμιξία. Et hoc monendum, ne quis imperitior perperam intelligat Grammaticum, qui a quantitate ſyllabæ κυ non putabat pendere τὴν ἐπιμιξίαν, ſed τῆς ἐπιμιξίας modum, quem paulo ante explicuerat. ibid. Διονύσια) ὁ δεύτερος στίχος &c.) Stichum hic pro pede nota.

PAG. 42. Ευχεῖ Μῶσα χρηπκὸν μέλος) Pars major Verſus Jambici. ibid. οὐ πρὶν ἐλθεῖν &c.) Sententia eſt impedita & quam ego non adſequor: an forte legendum & diſtinguendum? χρηνία μὲν ἤκεις, ὅμως Δ' ἦλθες οὐ τιν' ἐλθεῖν ἴσθι σαφὲς, ἀλλ' ὅπως, *ſcias certo nondum huc veniſſe quemquam, ſed ut &c.* ſententia pendet, ut vides: Et hoc verum eſſe poſſet. ibid. Ω μακάρι' Αυτόμενες &c.) Verſus eſt Ariſtophanis in Veſpis: quare locus haud dubie eſt turbatus; ſcripſerim lubens, — ἀγαθῆς χθονός. Τούτῳ μὲν ἐν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν. Ω μακάρι' Αυτόμενες ὥς σε

μακα-

μακαρίζομεν. ἀλλὰ ὁ Εὔπολις &c. sic Versus retrahitur ad locum suum: τῷ ὑςάτῳ referendum est ad τετράμετρον πολυθρύλλητον, quod hæc exempla regit. Paulo ante παραδείγματα aptum est, quia Versus adscribuntur duo, in quibus exempla istius mensuræ etiam duo: alias παράδειγμα legendum esset, adscripto uno. ibid. ἐν Κόραξι) Eruditissimus Florens Christianus ad illam Vesparum Stropham emendat ἐν Κόλαξι: probabiliter admodum; plura forte loco suo. ibid. Μήτε Μοῦσαι &c.) Hæc in Thesinophoriazusis hodie non reperiuntur, quas tamen primas esse putant Viri Eruditi auctoritate Gellii lib. 15. c. 20. Sed dubito, an Gellio, vel ejus potius Descriptoribus, tuto credere possumus; libens certe apud eum rescripserim ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις: sic ἐν ταῖς προτέραις, quas correxit Comicus, perbene legitur hic: sed de his accuratius aliquando.

Pag. 43. Ηρα ἀλίων μυχῶν) Indigitamentum vere elegans: μᾶτερ πότνια νυμφᾶν ἀβρᾶν, Δῶρι, Ηρα ἀλίων μυχῶν κυμοκτύπων. ad calcem Libelli correctum ἢ ῥα, quo nihil ineptius. Salmasius ad Securim Simmiæ habet ἦραν' ἀλίων μυχῶν, inepte etiam: nam ἤρανος de regina fæmina plane rus olet. Latini Plutonem vocant Inferorum Jovem, & ejus conjugem Junonem Stygiam: his simile est ἀλίων μυχῶν Ηρα; quo dicam adhuc semel, nihil venustius & ad Poëtarum indolem accommodatius: plura alias. ibid. Εὔιππος, εὔπωλος) Hæc nimis consona sunt: nam πῶλος est ἵππος: nihil notius. γῆ εὔπωλος occurrit alibi: an vox similiter accipienda hic, ut pro σημασίᾳ passiva habeamus activam? Enyalius, qui se facile vertit, qui in vertendo agilis est: Non placet commentum, & locum habeo de vitio suspectum. An forte Simmias scripserat εὔιππος, εὔκωλος? κῶλα sunt membra; εὔκωλος igitur, qui membra habet valida & bene compacta. Crisis est facilis, quæ vera esse potest; sic certe ἐγχέσπαλος & αἰχμὰ εὔσκοπος pulchre conveniunt: nam illa membra requirunt valida: Eruditi judicent. ibid. λύσεις τῶν ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνει) Rectius scripsisset τῶν ἐκ τεσσάρων βραχειῶν. Nam de duabus longis Amphimacri hoc dicit, quæ quatuor, non quinque breves recipiunt: Et sic forte ipse Grammaticus, ut pro δ. βραχειῶν scriptum fuerit ε. βραχειῶν. Error est pronus. ibid. ἀνὰ πύματα) Vox ad-

adjectiva est κύματι, cujus nomen in verbis omissis: hoc dictum sit tyronibus, ne male cæspitent.

Pag. 44. In Contextu: Οἷα παῖς δὴ) Ad calcem Libelli scribunt οἷα παῖς δή: nescio, qua de causa. Nam sententia sic nihil lucratur, Metrum autem, sive hoc, sive illud sumas, eodem etiam modo se habet, id est, numeris suis caret, & brevius est justo: nam quod illi non animadverterunt, cum sit tamen luce meridiana clarius, Versus hic non est Catalecticus in Disyllabum, sed Catalecticus in Syllabam; jam autem Catalecticum in Dissyllabum voluit Hephæstion & dedit etiam ipse, ut sequens ille probat statim: Quare dicam, quod sentio de his: scribendum & distinguendum, Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως, οἷα παῖς δῆτα, Ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς· τῶ κυπαιρίσκω. δῆτα idem, quod δή: *ut puer scilicet*; *ut vere puer*: notissimus est particulæ usus; & hoc venuste interponitur: καβαίνων in gratiam Versus scriptum pro καββαίνων, quod καταβαίνων valet: *descendens ad florum summitates*: summitates florum sunt florum calices, quos sustinet caulis; locutio non inepta est: Et tamen non deerunt, opinor, qui pro ἄκρ' ἐπ' ἄνθη maluerint ἁβρ' ἐπ' ἄνθη, *flores molliculos, & delicatos*; nec id certe displicet mihi: Eruditi judicent. ἃ μή μοι θίγῃς, *quos ne tangas mihi*: eleganter abundat μοι, ut sciunt, qui linguam callent; ἃ scilicet ἄνθη: τῶ κυπαιρίσκω cum illis, si quid video, jungi non potest apte: Et hinc est, quod cum sequentibus id cohæsisse putem; Intelligas autem juncum, quem κύπειρον vocant Græci, *Cyperum* Latini: a κύπειρον fit κυπειρίσκος; pro eo autem Dores Idiomate suo κύπαιρον, unde hoc ipsum κυπαιρίσκος: res est nota ex Eustathio, qui κύπαιρον ex ipso Alcmane citat, cui nunc jungo illud κυπαιρίσκω. a κυπάρισσος fieri non potest κυπαιρίσκος; id omnes & singuli vident. ibid. Ω ἀξιεκλευτὸ δ', ἄλλ' ἀγνοήσειν) Ad finem Libelli corrigunt τ' ἄλλ' ἀγνοήσειν: quod rotundius certe est & melius; τὰ ἄλλα. In hac Nostra Editione ἀλλ' pro ἄλλ' excusum est male. ibid. κυρίξειν) Recte: aliæ Membranæ κυρίζειν: minus exasciate. nam nota temporis futuri requiritur. ibid. τὶν' ἀρχὰν) *aliquod imperium*; hoc jungendum: alias ἀρχὴν pro κατ' ἀρχὴν accipitur sæpe & loco adverbii est. ibid. προπηδήσεταί νιν) *Prosiliet eum*: ut vides, νιν a verbis sequentibus pe-

pendit, quæ ad plura abierunt: Et hoc moneo, ne quis perperam jungat ſeparanda. Quando autem proſiliret taurus? cum ſcilicet ad opus deſtinatum accederet, & quidem alacrior, ille ipſe, quem τὸν reſpicit: ita accipiendum præcedens φθάσαντες δ' ἐπ' ἔργοις. ibid. περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν) Neceſſe igitur, ut vel Dactylicum & Æolicum, vel Jonicum a majore & Jonicum a minore, pro uno habuerit Metro. Nam alias non novem, ſed decem genera τῶν μονοειδῶν καὶ ὁμοιοειδῶν explicuit: numeres modo, videbis. Et certe prius illud verum eſt, nec Æolicum a Dactylico diſtinxit Noſter, ut conſtat, ſi cum his jungas verba Scholiaſtæ, quæ Infra occurrunt *pag*. 83. ibid. In Scholiis: Μελοποιΐαν) Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν &c.) Hæc falſa & inepta ſunt. Nam primo Jonica a majore in Melicis ſunt frequentiſſima: dein duæ longæ cum duabus brevibus non ſunt ἐν λόγῳ τετραπλασίονι, ſed ἐν λόγῳ διπλασίονι. Haud dubie corruptus eſt Scholiaſtes ab imperitis, qui in his aſini erant ad Lyram: ſcribendum opinor εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς, καὶ μιᾶς βραχείας πάλιν, ἀρρυθμία πολλὴ γίνεται, καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὑρίσκεται. Duæ longæ ad unam brevem ſunt ἐν λόγῳ τετραπλασίονι et ἀρρυθμίαν inducunt, quia ſic proportio ſervatur nulla; hinc Antibacchium reſpuit ἡ μελοποιΐα, qui ſcilicet duas longas opponit uni brevi. quatuor ad unum proportione caret; tale autem Antibacchius junctis duabus longis: hoc quiſque ſentit ſtatim. De illa Metri proportione Vide Scholiaſtam *pag*. 11. Nos eam fortaſſe latius explicabimus aliquando. In Bacchio & Amphimacro proportio eſt, quia una brevis cum una longa, & una longa cum una brevi in utroque pede opponitur uni longæ: & hinc ad μελοποιΐαν etiam non ineptus eſt uterque; quanquam in Pæonicis frequentior tamen ſit Amphimacer, quam Bacchius: ita accipienda ſunt, quæ cautius fortaſſe, quam multi opinantur, ſcripſit Hephæſtion in Capitis initio, Τὸ δὲ παιωνικὸν εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε κρητικὸν, καὶ τὸ βακχειακὸν, καὶ τὸ παλιμβακχειακὸν, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειον ἐστὶ πρὸς μελοποιΐαν· τὸ δὲ κρητικὸν, ἐπιτήδειον. Amphimacrum ut ἐπιτήδειον laudat; Antibacchium ut ἀνεπιτήδειον rejicit; de Bacchio ſilet: unde illud? quia ſcilicet de eo in Pæonicis dubitabant multi, & ejus uſus in his rariſſimus eſt: ſentiſne? ibid. Λύσεις) — ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ &c.) Hæc tranſpoſita ſunt & plane inverſa: lege

ἡ γὰρ

ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τῶ κρητικῶ λυομένη ποιεῖ τὸν τέταρτον παίωνα, ἡ δ᾽ ἐσχάτη, τὸν πρῶτον. pueri vident, modo animum advertant. ibid. Ἐν ἀγορᾷ) — τὰς δὲ τέσσαρας ἑξῆς πρώτας παίωνας.) Quid hæc ſibi volunt? neſcio, & mutila fortaſſe ſunt ac male diſpoſita. In quatuor Verſibus ſequentibus non ſunt Pæones quarti, ſed Pæones primi: nam Ἡρα ἀλίων etiam talis eſt haud dubie. an eo reſpexit Commentator, & ſcribendum igitur οἱ δὲ τέσσαρες ἑξῆς πρώτους παίωνας? στίχοι ſubaudiri poteſt una cum præcedenti ἐδέξατο numeris mutatis: hoc optimum eſt, quod mihi de his ſuppetit. ibid. Μᾶλλον) Ὅλοι κρητικοί, τῶ πότνια τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς &c.) Lege τῶ πότνια τῆς α: nam λαμβανομένης ſequitur, & verborum Syntaxis cæteroquin eſt nulla. ibid. ἐπὶ τῶν πλειομέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον) Scribendum ἐπὶ τῶν πενταμέτρων: nihil apertius ex ipſo Hephæſtione.

PAG. 45. In Scholiis: ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον χρόνος τῶν ποδῶν &c.) Tetraſyllabos intelligit, qui ſunt ſex temporum: in Triſyllabis unus eſt Moloſſus, qui ſex tempora habet; ſed ex ſolis Moloſſis nunquam Verſus, quantum ego ſcio, contextus eſt: quare regula ad Triſyllabos pertinere non poteſt. ibid. πλὴν σημείωσαι &c.) Hæc vice ἐπιμέτρου adjicit Scholiaſtes, & nihil cum præcedentibus commune habent: moneo in gratiam rudiorum. ibid. ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὁ μονοειδὲς αὐτό) Aptius fuiſſet ὁ ὁμοιοειδὲς αὐτό: & ſic Scholiaſtes forſitan ipſe. ibid. In Contextu: τοῖσδ᾽ ἰλθ᾽) Voſſius τοῖδ᾽ ἰλθ᾽. dubito, an ſatis bene, propter Dialyſin, quæ ex Verſu Endecaſyllabo facit Verſum Dodecaſyllabum: ſed hæc alias loco ſuo. ibid. κατ᾽ ἔρωτα) Apage, apage ineptias: perbene Voſſius κατερῶντα. ibid. ὥστε εἶναι τὸν κανόνα &c.) Canon eſt confuſus: ſcribe, βαβα. βααβ. αβ. β. βαββ. βααβ. αβ. α. ſunt duo Canones diverſi: quare uno Verſu etiam comprehenduntur male. Syllaba poſtrema eſt indifferens: hinc ſemel brevi, ſemel notatur longa. ibid. καὶ παρ᾽ Ἀλκαίῳ) Ad calcem Libelli perbene corrigunt Ἀλκαίῳ: ex Jota adſcripto vitium.

PAG. 46. Μίλαγχρος αἰδὼς ἄξιος ἐς πόλιν) Quid hæc? an μέλαγχρος ſcriptum pro μελάγχρως vel μελάγχροος? ſed quid αἰδὼς μελάγχροος? an dignum hoc Pudoris Epithetum? abſit, abſit. Inquies, ſcribendum forte μέλιχρος αἰδὼς, *Verecundia cum corpore mellito*; *cum corpore*

pore ſuavi: ſed præterquam quod ineptum etiam ſit Epithetum, Verſus ejuſque indoles vocem μέλιχρος minus certe diligit, quia ita comparata eſt ſecunda, ut in his brevis, quam longa, eſſe malit: ſciunt peritiores. adhæc, eo admiſſo, quid erit ἄξιος? an ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια habemus apud Homerum, hic Αἰδὼς ἄξιος ſimiliter habebimus? nihil aliud ſuppetit: hæc autem quam rancida? Mihi aqua hæret, nec locum ita ſcriptum intelligo: viſne conjecturam? dabo: ſcribendum forte Μελάγχρῳ αἰ δῷς ἄξιον ἐς πόλιν. αἰ δῷς, *ſi dederis:* ἄξιον ſcriptum pro ἀξίως, *ſi dederis digne in urbem redire:* hoc aut ſimile quid dicere potuit Poëta. ipſum Μελάγχρῳ hic nomen proprium eſt hominis; Μελάμπυς, Μελαμπύγος, & alia gemella habemus alibi: hæc ſuſpicans ſcribo & vera eſſe poſſunt; attende, attende quæſo. αἰ δῷς certe impenſius placet mihi, nec facile ego abjiciam: Dores pro εἰ, ut notum, αἰ; quod in his apprime convenit ipſo Idiomate ſuo: Μελάγχρῳ autem elegans quoque & ex facili natum; nam fallor, aut ex Jota adſcripto Μελάγχρως & Μελάγχρος etiam orta hoc loco: Nihil pronius, nihil frequentius; ſed judicent Docti. ibid. σχήματα μὲν αὐτοῦ. τέσσαρα) Nam pes primus duplici modo fingitur, & vel Jambicus eſt Hexaſemus vel Jambicus Heptaſemus; pes autem ſecundus etiam duobus modis adornatur, & vel Jonicus eſt a majore vel Pæon ſecundus: hæc quatuor ſunt σχήματα, quæ ſequens Canon, ut vides, non recte exprimit: ſcribe igitur ſaltem

αβαβ. ββαα. βα. α vel β.

ββαβ. αβαα. βα. α vel β.

paulo aliter forſitan ipſe Hephæſtion; ſed parum refert, ubi rem ipſam tenemus & pauciora noſtra ſufficiunt: ſi plura deſideres, ſcribere potes

αβαβ. ββαα. βα. α. ββαβ. ββαα. βα. β.

αβαβ. αβαα. βα. α. ββαβ. αβαα. βα. β.

Et hæc forte ipſa Hephæſtionis manus.

Pag. 47. μειλιχόμενοι) Vox elegans; *ſuaviter ac blande ridens:* μειλιχόμειδος: Vulgus dixiſſet μειλιχομειδής. Canon ſequens dividendus eſt in duos Canones, quorum unus, αϐαϐ. ϐϐαα. ϐαϐα. Jambos Hexaſemos cum Jonico, alter, ϐϐαϐ. αϐαα. ϐαϐα. Jambos Heptaſemos cum Pæone exhibet: ϐ in fine Canonis repetita eſt, quia Sylla-

laba poſtrema eſt indifferens. ſic nihil planius: junge præcedentia, quibus hæc ipſa reſpondent. ibid. ἁρματέοσι. χήμθμος) Hoc Græcum non eſt: in aliis Membranis ſcriptum erat ἁρματίοσι χ' ἥμθμος, quod ego amplector lubens: ἁρματίοσι χ' ἥμθμος, *in curru ſedens*; præpoſitio abeſt & ſubaudiri debet: χ' eſt καὶ, ut ſciunt ipſi pueri; & hæc copula a verbis ſequentibus pependit, niſi fallor. ibid. Μόλις μὲν Ἐννη &c.) Hæc nihil cum præcedentibus habent commune, & plane aliud exhibent exemplum: quare accurate ſeparanda ſunt, ne in errorem inducantur Lectores. Ἐννη nomen proprium eſt, quod apud Gruterum etiam invenitur in Magno Opere: alia omitto. ibid. Περισσον· ἄι γὰρ &c.) Hæc ſenſu carent: legendum ſuſpicor Περισσόν· ἀι γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκειος Ἰνὼ θαλασσομέδοισαν ἀπομάσδων. ἀι hic Dorice iterum ſcriptum pro εἰ, *ſi*: εὐκτικὸν minus placet; alias *utinam* verterem: tu tamen fac, quod velis; γαρ adjunctum id certe non vetat: αἰ γὰρ centies enim jungitur optandi forma. Λύκιος in Legem Metricam peccat; nam Jonici debent eſſe puri, qui pedem primum excipiunt: hinc Λύκειος ſcripſi, quod propter ſyllabæ poſtremæ naturam ambiguam Jonicum efficit purum putum. Ἰνὼ eſt nomen proprium Deæ Marinæ, quam omnes novimus; Et ſic egregie θαλασσομέδοισαν a nobis reſtitutum eſt: θαλασσοκρατεῖν ipſi proletarii habebant in ore; huic affine θαλασσόμεδειν. prima in Ἰνὼ longa eſt; quare Verſum hic habemus cum Jambis Heptaſemis: Et hoc perbelle convenit cum Canone mox adſcripto. Primum illud Περισσον verba præcedentia ſibi habebat juncta, & omnes intelligunt ſtatim; Noviſſimum ἀπομάσδων obſcurius eſt, & Lectorem relinquit incertum: ſi una vox ſit, Dorice ἀπομάσδων ſcriptum pro ἀπομάζων, quod *ablactans* denotare poteſt; ſed de una voce dubito, & duas malo: ſcribendum igitur ἀπὸ μασδῶν: Dores μασδὸς etiam pro μαζὸς, ut nemo neſcit. Erunt, qui lecturi ſunt ἀπομάσσων, *abſtergens*; & hos ego genio ſuo indulgere ſinam: ſuſpicio poteſt eſſe vera, poteſt eſſe falſa; ut dixi, vox eſt obſcura, nec habemus ea, quæ ſequebantur & cum hac voce cohærebant arcte. ibid. κανὼν δὲ αὐτοῦ ἐστι) Hic Canon eſt utriuſque Verſus; prior duos Jambos, poſterior Spondæum cum Jambo ponit in principio: Et ſic apparet, quam appoſitum ſit noſtrum Ἰνὼ. tu in duos iterum Canones diſpeſce

unum prolixiorem. ibid. Ἀφροδίται. καινὸν &c.) Hic etiam Canon utriusque Versiculi uno ductu apponitur minus bene.

Pag. 48. In Scholiis: Ἀνακλώμενον) ἀνακλώμενον &c.) Apud Hephæstionem in ipso contextu est ἀνακλωμένως: quare & hic ita scribe. de Versu ἀνακλωμένῳ habuimus jam supra in Scholiis; unde est, quod ab alio Grammatico hæc profecta credam: nam ita vix unus idemque. ibid. τοῦ δευτέρου παραδείγματος) Cur ita ? an Versus separavit & pro duobus exemplis habuit distinctis ? ita videtur, si verba consideres: sed fors mentem male expressit; nam & primum exemplum exhibet, quod ille ex secundo attulit, frustraque bonus alterum ab altero verbis distinguit: Quicquid sit, mihi locus videtur unus cum aliis Viris Eruditis, qui Sapphica collegerunt, nec Grammaticum moror. ibid. In Contextu: Χαῖρ' ὦ μέγα Χρειογέλως) ἀχρειόγελως quis dicatur, notissimum est ex Grammaticorum Libris; hic χρειογέλως plane aliter accipitur, & dictio est mere Comica: ipsum risum scilicet Cratinus vocat χρειογέλωτα; risum utilem & maxime necessarium; risum, quo carere possit aut carere velit nemo; γέλωτα, οὐκ ἀχρεῖον, ἀλλὰ ζαχρεῖον: qui in Comœdia non sunt hospites, sciunt Comicos ita voces formasse aliquando. Scholiastes legisse videtur ἀχρειόγελως, quod plane alienum est ab hoc loco, ut sequentia probabunt statim. ibid. ὁμιλετὴς ἐπίβδαις) Si ὁμιλετὴς dixerit Cratinus pro ὁμιλητὴς, nihil verius hac scriptura; sed ea de re dubito, quia ὁμιλητὴς placuit Græcis post inventas duplices semper & ubique. Ad calcem Libri correctum ὅμιλε τοῖς; quod partim probo, partim improbo: rectum est ὅμιλε, quod pro ὁμιλητὴς positum hic, ut συνόμιλος teste Hesychio pro συνομιλητὴς alibi; τοῖς dignum est Morbonia, quia ἐπίβδαις alterius est sexus. Legendum ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις: ἐπίβδαι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, ut legimus apud Suidam in *Voce*. τῆς ἐπίβδας nimis indigum esset, & sequens τῆς ὑμέτερας σοφίας non diligeret, quia nimis gemellum est sibi: ταῖς ἐπίβδαις igitur sumsi, quod apprime etiam elegans propter casum tertium pro secundo. ibid. Τῆς ἡμετέρας σοφίας) τῆς κωμικῆς scilicet: nam fallor, aut Cratinus hic loquitur de ipsa Arte sua: sequens ἄριστε πάντων sic optimum quoque est. ibid. ἰκρίων ψόφησις) ἴκρια hic sunt Theatri tabulata; horum & spectantium ψόφησιν vocat risus istius amabilis matrem:

εὔνοια

ἴνεια est plane Comica; Et sic χρεωγίλως nostrum aperte stabilitur, ut vides. ibid. τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ δύο) περὶ αὐτοῦ respicit præcedens τρίμετρον: nam trium Versuum postremum cum Archilochicis comparat Hephæstion. duo præcedentes cum suo Ephthemimeri incidunt in vocem dimidiatam; quo pertinet illud πρὸ συλλαβῆς: res est aperta.

Pag. 49. δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον ἀνάπαιστον &c.) Hoc ineptum est, quia Versiculus adscriptus, Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, nihil minus est, quam Trimeter Anapæsticus; Vide modo, quæ ipse Hephæstion de Anapæsticis scribit. Nihil notius, si hæc a limine modo salutaveris: κατὰ διποδίαν enim progrediuntur Anapæsti. in aliis Membranis scriptum erat εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι: quod ego probo & omne absurdum tollit; alias legendum esset εἰς δίμετρον ἀνάπαιστον: nam talis est Versiculus ille, sed Brachycatalectus. ibid. παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ) Unde pendet παραιτοῦντι? id nemo mihi dixerit, quia nihil est, a quo pendere potest. Locus est corruptus: scribe παραιτῶνται τοίνυν &c. *repudient igitur* &c. de Spondæis in medio concedit, quod de Spondæis in principio non concesserat: nunc aperta est sententia. ibid. ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ) Vitium manifestum. Scribe ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ: præcedentia clamant. ibid. τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας) Hæc etiam non sunt sana: nam quid ἀνάπαιστον μολοσσὸν hoc loco? nihil, nihil. Cæcutierunt Amanuenses, cum hæc describerent, & aliud dederunt pro alio: tu lege, τὸν σπονδεῖον μολοσσὸν ποιήσας. Sic nihil planius: Spondæus est in Versu Archilochico, & propter Spondæum sequentem facile mutari potest in Molossum; hoc dicere voluit & dixit Hephæstion.

Pag. 50. Ἐρίω πολὺ &c.) Junge *pag.* 27. ibid. ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις) Nota Dramatis titulum. ibid. τῶν ἀωρολείων) Ita legendum: Scholiastes vocem explicat aliter, quam a Suida explicatur in Lexico; videbimus alias. ibid. μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν Ἐρασμονίδην) Malim τὸ Ἐρασμονίδη; istius Archilochici vocem modo adscribit unam; integrum erat, ut nosti, Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον: Et ideo pro τὸν malo τὸ. ibid. Οὐκ ἔθ' ὁμῶς &c.) Junge *pag.* 22. ibid. δυσπαιπάλους) *Asperas:* V. Suidam. ibid. ἐν τοῖς Σερίφοις) ἐν τοῖς vitium alit: nam Σέριφος mulierculas amat. Lege

Lege igitur ἐν ταῖς Σερίφοις: Numerus multitudinis positus est pro numero singulo; ἐν ταῖς Σερίφοις pro ἐν τῇ Σερίφῳ: talia habemus infinita apud Auctores utriusque Linguæ. Et potuit certe Comicum quid ac salsum sub ista Enallage latere apud Cratinum: nam Insula fuit parva & numero ampliori minime designanda; quem proinde adhibuit Corculum festivum, ut Insulares luderet & eorum arrogantiam ipso Dramatis titulo perstringeret lepide: Comicorum indolem nosti. ἐν Σερίφοις absque articulo est apud Aristophanis Interpretes ad Vespas: Pollux ἐν Σεριφίοις habet: utrumque bonum est, & ab his Σερίφοι, ab illis Σερίφιοι dictum fuit Drama: qui aliter sentiunt, errant. Vide Pollucis Interpretes: Nos plura de his forte alias.

PAG. 51. πολύζωνον ποτνίαν Σέριφον) Hemsterhusius ad Pollucem scribit πολυζώνου ποτνίας Σερίφου; quod ego probare non possum: nam sine dubio sequebantur, quæ casum quartum regebant arbitrio suo. Debemus in his esse cauti, quia locos integros non dedit Hephæstion, sed locorum modo partes, unius Metri ratione habita. ἔχοντες verbi gratia aptissime sequi poterat: junge Versum Aristophaneum *pag.* 25. ubi similis plane mutilatio: nihil apertius. Si pro ποτνίαν Vir Eruditus dedisset πότνιαν, id longe fuisset speciosius: & sic tamen nihil ego mutassem. τὸν in πολύζωνον hic male notatur longa: nam sic de Catalectico non constat. Lege igitur ζωνον ut Trochæum, & pro longa pinge brevem: in Asynartetis postremæ sunt ambiguæ, ut in ipsis Simplicibus; τὸν autem brevis est sua natura.

ibid. Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς &c.) ὁ λυσιμελὴς πάθος genere distant, & mendum ingenue profitentur. An legendum Ἀλλά μὲ λυσιμελὲς ὦ 'ταῖρε δάμνα(τ) πάθος? ita videtur: sed in Lyricis edunt vulgo Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος: quod aptum quoque est, & mihi nequaquam displicet. Elige Lector, & sume, quod cupis. ibid. Ἠρ' ἔτι Δινομένει &c.) Hæc perquam obscura sunt & non leviter forsan corrupta: Visne tamen suspicionem meam? Legendum forte: Ἦρ ἔτι Δινομένει τῷ Τυῤῥακίῳ. *Ver adhuc est Dinomeni Tyrraciensi.* ἦρ pro ἔαρ notissimum est: Et hoc Metaphorice accipitur hic; quicquid scilicet eximium est ac lætum, ἔαρ dicitur propter ipsius veris indolem eximiam ac lætam: οἱ ἔφηβοι τῆς πόλεως ἔαρ ex Athenæo innotue-

notuerunt omnibus; alia prætereo sponte. *Ver* hic fortuna prospera est, & rerum status maxime lætus: id omnes intelligunt statim. Dinomenes ex Historia celeberrimus est, quia filium habuit Gelonem, de quo inter Alios Herodotus Musa septima: hunc tangere potuit Alcæus, nisi fallor; τῷ Τυῤῥακίνῳ certe Siculum nobis prodit: apud Stephanum Byzantium legimus, Τυρακῖναι· πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δ' ὅμως. quod Cluverio aliisque displicet, quia nusquam alibi reperitur nomen: corrigunt igitur Τιρακίνη, de qua Diodorus, & cujus cives a Plinio dicuntur *Tiracienses.* Non improvide quidem, sed ita, ut tamen maluerim ego Τυρακίνη vel Τυρακίναι: nam similem scripturam, quam sibi Literarum ordo postulat, habemus hoc ipso loco, nihilque facilius est, quam mutatio literæ υ in literam ι: quanquam utroque etiam modo nomen efferri potuit olim. Certe & *Tyracienses* apud Plinium non displicerent mihi. quicquid sit, de eadem urbe Alcaïcum hoc accipi potest: geminavit enim Poëta literam caninam in gratiam Versus, & sic nomen sibi fecit morigerum. Quæ sequuntur, ne litera fere mutata, ita constitui possunt, Τἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσίνῃ οἱ, *in Myrto instrumenta egregia reposita sunt ei.* pro τὰ ἄρμενα scriptum τἄρμενα; omnia intellige, quibus familia est instructior: κέαται est κεῖται, & de præsenti cogitandum hic: ἐν μυρσίνῃ arcas & loculos designat ex myrto, in quibus instrumenta illa magnifica quiescebant; Et hoc Sarcasticum est, nisi fallor, & potentiorum Mastix scripsit, ut patrem Tyranni luderet; scis, quid de Alcæo circumferatur in Antiquorum scriptis. Attende: non displicebunt forte hæc Nostra, quæ tamen nihil aliud sunt, quam conjecturæ meræ. Illud certum est, eleganter Alcæi Poëmation ab his potuisse incipere: nam eo sane tendit eorum indoles. ibid. Ὀρσ' ὀλίπος &c.) Hæc in fragmentis Anacreonticis ita edidit Barnesius, Ὀρσολίπος ὁ Ἄρης φιλέει μὲν αἰχμάν. Partim bene, partim male: ὀρσ' ὀλίπος pravum est & recte mutat in ὀρσολίπος: quanquam ὀρσολίπος optimum quoque esset, si a λίπω & ejus derivatis originem duceret: nam & λίπος & λοιπὸς in usu sunt promiscuo. Et sic quidem sentiunt Grammatici Nostri, ut ex Lexicis Vulgatis omnes & singuli sciunt: at mihi plane alia sententia sedet. ὀρσολίπος enim pro ὀρσολόφος usurpatum puto litera duplici

T mutata

mutata in ſimplicem : ὀρσοτρίαινης Neptuni Epithetum eſt celeberrimum; huic affine Martis illud ὀρσολόφος : ut τρίαινα Neptuno, ita λόφος Marti tribuitur jure ſuo; plura alias. Igitur ὀρσολόπος ſcribendum eſt certo. Reliqua ſe pugillariter habent, ſi modo pro disjunctis pingas conjuncta, φιλέῃ μεναίχμαν: nunc male μὲν ab αἰχμὰν ſeparatur, quod Criticum Dupondium præcedens μὲν ſatis audacter in γὰρ mutare fecit ſibi: μενεπτόλεμος, μενεχάρμης Epithetum eſt hominis ſtrenui, qui bello delectatur eique incumbit alacer; ſimile hoc μεναίχμης, cujus contrarium φυγαίχμης ſatis tritum eſt uſu. Quid ſentis? nonne hoc placet, ut olim placuit ipſi Lyrico? φιλέῃ Anapæſtus eſt, ſi Editores ſequamur: non improbo, ſed Jambum tamen malo, ut Jonica ſit διάλυσις: exempla jam habuimus plura in hoc Opuſculo. ibid. Κείνων λυθέντων &c.) Hoc aliud eſt exemplum a præcedenti, nec cum eo cohæret, ſi quid video.

Pag. 52. In Contextu : Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν &c.) Hæc etiam a Verſu gemello ſeparanda ſunt. Nam aliunde ea arceſſivit Hephæſtion. ibid. In Scholiis: τῶν δὲ τετρασήμων, τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, εἰσὶν &c.) Hæc in mendo cubant : nam 36. & 24. non conficiunt ſexaginta quatuor, ſed ſexaginta tantum: res eſt aperta. Niſi fallor, legendum facta verborum tranſpoſitione, τῶν δὲ τετρασήμων εἰσὶν κδ, καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Sic numerus erit plenus & ſexaginta quatuor habebimus. ibid. ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς &c.) *Quorum prima quidem Antipathia, quatenus pro Antipathia ſumitur unius ſyllabæ, conſtituit unum integrum genus* ἀσυναρτήτων. V. Scholiaſt. *pag.* 58. ibid. Αχρειόγελως. ἐν γὰρ &c.) Hæc accurate a præcedentibus ſeparanda ſunt: nam alio pertinent, ut ſtatim vides. Illud καὶ ἔτεμε τὸ, ὅμιλε, indicare videtur, Scholiaſtam etiam ὅμιλε a τῆς ſeparaſſe olim. ibid. Ἡμιολίου) Ἡμιόλιον εἶπε &c.) Hæc ante Αχρειόγελως &c. debuiſſent incedere : nam ad τροχαϊκοῦ ἡμιολίου adſcripta ſunt, quæ Superius in contextu exſtant. ibid. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν) — οἷον πρὸ τοῦ λέξεως εἰς μέρος λόγου, ἐγίνετο ἐφθημιμερὶς) His ſubjici debuiſſent illa, Αχρειόγελως &c. Nam iſto Verſu, & ſequenti etiam, pro exemplis uti voluit Scholiaſtes: attende modo ad οἷον. ibid. Εὐδαίμον') Εὐδαίμον' ἔτικτε, σπουδαῖος &c.) Hæc ego non intelligo :

an

an ſcribendum Τῆς ἡμιόλιας σοφίας) τῆς ἡμιόλιας, σπονδεῖος, ἀνάπαιστος. ἢ καὶ, συλλαβὴ μὴ λήγουσα εἰς μέρος λόγου? ita videtur: quod de ὁ in ἡμιολι notaverat Verſu præcedenti, de κρι in κριτὴς ſimiliter notat hic; Error natus ex verbis Hephæſtionis perperam Scholiolo præfixis. Sed quid erunt tres voces poſtremæ? Jambum, Trochæum, Jambum hic nullibi conſpicio: an forte exemplum τῆς πρώτης ἀντιπαθείας iſtis dederat Grammaticus aliquis, eaque ad ſuperiora illa adſcripſerat, ἐν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκτιθεμένης? certe eo pertinere poteſt Jambus, Trochæus, Jambus: quare nihil quidem probabilius ſuccurrit mihi. In ordinandis Grammaticorum Annotatiunculis magna ubique confuſio, ut Eruditi ſciunt & hæc ipſa commonſtrant liquido. ibid. Ἐνταῦθα μὲν) — ἐν δὲ τῷ πρὸ αὐτοῦ &c.) Scribe ἐν δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ: unum Trimetrum adinſtar Archilochei ſcinditur, alia duo ſcinduntur more Recentiorum. In ipſo contextu eſt τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο: peccat igitur ἐν τῷ apud Scholiaſtem. ibid. Δύναται δὲ) Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον· οἷον &c.) Abundat Δύναται δὲ. Nam in ipſo Hephæſtione eſt Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον, cui recte adſcribitur οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν &c. delendum ergo eſt. ibid. Καὶ ὁ ἕξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ) Scribe καὶ ὁ ἑξῆς, vel καὶ οἱ ἑξῆς: *pes ſequens*, vel *pedes ſequentes.* ibid. δύναται δὲ τὸ καὶ, ἰωνικοῦ &c.) Lege, δύναται δὲ ὁ α ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι. ὁ α, *pes primus*: Quin & paulo plenius forſitan legendum, δύναται δὲ ὁ α καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι: ſic vides, unde κ advenerit. ibid. Αὐτὰ δὲ) Δύο συλλαβαὶ, τὸ αὐτὰ δὲ &c.) Corrige Αὐτὰ) Δύο συλλαβαί. τὸ Αὐτὰ δὲ τὸ Καλλιόπα, δύναται &c. Alterius Grammatici eſt Scholiolon: Αὐτὰ Diſyllabum eſt, id eſt, pro pede Diſyllabo haberi poteſt; eo pertinet δύο συλλαβαί. ibid. Τοῦ προσοδιακοῦ) Ἐπεὶ ὅτι μὲν καὶ τοὺς ἰαμβικὰς ἐπιμιγνύουσι &c.) Hæc domo abſunt: in contextu eſt paulo Superius, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι, ἀλλὰ προσοδιακόν. eo reducenda ſunt: adſcriptus autem Comici Verſus etiam laborat; nam Jambicum Dimetrum Brachycatalectum, non Ephthimimerem, exhibet nobis. Legere potes perbene, ἄκουσον ὦ λέγομέν σοι. ibid. παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν) De Moloſſo ipſe Hephæſtion dubitat: Vide *pag.* 49. in fine.

PAG. 53. Κἂν ἀπὸ δακτύλου) — καὶ τῶν δύο τῶν ἀναπαίστου) Vitium

manifeſtum: lege τῶν δύο τοῦ δακτύλου: de Dactylo hic ſermo; de Anapæſto ſequitur. ibid. καὶ γίνεται πρῶτος παίων -υυυυ) Pinguius hoc & rudius: nam Pæon Quinqueſyllabus non datur. Mox ad mentem hujus hominis ſimiliter ſcribendum, καὶ γίνεται δεύτερος παίων υυ-υυ: nunc una brevis deficit. Addere debuiſſet ſaltem improprietatis notam: nam hi pedes ſunt quaſi Pæones, non Pæones veri. ibid. διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου &c.) Hæc a præcedentibus aliena ſunt: præfige illis ex contextu, Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ. ibid. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα οἱ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν &c.) Hæc ſunt alterius Scholiaſtæ, & male cum præcedentibus cohærent: ex contextu ſume, Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, tum ſcribe, ut Grammaticus ſcripſerat, ἵνα, οἱ μὲν ἀνάπαιστοι, εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ &c. ibid. Δύναται δὲ τις) Δύναται, φησὶ, τις βιάσασθαι &c.) Hæc confuſa ſunt & indigeſta: ſcribendum forte, — ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων· λοιπῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν. ἄχρι δύο σπονδείων, λοιπῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστος, καὶ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἑφθημιμεροῦς· ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ἐκ τῶν τριῶν μακρῶν &c. ibid. Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν) Τρίτον γὰρ πεποίηκεν &c.) Præfige illis ex contextu Οὐκ αὐστηρῶς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου: nam eo pertinent haud dubie. Poſt μιμησάμενος diſtinguendum eſt τελείως: tum ſcribendum Τῶν ἀωρολείων) ἀωρόλειοι, οἱ &c. Vocem Cratini explicat Scholiaſtes, qui tamen ἀωρολείων ſcripſiſſe videtur ipſe; diximus Supra. ibid. Τετραποδίας) Τὸ ἐκ δακτυλικῆς &c.) Scribe, Τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας) Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν τροχαίων. Verba Hephæſtionis cum verbis Scholiaſtæ perperam confuſa ſunt. ibid. Ο τελευταῖος) Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος &c.) Hæc etiam emaculanda ſunt: lege, Ο τελευταῖος) γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος, ὥσπερ ἐν τέλει στίχου (στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴγε δύο συνειρημένοι εἰσὶ) καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. συνειρημένοι, *connexi*, *copulati* ibid. Ἀσυνάρτητον) Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων ἐκ δύο &c.) Quid hæc ſibi volunt? in contextu eſt τρίτον δὲ ἐστὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον: hinc ſcriptum auguror a Scholiaſte Τρίτον εἶδος ἀσυναρτήτων. Sequentia explicant ejus menſuram & verba Hephæſtionis eo pertinentia: ſcribe igitur ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς, καὶ τεσσάρων ἰάμβων. pro δύο ἰάμβων olim exaratum erat δ. ἰάμβων: id Amanuenſes mutarunt perperam. ibid. Ενδοξον) Ενδοξον ἐστὶν ἐπισύνθετον.

ἐπει

ἐπισύνθετον δὲ &c.) Hæc iterum nimia ſunt: lege, Ἐνδεξον ἐστὶν ἐπισύνθετον) ἐπισύνθετον, τὸ ἐκ διαφέρων ποδῶν &c. ibid. Ἀντεστραμμένον) τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν &c.) Hæc eodem vitio laborant: ſcribe, Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον) τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ πεσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ ἰαμβέλεγος, ἐκ τοῦ ποιοῦ. Quod ſequitur, τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ, inducendum eſt. Nam male ex contextu huc ingeſtum eſt: nihil turbatius hiſce Scholiolis. Percurramus reliqua: τὸ πρῶτον γὰρ — τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι καὶ συλλαβή. Hæc pertinent ad Tripenthemimeres Pindaricum, quod iſta menſura conſtat: primum Penthemimeres eſt Jambicum, ſecundum Dactylicum, tertium iterum Jambicum. Vides? ſic facilia ſunt verba iſta; quibus ex Hephæſtione nunc præfigas, moneo, Ἀντεστραμμένον δὲ ἐστὶ τούτῳ τὸ πινδαρικὸν καλούμενον. Quod ſubjicit Grammaticus, ad horum Ἀσυναρτήτων pertinet ſcalam: ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι καὶ δύο συλλαβαί, καὶ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δύο συλλαβαί. Ex quatuor Jambis & ſyllabis duabus, & quatuor Dactylis & ſyllabis etiam duabus, quæ varie ac diverſimode collocantur, hæc Ἀσυνάρτητα conſtant: nihil verius, ut quiſque videt. Illa tandem, Τὸ μὲν β, διπλάσιον. εἰ &c. ad ſolum Tripenthemimeres Pindaricum denuo ſpectant: ſecundum Penthemimeres duplex eſſe debet; nam cæteroquin tertium habere non poſſet Diſyllabos ſuos. Dactylicum nunc διπλάσιον dicitur, & tertium Penthemimeres reſpectu τοῦ β, μέρος δεύτερον.

Pag. 54. In contextu: Περὶ τοῦ Ἐλεγείου μέτρου) Hoc etiam unum eſt τῶν Ἀσυναρτήτων; quare cum præcedentibus hæc optime fuiſſent continuata: Mox *pag. ſeq.* pergit Noſter in enumerandis aliis Ἀσυναρτήτοις. Et ſane diſtinctio ab Amanuenſibus & Grammaticis eſt, non ab ipſo Auctore. ibid. Νήϊδες οἵ μούσης) νήϊδες ſunt *imperiti*, ut ſciunt Græce docti; & ſic diſtinguendum videtur ante οἵ, quod *qui* valet: *Imperiti*, *qui &c.* Si οἱ legeretur, verba arcte cohærerent, & elegans Græciſmus eſſet hic: οἱ enim pro οὗ ſcriptum fuiſſet plane; *ejus Muſis:* periti ſciunt, & ſic millies Poëtæ terſiores. Sed hæc incerta, & leviora etiam. ibid. ὁμοίως δὲ τὸ δωδεκασυλλάβου ὄν) Hinc colligi poſſet, Hephæſtionem paulo ante mutilatum eſſe, & ſcripſiſſe ipſa manu ſua, ὥστε αὐτὸ ποτὲ μὲν πεντεκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ τρισκαιδεκασύλλαβον, ἢ δωδεκασύλλαβον εἶναι.

Pag. 55. Ενις' Απολλων) Aliæ Membranæ Ενεσι πολλῶν: apage nugas. ibid. Εμφι | ρῆ ἴ | χουσα &c.) Verſum hunc ita peſſime conſtituunt. Trochaïcus Dimeter Acatalectus eſt in illis, Εμφι | ρῆ ἴ | χουσα | μορφλὼ, reliqua ad Jambicum Ephthemimeres reduci non poſſunt & plane aliam exhibent menſuram: ipſe Hephæſtion *pag.* mox *ſeq.* τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερῆ ἔχον μορφλὼ, κλεῖς ἀγαπητὰ, δῆλον ἐστὶν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ. Unde apparet de menſura prædicta non cogitandum eſſe hic: poſt μορφλὼ eſt Verſus Trochaïci τομὴ; quod ſequitur hanc τομλὼ, nihil cum Jambico Ephthemimeri habet commune: Editores illa verba Hephæſtionis non intellexerunt; alias in metiendo Verſu non potuiſſent ita aberrare. Quale Metrum ſervet κλεῖς ἀγαπητὰ, non dicit Hephæſtion, & Nos in medio relinquimus non inviti: res enim eſt lubrica, & ſufficit, quod ſciamus id longe diverſum eſſe a publicis Commentis. Si κλεὶς ἀγα jungeretur, ſequens πητὰ Spondæum exhiberet, & Dactylicus Dimeter cum Trochaïco Dimetro incederet pari paſſu: ſed obſtat vox diviſa κλεῖς, & Antipathia prima, quam his elucidat Hephæſtion. An igitur κλεῖς ἀ Tribrachys eſt, & γαπητὰ Jambum habet cum ſyllaba brevi? ſic ſane pro Ephthemimeri Jambico hic adeſſet Jambicum Penthemimeres, & in prima Antipathia manerent iſta: ſed quis mihi auctor fieri poſſit, id voluiſſe Poëtam, id voluiſſe Hephæſtionem? nemo certe, nemo: quare ego, ut dixi, lubens rem adeo incertam in medio relinquo. Pro ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, Aliæ Membranæ in loco mox adſcripto habebant, ὅτι οὕτως σύγκειται ὡς προείρηται: Errore inſigni, & perquam inepte; Id omnes vident nunc, & certius eſt certo.

Pag. 56. Αντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ &c.) Hæc etiam peſſime conſtituta ſunt: dicam paucis, quod res eſt; nam cum Amanuenſium larvis diu conflictari nolo: Verſus & male menſuratur, & integro pede exhibetur mutilus: ſcribe ac digere,

- υ	- υ	- υ	- υ	- -	υ -	υ -	υ
Αντὶ	τᾶς δ' ἐ	γὼ οὐδὲ	Λυδί	αν πᾶ	σαν, οὐδ'	ἐραν	νάν.

Sic Trochaïcum Dimetrum Acatalectum & Jambicum Ephthemimeres habebimus: γὼ οὐ una ſyllaba longa eſt; nam ω ante οὐ in me-

metiendo perit: Nihil notius ex ipſo Hephæſtione. πᾶσαν intercidit hic, ſed mox in dimenſione Brachycatalecti habet ipſe Hephæſtion; quare non eſt dubitandum vel tantillum. αν πᾶ Spondæus eſt, qui in loco primo Verſus Jambici non peccat: ipſi decennes ſciunt. Pro ἱερανὰν ſcripſimus ἱερανὰν; Et hoc omnibus ſeſe commendat ſtatim. ibid. Χρυσέοισιν ἀνθέμοισι) Lege potius, ut *pag. præced.* legitur, Χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν: jungendum vero χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν ἐμφορεῖ. Id moneo in gratiam tyronum, quos punctum inducere poſſet in errorem. ibid. Αντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ &c.) Hic etiam ſcribendum Αντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ οὐδὲ | Λυδί | αν. Sic Hypercatalectum habebimus, qui nunc nihil minus eſt, quam Hypercatalectus: repetendum autem ἀπὸ κοινοῦ, τὸ διμέτρου; quod hic tamen adeſſet, mallem: nam paulo durius certe ſubauditur. Ibid. εὖ δ' ἱερανὰν) Geminanda liquida, ut dixi. Et hoc pendebat a verbis ſequentibus: Nam Λυδίαν πᾶσαν per ſe ſubſiſtit. Illud addendum eſt uno verbo: κλεὶς ἀγαπητά per appoſitionem hic dicitur puella chara & formoſa: ratio loquendi non protrita ſane; *clavicula dilecta*, *clavicula amabilis*: quia ſcilicet pectus uniuscujuſque, quanquam firmiter occluſum, aperiebat ſtatim, ut cùm Cupidinibus ſuis in illud intrare poſſet; forma & formæ præſtantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum receſſus ſibi recludebat facile: Nihil mellitius. Eo ſenſu igitur accipiendum eſt illud κλεὶς. ibid. Στράτιν εἰ κομίσσ(.) Verſus male habet: pro Στράτιν ſcribendum Στράτιν; nomen eſt notiſſimum: Barneſius meretriculam intelligit; qua de cauſa, ignotum mihi: Ego puerum vel virum intelligam, donec de meretricula conſtet. Pro κομίσσ Scaliger κομίζοι, Barneſius κομίσσαι: utrumque ſatisfacit Metro; quare vel hoc vel illud ſumere potes: ſunt hæc juris arbitrarii. Barneſius in ſua Editione ante Στράτιν habet τὸν, quod Verſum enecat, & per imprudentiam hominis irrepſit. ibid. σοχαῖ | τ' ἄναξ | χαῖρ') Scribendum potius Εὖιε κισ | σοχαῖτ' ἄναξ | χαῖρ' &c. Nam præcedit ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, ꝉ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος: ſic ut per διποδίαν progrediantur hæc prima. ibid. Φαντίδης) Nomen proprium eſt Φαντίδης, recteque pingitur cum majuſcula. Comicus Ἐκφαντίδης, qui Καπνίας dicebatur, ei vicinus: ſed an forte ille ipſe olim hic comparuit, & legendum eſt ἴφαεν' Ἐκφαντίδης?

Eru-

Eruditi videant; Mihi id perquam probabile eſt. Suaviculi, qui in loco ſecundo Verſus Trochaïci metuebant Spondæum, has nobis facere potuerunt delicias. ibid. ξενίῳ νόμοισι) Scribendum cum majuſcula Ξενίῳ: nam hoc quoque nomen proprium eſt, ut & ſequens Σχοινίων ὁ: Ξενίας. ibid. ὦ Χάρων.) Apud Cratinum poſt Χάρων diſtinguebatur tantum Commatice, quia ſententia hiſce non abſolvitur. Dico apud Cratinum: nam fallor, aut ex ejus Comœdiis petiit Noſter hoc exemplum.

PAG. 57. τὸ μὲν ἦν κραδίνεον) Turnebus καθαρὸν κρατίνειον, quem Operæ Noſtræ debuiſſent ſequi. ibid. ἐν τοῖς Αρχιλόχοις) Alii Libri Ευτραπέλοις: dicemus alibi. ibid. καὶ μὴ τι μεῖζον) μὴ hic poſitum pro οὐ: *& ſi non aliquid majus* &c. ibid. Καὶ ξυνιζανομένῳ) Ita ſcriptum in gratiam Verſus pro ξυνιζομένῳ: dubito, an ſatis bene; ego certe malim ξυνιγινομένῳ: id tertiam, ut notum, producit. ibid. φάγροισιν) Vide Lexicographos: hic forte homines intelligit Eupolis, non piſces; ita ſolent Comici: non dubito autem, quin plures alios in ſequentibus enumeraverit, qui τοῖς φάγροισιν erant ſimiles, & omnes ſub τοῖς ἀγαθοῖς comprehendebantur. ibid. Σίμαλον εἶδον) Legendum opinor Σίμυλον: Simylus nomen eſt ſatis celebre, alterum ignotum mihi. ibid. ἐν τῇ Κεραμεῖ) Scribe potius ἐν τῇ Κεραμεικῷ: diximus ſupra ad *p.* 35. ibid. Ανδρες πρόσχετε &c.) Cur duo Catalectica non jungunt Editores, ubi ipſe Hephæſtion Pherecratem ea junxiſſe ſcribit? Verſus Pherecratei ideo non mutabunt indolem ſuam: nam eo reſpiciens Noſter *pag.* 33. disjunctim illos adducit. ibid. ἐκ Πελασγῶν) In Anthologia οὐκ Πελασγῶν: quod non injuria præfert Bentleius; ὁ ἐκ Πελασγῶν: pueri ſciunt. ibid. ἐδήματο) Olim ſcriptum ἐδείματο. ibid. τῆς ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας &c.) Hoc habuimus *pag.* 50. ibid. ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης) Hoc Ithyphallicum eſt; quod Editores, ut vides, peſſime metiuntur: ſcribe ταῦθ' ὁ | Ναυκρα | τίτης. ibid. καὶ τὰ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο) Lege καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο: ita præcedit, ita ſequitur.

PAG. 58. In Contextu: Μελίχροος δ' ἐπ' ἱμερτῷ) Pes primus non eſt Choriambus, ſed Dijambus, quanquam ſecunda certe brevis, quam longa eſſe mallet in his: Eruditi ſciunt. Et hoc mihi diſpli-

cet

cet hic: nescio, quid alii de suspicione mea dicturi sint, mihi, non diffitebor, ea impense placet & gratias habere videtur singulares: lego scilicet, & simulac locum attigi, legebam, Μηλόχιοις δ' ἐπ' ἱμερτῷ κέχυνται προσώπῳ. quod Choriambum nobis repræsentat statim: scis, quid sit μηλοπάρειος; huic gemellum μηλόχιοις, quod de eadem re & eodem genarum colore adhibetur perbelle: quid censes? nonne probabilis est suspicio? substantivum, quod vocant, cum aliis abest; hoc certum ac perspicuum. ibid. In Scholiis: Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον) — διὸ εἶπεν, οὐ πάντως) Illud οὐ πάντως non est apud Hephæstionem; quare de se loquitur Grammaticus, & scribendum διὸ εἶπον, οὐ πάντως: vide præcedentia. ibid. εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας) Scilicet ἀδιάφορον ἐστι: Et hoc magis perspicue dixerat Hephæstion *pag*. 50. Omnis scilicet syllaba postrema est ambigua, tam in Asynartetis, quam in Simplicibus: moneo in gratiam rudiorum. ibid. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν) — ἐστι δὲ ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις &c.) An repetit Scholiastes, quod dixerat, & quidem ita, ut de eadem re plane alia tradat, quam antea tradiderat? nugæ, nugæ: scribendum est, ἐστὶ δὲ β. ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις. Primam Antipathiam præcedentibus descripserat; his alteram & secundam describit: notam neglexerunt Scribæ ignavi. σύνθετα vocat Scholiastes hic, quæ alibi vocantur ἐπισύνθετα: junge *pag*. 52. & 53. Quod sequitur, οἷον ἐστὶ τὸ ἀνακλώμενος, ab illis longe alienissimum est: legendum, οἷον ἐστὶ τὸ) ἀνακλώμενος. in Contextu est, οἷον ἐστὶ τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἰοβάκχοις: eo respicit Scholiastes, & ipsum illud ἰοβάκχοις, ἀνακλώμενοις explicuit homo; quo successu, videbimus suo loco: verba Hephæstionis iterum male cum verbis Scholiastæ confusa sunt, & potuisset etiam rectius τῷ ἀνακλωμένοις præfigi ipsa vox ἰοβάκχοις; id quisque videt nunc. Quæ hisce adnectuntur, alio quoque pertinent haud dubie: ex contextu repete, Ἄλλο τοῦτο ἔλαττον κατὰ τὴν &c. Nam ad ea notatum fuit, ὡς εἶναι μὲν τριῶν μέτρων τῶν &c. Versus Ithyphallicus describitur aperte: pro μὴ προούσης τῆς συλλαβῆς Scholiastes etiam fortasse μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς: nam id convenientius & paratius. ibid. Ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην) Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων) *Primum genus* ἀσυναρτήτων; τὸ α εἶδος. Et hæc ab alio

V Gram-

Grammatico videntur notata ad illa superiora: nam cæteroquin a Jambis ad Trochæos non progressus fuisset homo, sed a Trochæis ad Jambos. bis illud ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν *p.* 55. in Contextu exstat: attende modo.

Pag. 59. In Scholiis: Τὸ μετὰ τοῦ, Τὸ Εμφιρῆ &c.) Hæc & sequentia pessime iterum turbata sunt: lege primo, Δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερῆ ἔχον μορφὴν) Τὸ μετὰ τοῦ, τὸ Εμφιρῆ ἔχουσα μορφήν. *Illud, quod sequitur post* Εμφιρῆ ἔχουσα μορφήν. Dein ex contextu etiam arcesse, Διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς: ad quod notatum, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς διῄσης ἐν τῷ παίς. Tum ordine scribe, Τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου) Διὰ τὸ τρισύλλαβον εἶδος γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τέμνεται. Trisyllabum Λυδίαν facit, ut Versus sit Trochaïcus Dimeter Hypercatalectus: res est aperta. Maxima in his, ut dixi, confusio. ibid. Τὰς γὰρ σπονδείους) Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις &c.) Hæc mutila sunt: supple ἤτοι δ' ἐν ταῖς περιτταῖς τιθέασι· καὶ τὸ ἰαμβικὸν ἐν ταῖς περιτταῖς· ἤτοι δὲ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν. repetendum est ἀπὸ κοινοῦ de Jambico præcedens δέχεται τὸν σπονδεῖον: nihil aptius. Cur autem ἐν τοῖς ἀρτίοις scripsit Scholiastes, eique subjecit mox ἐν ταῖς περιτταῖς? certe aut minus diligens fuit homo, aut hæc eodem genere extulit. ibid. Ανδρες ἑταῖροι) — καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, ἐς τὴν περιττὴν &c.) Pro ἐν τῇ τροχαϊκῇ lege ἐν τῷ τροχαϊκῷ: præcessit ἐν τῷ ἰαμβικῷ. Tum scribe porro, λέγω δὲ τὴν πρώτην, ἤ ἐστι τὴν γνώμην: similiter præmittitur λέγω δὲ τὴν τετάρτην, ἤ ἐστιν ἦδε, δεῦρ' ὕδη. ibid. Καὶ ξυνεχθόμενον) — καὶ πάλιν χορίαμβον καὶ τροχαῖον καὶ συλλαβήν) ξυνεχθόμενον ad calcem Libelli mutatum in ξυνεχθονόμενον: fors bene, fors male; quid sentiam, dixi ad ipsum locum: ex hoc ξυνεχθόμενον elicere possem nostrum ξυνεγινόμενον; sed verba Scholiorum initialia haud dubie sunt a Recentioribus, nec ista multum ego curo. pro τροχαῖον καὶ συλλαβὴν scribendum ἴαμβον καὶ συλλαβήν: Trochæus hic nullus: φάγροι Jambus est; τε κα etiam Jambus. Quod sequitur, alio pertinet: scribe Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν) ἀντίσπαστος δὲ ἐστιν ἐκ &c. ibid. καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη ἀντὶ βραχείας &c.) Deest vocula: scribendum καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη μακρὰ ἀντὶ βραχείας. ibid. τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀναπαίστων &c.) Hæc etiam in mendo cubant: corrige τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀντισπάστων παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καταληκτικὰ γὰρ &c. *ex duobus Antispastis ultima syllaba excepta.* ibid. Δικατάληκτοι,

ληκτον, ὁ Φερεκράτης) Επεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν &c.) Abundat τὸ post ἐπεὶ & ſententiæ officit: delendum igitur. ibid. Σύμμικτον ἀνάπαιστον) Οὐχ ὅτι ἐξ &c.) Ad finem Libelli corrigitur Σύμπτωκτον ἀνάπαιστον. Non probo, quia aliud latet: Σύμπτωκτον ſcilicet ἀνάπαιστον Scholiaſtes explicuit Σύμμικτον ἀνάπαιστον; quare voces explicandæ perperam omiſſæ ſunt, & his ipſis ex Contextu præfigendum eſt illud: ſic nihil decentius aut apertius. ibid. Δεῦρο δεῦτε) Χορίαμβος ἢ ἴαμβος &c.) His præmittendum Ολβιε γαμβρὲ: nam eo pertinent, non ad δεῦρο δεῦτε: res eſt longe apertiſſima. πέντε δὲ τοιαῦτα παραλῆπται, *quinque talia Ephthemimera.* Et hinc apparet, bonum ſua ætate etiam Μελίχροος legiſſe in Verſu tertio: nam alias ſex dixiſſet, ut Nos reſtituto Μηλόχροος dicimus nunc. Quod ſequitur, δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, mutilum eſt & duce ſuo caret: lege δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, Δεῦρο δεῦτε, μὴ εἶναι &c. recurrit ad ſuperius Sapphicum, idque dubitat, an ἀσυνάρτητον ſit: error natus eſt errore primo, quo Δεῦρο δεῦτε male præfixum erat integro Scholiolo. Ipſa obſervatio Viri Grammatici de pede tertio non eſt unius aſſis, quia Hephæſtion poſtremam uniuscujuſque Verſiculi in Aſynartetis ambiguam fecit cum Aliis haud dubie Magiſtris: diximus Supra, & hic repetimus, ne ducem cæcum ſequantur cæcutientes. ibid. Ιαμβ. κατακλεῖδα) Οὐκ ἔτι μὲ τὸ &c.) Hæc etiam non conſiſtunt loco ſuo: ſcribe Ο πᾶς συνῆψε τὴν λέξιν) Οὐκ ἔτι μὲ τὸ &c. ibid. In Contextu: τῶν χρησαμβῶν ποιητῶν) Aliæ Membranæ τῶν χρησιμωτάτων: cave mutes; vulgata bona eſt.

PAG. 60. Παρ' Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ) Apud Stephanum Byzantium Εὐφορίων Θρᾳκὶ bis laudatur: fallor, aut idem Opuſculum eſt, cui duplex nomen, Θρᾷξ ἢ Χερρονησιώτης. Index male Εὐφορίων Χερρονησιώτης: quanquam ex Eubæa & Chalcide oriundus etiam certo reſpectu Χερρονησιώτης dici poſſit: plura alias. ibid. Οὐ βίβηλος ὦ τελέται τῶν νέω Διονύσω) In his ſenſus eſt nullus: fortaſſe præcedebant, quæ eum efficiebant bonum. Nam pars loci eſt, non locus integer. Et tamen, non diſſimulabo, ſummopere dubito, an ſyncerum ſit, quod hic conſpicimus: Exemplum adferre voluit Hephæſtion Antiſpaſti, in Spondæum deſinentis, ſive ab Jambo, ſive a Trochæo, ſive a Spondæo inciperet; hoc habebimus, & habebimus præciſe, ſi legamus Οὐ βίβηλοις: nam ſic primo Antiſpaſtus a Trochæo incipiens

in Spondæum desinit; dein a Spondæo incipiens Spondæo clauditur; & tandem a Jambo incipiens Spondæum quoque habet in fine: Vide modo tres primos pedes horum trium Versiculorum. Quid autem convenientius aut probabilius? fateor, hæc suspiciuncula mihi placet: Et sic sensus etiam non illepidus ex his emergit; scribamus enim, Οὐ βέβηλοις αἱ τελεταὶ τῶ νέω Διωνύσω, videbimus statim, quid ista sibi velint: Vertenda enim sunt, *initia junioris Bacchi non patent profanis*. Quare Eruditiores rogo, ut animum advertant; fortasse probaturi sunt, quod suspicor. pro τελεταὶ in Aliis Membranis erat τελεσαὶ, perquam incondite & perquam male. ibid. Καλὰ γέρεια εἰσορθῶα) *Pulchra præmia collocatura*: εἰσορθῶα vel εἰσορθία potius, est ab ἵω, quod *statuo*, *colloco* significat vulgo: γέρεα & γέρεια pro γέρατα Idiotismus est satis notus. Ταναγρίδεσσι, quod sequitur, sunt mulieres ex Tanagra: his honores & præmia erant destinata. ibid. Μέγα δὲ, μὴ γέγαθε πόλις) An μὴ scriptum pro οὐ? *urbs vero non valde gavisa fuit*. Vix puto, & aliud lætius mihi promitto: fallor, aut scribendum, Μέγα δ᾽ ἐμὴ γέγαθε πόλις, *Valde autem urbs mea gavisa est*. Corinna, ut multi scribunt, ex Tanagra oriunda erat; hinc *urbs mea* de Tanagra accipi potest perbene: nos plura ea de re alias. Quod sequitur, Λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς, fortasse a verbis seqentibus pependit, quæ nobis invidit Grammaticus: alias subaudiendum est ἕνεκα, ut sic causa lætitiæ adsit opportuna; Et hoc perquam probabile: ipsius Corinnæ vox suavissima urbem patriam lætitia exultare fecerat palam. sententia est aperta & facilis: sic autem ad Victoriam Corinnæ hæc ipsa pertinent. Quo posito, erunt, qui scripturi sunt, Μέγα δ᾽ ἐμῆς γέγαθε πόλις Λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς. sed id necesse non est: nam in integro Poëmatio de persona constabat satis absque eo. *Multum urbs mea gavisa est propter vocem argutam & canoram, quam mihi dederunt Musæ*. hæc aut similia dicere potuerunt Græca, ut alia omittam plura: ne simus igitur incauti aut male morati in his. γέγαθε alium Idiotismum servat, quam ἐμὴ & alia hic adscripta: sed id non morabitur quemquam & omnes expedire poterunt statim. ibid. ὁ ὀψιζίας) Pro ὀψιβίης; κινοβίας satis notum est & huic gemellum: hoc autem contrahendum in quatuor syllabas a metientibus; ὀυψιζίας: nam Choriambus est,

eſt, ut ex ſuperioribus Verſiculis apparet. ibid. Δύρατος ὥστ' ἰφ' ἵππω &c.) Hæc obſcura ſunt & difficilia: an forte legendum Δύρατος ὥστ' ἰφ' ἵπποι καὶ μὲν βρεμόμενοι? ordo verborum ſit ὥστ' ἵπποι ἐπὶ δόρατος μὲν καταβρεμόμενοι: quæ verti poſſunt *ut equi quidem in haſtam cum fremitu irruentes.* ἐπὶ cum caſu patrio ſæpe motum indicat; hunc autem exprimit βρεμόμενοι & καταβρεμόμενοι rite acceptum: de equis generoſis res eſt perquam nota; hiſce aſſimilat Corinna iſtos Urbis Everſores. ibid. Πόλιν δ' ἐπράθομεν) Hæc cum ſuperioribus arcte cohærent & copulari debent una; verbum autem præter alia abeſt, cui ἐπράθομεν faciem obvertebat: id certum ac perſpicuum. Ipſe Verſus primus prolixior eſt, ut vides, & hunc alterum cum duobus ſequentibus, magnitudine ſua ſuperat longe: ſi in duos Verſiculos divideretur, uterque ſibi ſatis ſimilis eſſet, Δύρατος ὥστ' ἰφ' ἵπποι Καὶ μὲν βρεμόμενοι, nec ita a cæteris diſcreparent: ſed hoc incertum eſt & definire nolo. Editores primam in βρεμόμενοι corripiunt; perperam certe: nam producenda eſt abſque dubio. Quare ſi Verſiculus ſecundus ab iſta voce inciperet, Jonicus a minore ibi adhibitus fuiſſet pro Antiſpaſto, ſicuti in primo adhibetur pro Antiſpaſto Choriambus: Sed Alii videant, ut Nos etiam diligentius faciemus aliquando. ibid. Προφανὴς Γλυκῷ δὲ τὶς ᾄδων) An Προφανὴς nomen proprium eſt, ut Γλυκῷ, & vertendum hoc, *Prophanes vero aliquis Glyci cantans*? hoc verum forte: niſi potius Γλυκῷ legendum eſt, ut προφανὴς ſit vox communis & verba ſignificent, *aliquis vero publice cantans Glyco* & in honorem Glyci: res eſt incerta; Alii videant. Mihi fere diſplicet πελέκεσι δονεῖται de uno tali: Viſne ſuſpicionem? dicam, quamvis levior ſit ipſa aura: fors Corinna dederat Προφανὴς γλυκὺς δὲ τὶς ἀγκὼν Πελέκεσι δονεῖται. Locus infamis propter luxuriam, dicitur γλυκὺς ἀγκών: Vide Athenæum *Lib.* 12. *Cap.* 3. *Convivii.* talis voluptatum cloaca fuerat Urbs illa, quam hic everſam legimus, & quidem προφανὴς, id eſt, publice & in omnium oculis: fateor, hæc ſuſpicio mihi lenocinatur, quia ſententia ſic optima eſt, & locus omni ſcrupulo caret. Nomen Γλυκὸς ignotum mihi iſta forma: quam facile id enaſci potuit ex γλυκὺς? quid autem ᾄδων? nonne ſimile eſt τῷ ἀγκών, ſi ductus literarum implicitos conſideres? Certe facillima eſt utriuſque vocis de-

pravatio, & si conjectura nostra non sit vera, saltem similis est vero: id ego blanditiis ejus pellectus affirmare non erubesco.
ibid. ἡ τῆς σπονδείης ἐπὶ ἀρτίης χώρας ἔχουσα) Non ita loquuntur Græci: scribe deleta una literula, ἐπὶ ἀρτίου χώρας, *in loco pari.*

Pag. 61. In Contextu: τὸ καλούμενον χοριαμβικὸν) In Aliis Membranis τὸ καλούμενον ἐπιχοριαμβικόν: verissime haud dubie. Nam ab alia συζυγίᾳ prima ad secundam Choriambicam venitur, ideoque Versus ἐπιχοριαμβικὸς dicendus est, non χοριαμβικός: similiter Ἐπιωνικὸν habemus *pag. præced.* cujus genera duo enarrantur etiam *pag.* 46. & 47. quæ jungere potes, ut locutionis indolem melius perspicias: Nos plura de his alias. ibid. Εὔφρωνας ἡμᾶς &c.) Versus hic non cohæret cum Versu sequenti: duo sunt scilicet exempla diversa, quibus diversum quid illustratur: prius, quo προχαϊκὰς τὰς τάξιν ποιοῦσι δίχα τοῦ σπονδείου, illustrat Versus hic; posterius, quo primam Syzygiam ποιοῦσιν ἀντισπαστικὴν καθαρὰν, Versus alter: attende modo, videbis statim. ibid. In Scholiis: Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων) — ἐκ τούτων διαφόρων ποδῶν χέειν) Malim διαφόρων ποδῶν χέειν. ibid. Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον ἀκατάληκτον) Falsissimum hoc: nam Priapejum purum Catalecticum est; Vid. *pag.* 34. Lege igitur τετράμετρον καταληκτικόν: Et sic Versus adscriptus etiam peccat. Supra habuimus Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς: ita scribendum quoque hic: ἀποκλὰς est tempus minus usitatum τοῦ ἀποκλᾶν; σπὰς & ἀποσπὰς ei gemella: id bonus Grammaticus ignoravit, ideoque pro ἀποκλὰς scripsit ἀπόκλασμα, quod statim pro Catalectico promsit Acatalectum: nihil apertius. Absit tamen, ut ipsum Scholiastam ita errasse putem: Recentioris est peccatum, qui in Hephæstionis Enchiridio erat hospes. Si ἀπόκλασμα voluisset Poëta, haud dubie in gratiam Versus scripsisset ἀπόκλασμ', vel ante Οἴνου, quod Versus sequentis est caput, collocasset abundans μ', ut syllabam superfluam sic commode resecaret; sed nec hoc, nec illud ab eo factum: Quare alterum ἀποκλὰς dedit haud dubie forma participii, ut loquuntur. ibid. Ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ) Ὑπερθετοῦμεν τὸ &c.) His præfigam potius ex contextu, Ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ. Sequens illud ὁ γὰρ δίιαμβος &c. rem dictam repetit: quare alterius Annotatiunculam esse puto. ibid. Τοῦ παντὸς μέτρου) — Τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ.) Rectius

scripsisset

ſcripſiſſet hic τὸ πολυσχημάτιστον ποιεῖ: imo id plane requiritur.

PAG. 62. καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, Διονύσου) Scribe potius οὔσου: Δι alio pertinet. ibid. Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων) — οἷον, Κατὰ πατρὸς ἠνίχ᾽ ὁ μαινόλης) Lege οἷον, Κάπρος ἠνίχ᾽ ὁ μαινόλης. Vide *pag.* 33. ibid. Καλὰ γέρεια εἰσομβρία) — εἶτα εἰσομβρία, ὑπερθεῖν τῇ ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰ &c.) Nihil inſulſius : ſcribe ὑπερθεὶν τὴν ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰν εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα. ὑπερθεὶν eſt participium ab ὑπερτίθημι: Vide *pag. præced.* in Scholiis. ibid. ἐπεὶ τῷ ἑξῆς δὲ ὡσαύτως) Huc uſque unus. Quæ ſequuntur, ſunt alterius: quare ſcribendum primo, Καλὰ γερεία εἰσομβρία) ἀντίσπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμμένην. tum diſtinguendum porro, εἶτα ὁ δεύτερος χορίαμβος· ὁμοίως, Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις· καὶ τὸ τρίτον ἐστὶ, μέγα δὲ μὴ γέγαθι πόλις· καὶ τὸ τέταρτον, λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς· ἐπεὶ τὸ πέμπτον &c. Duas voces ex contextu addidi. Editores Ταναγρίδεσσι in loco ſecundo notarunt longa; quod Scholiaſtes non injuria fieri vetat. pro ſequenti παραβέβασαι legendum παραβέβηται: a παραβαίνομαι non poteſt fieri παραβέβασαι; res eſt pueris nota. ibid. Λιγυροκωτίλης) — ἐπεὶ βραχεῖα μὲν ἢ γυ) Scribe ἐπεὶ βραχεῖα μὲν ἡ γυ: de γυ brevi dubium erat nullum. Et hæc etiam notata ſunt ab alio Commentatore. Editores γυ longam faciunt male. ibid. Πόλιν δ᾽ ἐπράθομεν) Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα &c.) Ex his luce meridiana clarius eſt, Scholiaſtam aliter ordinaſſe Verſum primum, quam nunc ordinatur vulgo. Illa, ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὅλου τροχαίου. ἡ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική, procul omni dubio Δώρατος ὥστ᾽ ἐφ᾽ ἵππω reſpiciunt: hinc apparet, Grammaticum ex iſtis Verſiculum feciſſe unum, adeoque ſeparaſſe, quæ nunc conjuncta ſunt & Verſum longiorem conſtituunt. Quo pertinent etiam verba ejus prima: nam Dimetra Brachycatalecta eſſe non poſſunt, ſi primus ſtatim Verſus adeo ſit prolixus: hæc aperta & indubitata ſunt. Sed quid dicendum de ipſa illa menſura? An Δώρατος ὥστ᾽ ἐφ᾽ ἵππω Dimetrum eſt Brachycatalectum? id nemo dixerit in his verſatus: nam aperte Dimetrum eſt Catalecticum, cui una tantum ſyllaba deeſt, & quod Pherecrateum dicitur vulgo. Quare in illis hæret menda, & Scholiaſtes ab imperitis ſenſit plagas. Ipſum Πόλιν δ᾽ ἐπράθομεν Verſus eſt Dimeter Brachycatalectus: id largior lubens. Nam

Nam si a τετραποδίας ad διποδίαν redeamus, integer pes deest ad Dimetrum constituendum; id quod Brachycatalecto facit locum. Inquies: ad sua igitur relata non sunt verba Scholiastæ, quæ duos Versiculos, Πόλιν δ' ἐπράθομεν & Πελέκεσι δονεῖ), describunt, non alios: sed id admittere non possum, quia primum & tertium hic etiam habemus descriptos. quid igitur? legendum puto, καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, καταληκτικὰ καὶ βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα· ὁ τῶν πρῶτος &c. sic utrosque Versus notavit Scholiastes, & Catalecticos & Brachycatalectos; quod certe faciendum erat: nihil hactenus rectius. Sed alia exoritur difficultas: Versus tertius nec ad Catalecticos, nec ad Brachycatalectos pertinet: quomodo igitur Grammaticus de his ita scribere potuit, ut eum scripsisse opinamur? fateor, hoc vix credibile, si tantum mediocris ingenii fuit homi: scis, quid tandem suspicer? dicam: ad verba hujus Exempli prima scripsit Antiquior Scholiastes, Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, καταληκτικὰ καὶ βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα; qui scilicet in Libris suis hæc ita repperat ordinata Δώρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω Κατὰ μὲν βριμώμενοι, Πόλιν δ' ἐπράθομεν, Προφανὴς γλυκὺ δὲ τίς Αδων πελέκεσι δονεῖ). & sic omnes Versiculos ad Catalecticos & Brachycatalectos recte retulerat, ut mox etiam videbimus: Hoc Scholiolon breve & Antiquiora sapiens, cum postea legeretur a Recentiori, auctum est istis sequentibus, ὁ τῶν πρῶτος &c. quæ scilicet scripta sunt, cum confusio jam in Libros invaserat, & ipse bonus de Metro incertior, nec Antiquiori Grammatico contradicere, nec a Libris suis Vulgatis recedere audebat. Nam hinc est primo, quod Versus primi partem postremam, quæ male coaluerat, non attigerit homo, de parte tamen prima agens, ut agere debebat: Dein hinc etiam est, quod Versum tertium non contraxerit, sed longiorem, quam Scholion Antiquum indicat, reliquerit. Sentisne? quæ obscurissima antea erant, nunc perspicua evadunt & aperta. Sic multa in Scholiis aucta & antiquioribus recentiora adscripta sunt: nullus autem dubito, quin ea, quæ nunc tandem in mentem inciderunt mihi, & longe aptissima & longe etiam verissima sint. Quid enim? nonne de Glyconiis & Versiculis cognatis hic sermo? nonne forma eorum multifaria ex Corinna adfertur? de eo dubium est nullum: Et quid igitur

tur Verſus primus adeo extenſus? quid tertius juſto etiam longior? Imo ſtipes eſt, qui non animadvertit στίχους hic, ut centies alibi, ab Amanuenſibus turbatos eſſe. Videamus nunc breviter Noſtra, quæ Metrotenus pro ſuis Corinna agnoſceret haud dubie: Verſus primus eſt Dimeter Catalecticus cum Choriambo in principio. Verſus ſecundus Dimeter etiam Catalecticus cum Antiſpaſto in Spondæum deſinente vel Jonico a minore: nam prima in βρεμόμενοι, ut monuimus, longa eſt. Tertius Dimeter Brachycatalectus eſt cum vero Antiſpaſto. Quartus Dimeter iterum Catalecticus cum Choriambo in ſecunda ſede. Quintus denique Dimeter Acatalectus, cuius pes primus eſt Antiſpaſtus, qui a Spondæo incipit & in Tribrachyn deſinit, tertia longa in duas breves reſoluta; ſecundus vero Antiſpaſtus etiam, ſed a duabus brevibus deſinens in duas longas, ſive Jonicus iterum a minore. Et hæc πολυσχηματίστα ſunt, ut vides, & mire Hephæſtionis inſerviunt ſcopo: attende, attende modo ad illud πλείοσι σχήμασι. Unum reſtat, quod minime prætereundum eſt: Verſus poſtremus Acatalectus eſt, ut omnes animadvertunt ſtatim & nos ipſi monuimus: Unde illud, ubi de Acatalecto non loquitur Scholiaſtes Antiquior? dicam: in Libris hic alia adhuc διττογραφία: Hi πελέκεσσι δονεῖ), Illi πελέκει δονεῖται exhibebant ſcriptum; Noſtri ex priorum genere, Alii, quos Scholiaſtes Antiquior inſpexerat, ex poſteriorum: Utrique bene & ad ſententiam accommodate, ſed Metro non uno. Nam prius Verſum Acatalectum, poſterius Catalecticum efficit: Pes primus ſcilicet Antiſpaſtus eſt, cujus tertia longa in duas breves reſoluta eſt, cum cæteroquin ex quatuor longis conſtitiſſet, ſimiliter ut καὶ πεπληγὼς paulo ante; ſecundus vero Antiſpaſtus purus, una ſyllaba mutilus. Nihil facilius, & in his πολυσχηματίστοις etiam convenientius: quare nunc tandem hic omnia ſunt in vado. In Scholiis pro πελέκεσσι δονεῖ) ad calcem Libelli recte emendatum πελέκεσι δονεῖ): id omnes & ſinguli vident. ibid. ἐ τὸ κρατίνειον) — Ἄνδρες ἑταῖροι &c.) Vide *pag.* 57. ibid. ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ συνωρετήτῳ) Lege ἐν τῷ Ἀσυναρτήτῳ.

PAG. 63. αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα, ἔχει πληρούμενον.) Hæc mutila ſunt & ſenſu carent. In Aliis Membranis ſcriptum erat τὸ δὲ συστηματικὸν ἐκπληρούμενον: quod æque bonum eſt. Legendum, niſi fallor, αὐτὸ δὲ

τὸ σύστημα ἔχει πληρούμενον στίχον. ſic τὸ κοινὸν habemus : πληρούμενον vel ad στίχον, vel ad σύστημα referri poteſt; Mihi poſterius videtur potius. ibid. ἃ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ μὲν ἐξ ὁμοίων &c.) Hæc corrupta ſunt & mutila: junge *pag.* 66. & videbis hæc aut ſimilia Auctorem ſcripſiſſe hic, — αὕτη δὲ ἡ διστιχία, ὁμοία ἐστί. Τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ μὲν κατὰ στίχον, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά. Καθὸ σχέσιν μὲν ἐστὶν &c. ibid. Ἐξ ὁμοίων) Ante hæc & poſt καταμετρεῖαν intercidit deſcriptio τῶν ἀπολελυμένων.

PAG. 64. Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,) Ita diſtinguendum: Iſthmia vicerat ſemel, Nemea & Olympia bis: ad calcem Libelli Correctores male diſtinguunt. ibid. Ἀριστοδάμας) *pag.* 66. eſt Ἀριστόδημος: fors optimum ſit Ἀριστόδαμος: nam Doriſmus in his regnat. ibid. Ἀλεῖος) *Eleus.* ibid. ἐπῳδικὰ καλοῦνται. * ἐὰν δ' ἐν &c.) Hæc nota ſunt, & defectus facile ſuppleri poteſt. ibid. ἐὰν δ' ὑπὲρ ἓξ ἐπαίγῃ τὴν τριάδα) Si trias ultra numerum ſenarium adſcendat. ibid. ἔτι δὲ περιῳδικὰ &c.) De his Periodicis & Palinodicis omnes hactenus male, quantum ego ſcio. Ea tibi explanabo primus : baſis utrorumque eſt numerus ſenario major; id vidimus jam & ante omnia tenendum: Schema igitur Periodicorum ſit hoc.

Stropha. *A.*
Stropha. *B.*
Antiſtropha. *B.*
Epodus. *C.*
Antiſtropha. *A.*
Stropha. *B.*
Antiſtropha. *B.*
Epodus. *C.*

ſic τὰ περιεχόμενα, Strophæ ſcilicet *B.* cum Antiſtrophis *B*, ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα, ſcilicet Stropha *A.* cum Antiſtropha *A.* & Epodus *C.* cum Epodo *C*, οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις; quia Strophæ *A.* opponitur Epodus *C.* & Antiſtrophæ *A.* Epodus altera: hoc quiſque videt. τὰ περιεχόμενα ſunt quatuor; τὰ περιέχοντα etiam ſunt quatuor: hæc octo duas quaſi Pericopas conſtituunt, quarum extrema ſibi ſunt diſſimilia: nam primum ſimile non eſt quarto, nec quintum ſexto. Dixi duas quaſi Pericopas: nam ſi Pericopæ eſſent

vera

veræ, hæc Epodica non essent, sed ἀνομοιομερῆ κατὰ περικοπήν: differentiam nosti, & τῶν περιεχομένων similitudo eam hic aperit statim. Verba Hephæstionis, quæ hactenus explicuimus, habentur *pag.* 68; illa, quæ hic habemus, sunt paulo obscuriora, & tamen ad sententiam nostram commode sese referunt: αἱ ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι, scilicet utrinque Strophæ *B.* cum Antistrophis *B*, ἀλλήλαις sunt ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις, scilicet Strophæ *A.* Epodo *C.* Antistrophæ *A.* & Epodo *C*, ἀνόμοιαι. Id unum requiritur, quod περιεχούσων discrimen non adsit necessarium: Et hoc forte omisit ipse Auctor; alias Amanuenses id sustulerunt improvide more suo. Scis, quid suspicer? duplex μὲν, & structura verborum minus apta est: commodissime legi posset, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ὅμοιαι ὦσιν ἀλλήλαις, ἀνόμοιαι δὲ ταῖς περιεχούσαις ἀνομοίαις. Et hoc libens ego Hephæstioni restituam, qui certe περιεχούσων dissimilitudinem vix ac ne vix omittere potuit: mutationes autem, quas adhibeo, leviculæ sunt, ut quisque animadvertit statim. De Periodicis hæc scribit Scholiastes *pag.* 73. Περιῳδικὰ δὲ) ὥστε τρόπον τινὰ καὶ προῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικὰ, ἑκάτερον ὄν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. In quibus mea etiam repperisse videor: nota primo illud ἑκάτερον ὄν, quod duas quasi Pericopas nobis ostendit; tum vide, quam pulchre in unoquoque inveniatur τὸ ἐπῳδικὸν & τὸ προῳδικόν: Epodicum scilicet constituunt Stropha, Antistropha & Epodus, Periodicum vero Stropha Strophæ præfixa: Et hinc ipsum nomen; quia sic περιᾳδομένη est Stropha cum sua Antistropha, non ἐπᾳδομένη, ut vulgo, quando Epodus subjungitur sola. Hæc omnes nunc intelligunt. Transeamus ad Palinodica, quæ ita adumbramus:

Stropha. *A.*
Antistropha. *A.*
Stropha. *B.* vel *A.* potius.
Epodus. *C.*
Epodus. *C.*
Antistropha. *B.* vel *A.* potius.
Stropha. *A.*
Antistropha. *A.*

Sic αἱ ἑκατέρωθεν μελοποιΐαι ἀλλήλαις sunt ὅμοιαι, & αἱ ἐν μέσῳ sibi quidem ὅμοιαι, sed ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι, ut hic dicitur; ut *pag.* vero

68.

68. τὰ περιέχοντα μὲν ἀλλήλοις sunt ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις, & versa vice τὰ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι: nihil apertius. Hoc modo autem παλινῳδίαν habemus etiam exactam, & ratio nominis se sponte sua prodit: nam a παλινῳδίᾳ dicta τὰ παλινῳδικὰ, ut a περιῳδίᾳ τα περιῳδικά. Ad rem Hesychius, Παλινῳδίαν, ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν. Cui alii Grammatici adstipulantur. Et hæc quidem de his breviter nunc: plura forte alias. Pro περιῳδικὰ alii Libri hic παρεπῳδικὰ perperam habebant scriptum. ibid. ἀντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ θέσιν μὲν &c.) Mihi suspectum est κατὰ θέσιν, quia ambiguum est, & rem dicendam non exprimit satis: scripserim lubens vel ὅσα κατ' ἀντίθεσιν, vel ὅσα κατὰ χέσιν: Et hoc posterius optimum foret.

Pag. 65. τὸ Ὠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια) Cum mica salis hoc accipiendum. Nam adhuc hodie dantur Simmiæ παίγνια, quæ Antithetica non sunt, sed uno ac simplici ordine progrediuntur: tales sunt ejus Alæ Cupidinis, ut notum. Quare mallem, scripsisset Auctor, καὶ ἄλλα τινὰ παίγνια: scis, quid Græculus ineptus de Antithesi Alarum scripserit; id potuit originem ducere ex hoc loco Hephæstionis male intellecto: alias dicendum est, Nostrum Alas celeberrimas non tribuisse Simmiæ, sed alteri alicui. Attende, videbis statim tertium non dari, & verum esse alterutrum. ibid. ἐκ πάντων μὲν κατὰ χέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν) Si ita legas, nullam hic video μίξιν, & male sequitur ἐπῳδικῶν καὶ μονοστροφικῶν, quæ certe non sunt ὅμοια κατὰ τὴν ἰδίαν: Aliud igitur scripsit Hephæstion: lege ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, οὐκ ὁμοίων δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν, vel ἀνομοίων δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν. Sic nihil facilius aut verius. ibid. οὔτε μεῖζον τεσσάρων) Hoc falsum est, nec verum esse potest. Nam in hoc ipso Opusculo sunt στίχοι, qui plures, quam quatuor habent συζυγίας: Vide modo *pag*. 43. ubi mentio Hexametri Pæonici, quod ex sex Pæonibus integris constat, & sic συζυγίας habet totidem: alia prætereo. In his temporum habenda est ratio, quæ, ut antea vidimus, Hephæstion statuit triginta numero; quare ex sententia ejus στίχος, ex pedibus Hexasemis constans, non potuit habere plures, quam quinque συζυγίας, στίχος autem, constans ex pedibus Pentasemis, non plures συζυγίας, quam sex: hoc quisque animadvertit statim, & Pæonicorum exemplum aperte demonstrat. Et sic legendum apparet hic

ὅτι

ἔτι μεῖζον ἐξ: Nam numeri ſupremi haud dubie meminit Noſter: Is autem eſt ipſe ille ſenarius; quia Verſus mere Proceleuſmatici non dantur, & ſic Pæonici ſunt ratione temporum omnium breviſſimi. Sed hæc obiter nunc: plura loco ſuo. στίχος, qui plures habet συζυγίας, quam illas indicatas, nomen ſuum mutat & περίοδος dicitur; id docuit jam Scholiaſtes *pag*. 18. & hic repeto in gratiam tyronum. ibid. τὸ δὲ ἔλαττον ὂν δύο συζυγιῶν). Recte ad marginem Libri mei correctum Τὸ δὲ ἔλαττον ὂν τριῶν συζυγιῶν. pueri vident: error & hic & ſupra natus ex notis numeralibus. ibid. ὡς τὸ δεύτερον ϗ τρίτον Σαπφοῦς) Δεύτερον Σαπφοῦς ex Pentametris Æolicis Acatalectis contextum fuit totum: Vide Hephæſtionem *pag*. 23.

Pag. 66. καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον &c.) Scilicet καταχρηστικῶς: junge *pag*. 63. *in princ*. ibid. Εὐναίως) Aliæ Membranæ Ἐνναίως: corrupte. ibid. Ἔχειν ἶσον ὀλέθρω) Ita Hephæſtionis Libri, ut vides: Et tamen omnes Viri Eruditi hinc citant Ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ. Neſcio, qua de cauſa: Nam ut ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ dicitur bene, ita & ἔχειν ἶσον ὀλέθρῳ, *habere pro pernicie*. Ut ipſi tyrones ſciunt, aut ſcire ſaltem debent, ἔχειν ſæpe æſtimandi σημασίαν habet apud Græcos, idque perquam venuſte: quare mihi, dicam libens, elegantius videtur hoc loco ἔχειν, quam ἔχθειν. Nam eo retento ἶσον ὀλέθρῳ aptius ſequitur poſt εὐναίους ὁρμισμοὺς, & ſententia eſt caſtigatior. Si ſcriptum fuiſſet ἴσως pro ἶσον, locutionis indoles ſeſe aperuiſſet magis benigne; ſed id fieri non potuit propter Antiſpaſti caudam: quare alterum poſitum eſt pro altero, nec hoc aliter accipiendum, quam illud; talia apud Poëtas, ἶσα κόνις, ut Eruditiores ſciunt. Unum illud adjiciam: pro ὀλέθρῳ cum litera ſubſcripta, hic habemus ὀλέθρω abſque litera ſubſcripta; quod etiam aptum eſſe poteſt: Nam ſi ἶσον habeatur pro nomine ſubſtantivo, ut loquuntur, caſus patrius apprime convenit. Et ſic igitur ipſe forſan Callimachus, qui Doriſmum non habebat odio, & in hoc ipſo fragmento eum adhibere potuit. Qui ἶσον pro adverbio habent, caſum ſecundum in tertium mutare debent. Mihi, ut dixi, ἶσον ὀλέθρω non diſplicet, & ἔχειν impenſius certe placet, quod primus ad Catullum mutavit fortaſſe Scaliger, & dein omnes Alii ſibi arripuerunt incauti: Sic ſæpe Præſul ut amtruat, ita Vulgus redamtruat illi. ibid. Οἱ πλάτεϊ νικῶν) Hoc ita

metiaris, Οὐ πλάτ | ἴ νι | κῶν | σώματος | ἀλλὰ τί | χνα. Nam Verſus Pentameter eſt: ῑ vel vi cæſuræ vel a liquida ſequente producitur; res eſt ſatis nota. Editores peſſime. ibid. Αριστόδημος θρασὺς &c.) Qualis hic Verſus, ſi Editores iterum ſequamur? Ignoro, & fruſtra exſpecto, qui id me doceat. Dicam, quod verum eſt, & Scholiaſtes etiam dixit: Senarium Jambicum poſt Hexametrum & Pentametrum dedit Simonides; omnis difficultas in una voce θρασὺς, quæ primam habet brevem. An Lyricus, quia α ſæpe anceps eſt, ſyllabam produxit contra uſum vulgarem? Neſcio, quid dicam, & mens eſt in bivio: Malim, ſi liceat, ut licere videtur certe, Αριστόδαμος ὁ θρασὺς Αλκεῖος πάλα. Sic Senarium habebimus bonum, & verborum indoles etiam erit melior.

PAG. 67. Ἐξ ὁμοίων δ᾽ ἐστὶν, ἅπερ ὑπὸ ποδὸς &c.) Fallor, aut vox Characteriſtica excidit: legendum ſcilicet ἅπερ ὑπὸ αὐτοῦ ποδὸς, ἢ συζυγίας &c. Nam alias non erunt ἐξ ὁμοίων. Supra *pag.* 63. recte eſt, ὅτα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς &c. Hic αὐτοῦ bis repetendum ἀπὸ κοινοῦ; ibi ter adeſt & ſui copiam facit præſens. ibid. ἐπεὶ καὶ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας) Hic vox συζυγία aliter accipienda eſt, quam paulo ante accipitur & vulgo accipi ſolet: Verſuum ſcilicet συζυγίας hic intelligendæ, non Syllabarum: ἰωνικὴ συζυγία Syllabas reſpicit; hæ decem συζυγίαι Verſus: Cum decem Verſus uno ordine ſequuntur, & decem ſequentes illis per omnia reſpondent, τὰ ἐξ ὁμοίων fiunt τὰ κατὰ σχέσιν; hoc dicit Auctor, hoc omnes intelligunt. ibid. Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Scribe diviſim Ἑπτ᾽ ἄμυδις τριάκοντα: de menſura Verſus recte Scholiaſtes, quem adire debes. Nam Editores hic iterum ineptiunt. ἄμυδις mediam producit contra uſum vulgi. ibid. ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ &c.) Hanc diſtinctionem dele, quæ ab imperitis haud dubie profecta eſt: nam ſequentia cum ſuperioribus cohærent, nec ſola Κοινὰ & Μικτὰ Συστηματικὰ in illis explicantur, ſed alia plura. Nihil apertius.

PAG. 68. ὁμωνύμως αὐτῷ καλοῦμεν ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ δὲ &c.) Hæc Tautologa ſunt & inepta: Lege, ut diſtinctio ſit inter ἐπῳδικὰ χοινὰ & ἐπῳδικὰ ἴδικὰ, — ὁμωνύμως αὐτῷ καλοῦμεν ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ δ᾽ ἐστὶν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιον τι ἐπιφέρεται καὶ τέλος δηλονότι, ἐπ᾽ ἔλαττον &c. *in fine* & poſt Syſtemata ſimilia: hoc quiſque ſentit & intelligit.

Sed

Sed & rotundius legeretur certe, — τὰ μὲν ἐστὶν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικά, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται κατὰ τέλος δηλονότι. Nam cui bono ingratum illud ἐπῳδικὰ δὲ ἐστὶν? Fors major in his confusio est, quam nunc tollere audemus. Cur enim post ἐπῳδικὸν εἰδικὸν submisit demum illa ἐπ᾽ ἔλαττον &c? nonne statim post ϛοικὸν debuissent collocari, ut sic singula ordine suo decurrerent? De eo dubitet nemo paulo oculatior. Ἐπῳδικὰ δὲ ἐστὶν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται, ἐπ᾽ ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, οὐκ — ὡς τά γε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται. τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους, τὰ μὲν ἐστὶν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, ἐν οἷς — ἐπιφέρεται κατὰ τέλος δηλονότι. προῳδικὰ δὲ ἐστὶν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον &c. Sic locus fuisset satis nitidus. ibid. Παλινῳδικὰ) De his & περιῳδικοῖς Supra Hephæstion magis distincte, dicens ea non habere locum, nisi Trias ultra numerum senarium producatur: Vide Notata ibi. ibid. ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα, ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις) In Aliis scriptum ὅμοια εἶναι ἀλλήλοις: quo nihil ineptius. ibid. ἢ πάσας) Hoc rectius collocatum fuisset post ἀμφοτέρας: τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἢ πάσας ἀλλήλαις ὁμοίας. quo pertinet διττογραφία ex aliis Membranis ad calcem Libelli annotata.

Pag. 69. τὸ τε ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ μεσῳδικὸν) *Pag.* 65. habuimus pro exemplis ἐπῳδικὰ καὶ μονοστροφικὰ ἢ κατὰ περικοπήν: quæ deteriora non sunt. Sed de his accuratius aliquando. ibid. εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἢ στροφή) Ut sic ex Monostrophicis fiant τὰ ἐξ ὁμοίων. ibid. Δεδειγμένων δ᾽ ἡμῖν &c.) Hucusque pervenerat Hephæstion in Expositione prima, quæ *pag.* 65. finitur istis, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν. Monostrophica & Epodica ibi adducta vides pro exemplis τῶν κοινῶν κατὰ σχέσιν; hic vero Monostrophica & τὰ ἐξ ὁμοίων, quæ Anacreontica ista referunt, ut dixi. Paulo ante similem habuimus exemplorum discrepantiam, quæ statim se explicat ipsa, nec dubium relinquit ullum: sed unde magna illa Expositionis diversitas in ipso Hephæstione? An ex diversis Enchiridii Editionibus originem ducit, vel potius Noster diversis in locis de his egerat ita diverse? Alterutrum potest esse verum, nec tertium nunc suppetit mihi: ut scias tamen, quid sentiam ipse, prius certe probabilius autumo; diffidebant nempe Editiones, & quia prima Expositio tribus locis pessime habita est, alteram addiderunt ex libris syncerioribus, eique præfixerunt

runt titulum iſtum, Τῦ αὐτῦ Ηφαιςίωνος σαφεςέρα &c. hæc ſcilicet διδασκαλία ideo inprimis cenſeri poterat σαφεςέρα, quia nec mutilationes nec corruptiones ſenſerat adeo atroces ac fædas: Videſne? Unde apparet nunc, quid judicandum ſit de repetitione illa, & quam appoſite Expoſitio prima, ſi integra eſſet & numeros ſuos haberet, præponi poſſet his ipſis, Διδαγμένυ δ' ἡμῖν, ut uno ordine rem omnem enarrarent junctim, ſimiliter ut nunc faciunt ea, quæ hiſce agglutinata, Expoſitionem conſtituunt alteram; ſane utraque Expoſitio eodem pertinet, & prima, niſi hoc obſerves, plane mutila eſt & vix dimidium exhibet ſui: nam illa *pag*. 64. Πάλιν ἢ ἕκαςα τῶ προειρημένων ὑποδιαιρετέον, miſere pendent, niſi ſequentia eo, quo nos dicimus, modo cum his Διδαγμένυ δ' ἡμῖν copulentur. Et hoc diligenter certe obſervandum.

Pag. 70. Υμήναον) Vox intercalaris, quæ in duorum Verſuum ſubſiſtit medio; ſcribendum autem Υμέναον: nam Υμήναον non dicitur; niſi ita forte Æoles, quod ego tamen non recordor. αον pro αιον Æolicum eſt; hoc certum: ſic ἀρχάος pro ἀρχάιος, Αλκάος pro Αλκαῖος, & alia gemella dicebant illi Idiomate ſuo, ut Eruditi ſciunt & Antiqui Grammatici docent. Intelligendum vero Carmen Nuptiale, non Deus Nuptialis: *Hymenæum canto*, *Hymenæum canto*. ibid. Υψοῖδὴ τὸ μέλαθρον) ſcribendum disjunctim Υψοῖ δὴ τὸ μέλαθρον: ὑψοῖ idem, quod ὑψῦ: *in altum tollite fabri* &c. ibid. ποῖον ἐφράσω τόδε) Scholiaſtes *pag*. 86. ποῖον ἐφράσω λόγον: quod factum in gratiam Verſus, quem ibi adornabat; τόδε non poterat ſcopo ejus inſervire: quare de διπλογραφία non eſt cogitandum; junge Scholiaſtam *pag*. 87. Alius Commentator hæc nectens, ſubtilius tamen pro τόδε ſcribebat τοδί; Vide *pag*. 18. ubi etiam ἐκφράσω pro ἐφράσω: non deterius certe, quanquam Editores id mutant ibi. ibid. Εὖ τοι πρὸς ἄεθλα) Senarius Jambicus. ibid. Εν ἢ Βατυσιάδης) Vid. *pag*. 22. ubi pro ἐν ἐπωδῇ legere mallem ἐν ἐπῳδῷ: attende modo ad ea, quæ hic dicuntur. ibid. Αρθεὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης) Verſus hic nimis longus eſt pro Verſu Proodico, & eam proportionem non ſervat, quam præcedens Epodicus. An forte Gloſſa irrepſit in Contextum, & ipſe Anacreon ſcripſerat, Αρθεὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος? certe Grammaticus aliquis ad vocem poſtremam appingere potuit ſuum

ſuum πίστεως, quod poſtea, ut aliæ interpretationes infinitæ, cum ea coaluit: Sed Eruditi videant; ego nihil affirmo. Barneſius ἔστι vertit *quando*; quod non arridet mihi: tu vertas *tanquam*, *veluti*: ſic ſententia etiam eſt melior. ibid. καὶ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ &c.) Abundat καὶ, ex ſyllaba præcedenti forte enatum.

PAG. 71. Η καλὸς Θεόκριτος) Hic unus Verſus tanquam ἐπιφθεγματικὸς accedebat Strophæ; & ſic etiam ſequens ille: quis autem ſenſus eſt hujus? id dictu difficile: ſcis, quid ſuſpicer? ἦ hic ſcriptum puto pro ἔφη, ut ſæpe; ſic ſenſus erit, *Dixit pulcher Theocritus*, *non ſolus mortalium vides*. Et hoc planum nec improbabile. ibid. τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων· εἶτα πάλιν &c.) Dele punctum & in locum ejus ſubſtitue Comma: nam εἶτα πάλιν cum præcedentibus copulandum eſt arcte, ne ſententia ſit dimidiata; id moneo in gratiam rudiorum. ibid. — καὶ τὸ μέλος ἀντίστροφον καὶ τὸ) &c. Hæc peſſime diſtincta ſunt, & præterea leviter corrupta: tu locum ita conſtituas mecum, ἔπειτα δὲ ἐπ' τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα· τοῦτο μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα (ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ις ἦν στίχων) καὶ τὸ μέλος ἀντίστροφον καὶ τὸ καλούμενον ἀντεπίρρημα, ὅπερ ἦν τὸ ἴσων κώλων τῷ ἐπιῤῥήματι. Sic quatuor alia habemus κατὰ σχέσιν ſcripta in Parabaſi; hactenus non niſi tria comparent hic & numerus ſeptenarius eſt mancus: Epirrhema & Antepirrhema, Melos & Antiſtrophum ſunt illa quatuor, quæ ad tria ſuperiora accedunt; hoc pueri vident jam. Erunt, qui τὸ μέλος retinebunt, & caſum tertium pro ſecundo cenſebunt poſitum; ſed id nimis periculoſum hoc loco: quare alterum ſubſtitui lubens. ibid. In Scholiis: ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν &c.) Hæc a præcedentibus ſeparanda ſunt, & legendum Ως αἱ τραγῳδίαι) ἃ μὲν αὐτῶν &c. Nam verba prima ſunt Hephæſtionis. ibid. διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς &c.) His præfige ex contextu Διὰ μὲν γὰρ τὸ: nam illa ipſa παραφράζει Scholiaſtes. Illud ἐν ταύτῃ peccat mox, quia nihil adeſt, quo referri poſſit: ſcribe ἐν τούτῳ vel [illegible]ήσεις: ſic commode vel ad περισμισμῷ, vel ad συστήματος articulus ſpectat.

PAG. 72. Καὶ τὸ δύνασθαι τὴν ποιητείαν) Τοῦτο πρὸς &c.) Præfige potius Καὶ τὸ τύχην τινὰ, ἀρχὴν πάντα ἀριθμῷ πεποιηκέναι: tum ſcribe τὰ πρὸς τὸ ἄνω, καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φησὶ δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον. ibid. Κατὰ στίχον γεγράφθαι) — λέγει

ἑξῆς

ἰξῆς) Ubi hoc dicit *postea*? nullibi certe, ut videbis statim. Verba iterum sunt corrupta: scribe ἐπείπερ στίχοι, μόνα δὲ, κόμματα λέγειν ἔξεστι, καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, καταχρώμενοι φαμὲν κατὰ στίχον γεγράφθαι. Sic nihil aptius: φαμὲν sumsimus, quia in contextu est; si φασὶ retinere velis, potes: non peccat enim per se. ibid. Τῶν δὲ κατὰ συστήματα) Τὸ σύστημα ἐκ στίχων &c.) In Contextu est κατὰ συστήματα: ita etiam lege hic. ibid. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ) Τοῦτο ἐν εἴδει ἐστὶ τοῖς κατὰ χέσιν ἀλλήλοις) Hæc ego non intelligo: verba sunt mutila, nisi fallor, & leviter corrupta: lege τοῦτο ἐν εἴδει ἐστὶ τῶν κοινωνούντων κατὰ χέσιν ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ. Supra Scholiastes similiter scripserat, συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη, κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Vide modo: cum participium intercidit, τῶν statim mutatum in τοῖς. Sequens ὥστε nota similitudinis esse debet, & *quemadmodum* vertendum est: nam ipsam Homonymiam illis explicat Scholiastes; nihil apertius. Et ibi tamen vocula etiam abest: nam ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικὸν vagum est & Characterem non habet: adde γενικόν; sic distinctio necessaria inter duo κοινὰ συστηματικὰ commode exprimitur. ibid. Α στιχηδὸν γέγραπται) — ὅτι δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα &c.) Hæc separanda sunt, quia ad Metrica ἄτακτα pertinent, non ad τὰ ἀπολελυμένα: scribe Οὔτι δὲ ὁμοιότητα) Οὔτι δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχήρη — τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγήν. Periphrastice explicat Hephæstionem verbis ejus retentis. Sequentia ab alio Grammatico profecta sunt, & ejusdem loci Periphrasin continent aliam: ista igitur a præcedentibus distingue primo; tum pro τὰ ἀπολελυμένα scribe τὰ ἄτακτα: error est manifestus, qui ex Annotatiunculis perperam confusis originem ducit. ipsum Φησὶν nota circumlocutionis est certa, quæ sic præter ἀνακύκλησιν etiam τὴν ὁμοιότητα requirit sibi: fallor, aut Periphrastes scripsit plane, ὅτι δὲ τὰ ἄτακτα, φησὶν, ὁμοιότητα, ὅτι ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον &c. Illud δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ ἴαμβος, veram exhibet Versuum istorum mensuram, quam Nos etiam adhibuimus: Νεμέα in ipso Hexametro dignum est Morbonia, & Amanuensibus ignavis acceptum fero, qui metuebant syllabam origine brevem: nihil suavius. pro ὅτι κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις scribendum ὅτι κατὰ στίχον ὅμοια ἀλλήλοις: hoc quisque videt, qui animum advertit. ibid. — ὁ γὰρ πεπηγμένῳ ἀριθμῷ. μετὰ γὰρ δίκα στίχων

στίχους ἐπιφέρῃ ἴαμβον &c.) Hæc ſunt alterius Scholiaſtæ: quare Οὐ γὰρ πεπηγμένῳ ἀριθμῷ ita exhibenda ſunt, ut ea de re Lectori conſtet. ibid. Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστι) Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπισεσημείωται) Ubi in *proœmio* vel *Operis ingreſſu*? nihil tale in hoc Enchiridio certe. Sequentia ſi cum his connectenda ſint, de ratione menſurandi per Pedem, Syzygiam & Periodum, in iſta εἰσβολῇ egerat Hephæſtion; ſin minus, illis præfigenda ſunt ex contextu, Ἅπερ ὑπὸ ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται, & non de his, ſed de ipſis Ὁμοίοις, in εἰσβολῇ egiſſet Noſter: tu elige, res eſt dubia; quanquam ratio menſurandi certe ad τὴν εἰσβολὴν ſpectet, adeoque probabile ſit ea de re ibi egiſſe Technicum: quod ſi tibi etiam placeat, deleto Ἐξ ὁμοίων δὲ ἐστὶ, his ipſis præponerem illud Ἅπερ ὑπὸ ποδὸς ἢ συζυγίας &c. ſic dubium poſthac erit nullum. ibid. Ἢ συζυγίας ἢ περιόδου) Περίοδος ἐστὶ ποδικὴ ἐν &c.) Hæc ſunt alterius Grammatici; ὡς ἐν συζυγίαις, καταμετρεῖται, partem eorum conſtituit poſtremam: nam ſequentia alio iterum pertinent: ſcribe igitur Ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου) οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστρόφου, ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως εἰ τύχοι περιμέτρων &c. Verba ſunt Hephæſtionis cum verbis Scholiaſtæ: ὥσπερ ἀδιαφόρως εἰ ſcriptum pro ὥσπερ εἰ ἀδιαφόρως. Illud τὸ αὐτοῦ ποσότητος vocem ἀριθμοῦ reſpicit; αὐτοῦ ſcilicet ἀριθμοῦ: ſi vocem περιόδου reſpiceret, legendum eſſet αὐτῆς; nam illa fœminea eſt, ut ipſi pueri ſciunt. Sequitur Periodi definitio, περίοδος γὰρ ἡ ἐκ διαφόρων κώλων περικοπὴ; Et eo ſenſu hic apud Hephæſtionem accipienda eſt: Nam Verſuum Periodus, non Syllabarum Periodus haud dubie requiritur, ut verba dicant, quod debent. in Scholio præcedenti locus male exponitur de Syllabarum Periodo: quare ab Eruditiori Grammatico hæc profecta videntur mihi. de ipſa Periodo Nos alibi forte plura. Quod ſequitur, ita conſtituendum eſt, Ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ἄσματι) ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματική. ibid. Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Τοῦτο παιωνικόν ἐστι — συνηρημένην, Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Scribe potius Ἑπτάμυδις τριά, vel ut disjunctim legendum eſſe antea monuimus, Ἑπτ' ἄμυδις τριά. Quod ſequitur, mutilum eſt: lege ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος πρὸς τὰς τελευταίας σωιλῶν &c. Et ſic emendes nunc menſuram hujus Verſus in Contextu: media in ἄμυδις producitur propter υ ambiguum; diximus ſupra. ibid. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν) Μικτὰ μὲν οὖν ἐστιν &c.) Hæc iterum

male habita ſunt: ſcribe Λέγομεν τοίνυν, ὅτι μικτὰ) Μικτὰ μὲν οὖν ἐςὶν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ δύο ἢ τρία ἄσματα, τὰ οὐκ ἐν σχέσει. Exempli gratia dixit δύο ἢ τρία: ſolum τρία non poteſt eſſe aptum. Dein lege Ωσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν) Εκατέρα μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν κατὰ σύςημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν: ὡς abundat, ut vides. Sequens illud ita ſcribe ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ σύγκειται· patet mox ex ipſo Scholiaſte: ἀρχὴ proprie eſt ἐπιωνικὴ, & quidem ἀπὸ μείζονος; junge *pag*. 46. ibid. Χαῖρε Κυλλάνας) Pes primus eſt Epitritus ſecundus; & ideo ἀρχὴ dicitur ἐπιχοριαμβικὴ: Editores peſſime; junge iterum *pag*. 46. ibid. Κοινὰ δὲ συςηματικὰ) Τὰ δυνάμενα &c.) Hæc etiam turbata ſunt & corrupta: ſcribe Κοινὰ δέ ἐςι συςηματικὰ) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσὶν, τότε ἐξ ὁμοίων καὶ τὸ κατὰ σχέσιν. Sic ab uno notata ſunt: Alias legendum Κοινὰ δέ ἐςι συςηματικὰ) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη. Τὰ δύο εἴδη σὺν ὑποπεπτωκότα) Τῷ τε ἐξ ὁμοίων, καὶ τῷ κατὰ σχέσιν. Ut ſic parentes cieant diverſos: Et hoc non deterius certe. Sequentia ita conſtituenda ſunt, Απειρος μὲν γὰρ ἄν τις) Εξ ὁμοίων ἄπειρος μὲν οὖν φήσειεν εἶναι ἄσμα, διὰ — κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν, pro ποιότητα etiam legendum ποσότητα..

PAG. 73. εἰκότως δὲ οὐκ ἐστιν ἔλαττον &c.) Hæc peſſime habita ſunt iterum: dicam, quid videatur: Illa, εἰκότως δὲ οὐκ ἐστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν, aperte ad verba Hephæſtionis reſpiciunt *pag*. 68. ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ: Quare nunc præcedentia, ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν, cum his jungere malo, ut ſic commode legam, Επ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ) Επεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν, εἰκότως δὲ οὐκ ἐστὶν ἔλαττον τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ. δὲ abundat hic, ut aliquando, & ἔλαττον reſpicit τὸ ἐπῳδικὸν γένος, vel τὸ τεῖχος, quod in Contextu eſt. Sequebatur, quod ordine prius eſt, Συςήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται) Τὸ γὰρ ὅμοιον τῶν πρός τι· τινὶ γὰρ ὁμοίῳ παρατίθεμεν καὶ τὸ ἀνόμοιον. Sunt hæc ὅμοια κατά τι, quia ſimilibus apponitur aliquid diſſimile: πρός τι, *certo reſpectu* eſt; Et hoc præcipue notat Scholiaſtes propter ipſam Triada, quæ σχέσει videri poterat minus accepta. Dein lego Οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον) Καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος ἕκτος. Facile a Triade ad Hexada tranſitur, a tribus ad ſex, duplicato tantum numero. Sequitur Ει οὖν τὰ μὲν περιέχοντα) ἐν ἀρχῇ

ε.

ἐ τέλει συστηματικά. Τὰ δὲ περιεχόμενα) Ταῦτα, ἢ ἐν τετράδι, ἢ ἐν πεντάδι· οὐ γὰρ δυνατὸν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά. sic sibi constant illa; Et hæc postrema de Palinodicis accipienda sunt: succedunt Periodica, ut vides. ibid. Κατὰ περικοπὴν δὲ) — οἷον δύο ἢ πλείονα ἀνόμοια &c.) Hæc nihil cum præcedentibus habent commune: lege Ὁπόσα δήποτε συστήματα διάφορα) Οἷον δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ ἑξῆς ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις. In Contextu est ἐπαγάγῃ: quare hic etiam ἐπάγῃ scribere potes, si velis. Sequitur πάλιν, ἀλλήλοις μὲν &c. Ubi πάλιν scriptum puto pro ἄλλως, quod Diversorum Notulas separare solet vulgo: nam hic certe plures etiam apparent manus; ad numerum modo attende τῶν συστημάτων, qui in his variat: Et hæc igitur ad præcedentia sunt adscripta quasi ex Alio. Post συστήμασιν autem distinguendum τελείως, tum scribendum οἷον εἰ τύχοιεν δύο περικοπαὶ ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ· ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ &c. Dein lege ἀλλ᾽ ἐπαγομένων αὐτοῖς τούτου ἀντιστρόφου τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιρρήματος, γίνεται Τὸ κατὰ περικοπὴν &c. ex anfractuosis literarum ductibus hi errores. Quod sequitur ὥστε τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, ab Alio etiam notatum est, eique præfigendum ex Contextu Τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας. Conjuncta autem alio pertinent, & τὰ αὐτοθεικὰ respiciunt plane: scribe igitur Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος, παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, σπανιώτατόν ἐστι)· Κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον δακτυλικὸν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιώτατα ἐστιν. ibid. Ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ) — ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο καλὰ πάντων, τὸ &c.) Lege — συγκέοιτο, κατὰ ταῦτα τὸ κατὰ σχέσιν &c. ibid. α Γεύσομαι σ᾽ ἐλαφηβόλε &c.) His præfige ex Contextu Καθάπερ τὰ α, Ἀνακρέοντος ᾄσματα, ut nulla oriatur confusio. ibid. θερσοκαρδίων) Alii Libri θερσυκαρδίων: Diximus ad Anacreontem. ibid. Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος) Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές) Nihil falsius aut imperitius: lege ὅ ἐστιν ἀντισπαστικὸν ἐφθημιμερές; junge *pag*. 33. Illud τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις &c. ab Alio additum est, & non profluxit ex eodem calamo. ibid Ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι) — καίτοι εἰκῆ γεγραμμένα) Post hæc distingue τελείως: dein lege, Ἄλλως. οὐδὲ νῦν τὸ δυνατὸν τῆς διαιρέσεως ἔχοντες. explicat alius Grammaticus illud στροφῆς ὑπονοητικά: nihil aptius aut apertius. Sequens ἀμοιβαῖον est vox Hephæstionis, ad quam ὥσπερ Ἠλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σο-

φυκλεῖ adſcripſit Scholiaſtes : ſi majoris lucis gratia præfigere velis Κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, potes abſque ullo dubio. Dein ſcribe Η κατὰ ἐφύμνιον) Τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ. Η κατὰ ἐπῳδὸν) Τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. Verba Hephæſtionis explicant Grammatici. Sequentia mire turbata ſunt: lege primo Εὰν μὲν ἢ εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται) Εἰς δύο διαιρέσεις· ἔστι τοιοῦτον, ἐπιπρόσφοδον προειρημένη ἐκ τῷ διαιρέσεως τρόπῳ. ἐπὶ γὰρ δύο ἐπιπρόσφοδα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος, ἐπὶ δὲ πολλῶν, ἄλλος. Interpoſitum ὡς τὸ, Φευ φευ, Ιὼ ἰὼ, alio pertinet : in Contextu & ἐπιφώνημα & ἀνεκφώνημα exſtat; ad eorum alterutrum iſtas exclamationes refer : Dein ſcribe Ωστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι) Διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων· τὸ ἐναντίον τῶν ἀστρόφων· τὰ τηλικαῦτα μεγέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑποσυστατικά. Atmeta & Aſtropha ſibi invicem opponit Scholiaſtes, repetitis verbis Hephæſtionis de Aſtrophis. Sequentia ita conſtitue, Μήτε βραχυκαταληξίαν) βραχυκατάληκτα, βραχυτέρου κώλου ἐπιφοράν· τοῦτο γὰρ ὥσπερεὶ τεκμήριον ἐστὶ μακροῖς ἐπενεχθέν. Κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους) οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου. Et hoc poſterius diligenter notandum: Nos plura alias ea de re. Sequens, οἷον βραχίονος κώλου ἐπιφορᾷ, pertinet ad paulo ante præcedentia περιγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει, quæ proinde apponenda ſunt: Et hic ἐπιφοράν legeretur etiam perbene. Illis, οἷον ἢ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ &c. præfigenda ſunt ex Contextu Οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεί. ſic ſingula bene habent.

PAG. 74. In Scholiis: Ἐν ταῖς παρόδοις) Οὕτως καλοῦνται &c.) Recte ſcribitur hic παρόδοις: in ipſo Enchiridio perperam ſcriptum eſt παρῳδοις. ibid. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια ταῦτα &c.) Scribe Τὰ καλούμενα ἐφύμνια) Ταῦτα καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι. Dein Μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ) οἷον μεταξὺ δύο στίχων. Μεσύμνιον καλεῖται) ὡς τὰ μεσῳδικὰ ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. ibid. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντιστασικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ) Nihil ineptius : lege Υψοῦ δὴ τὸ μελάθρον) ἀντιστασικόν. Alterum ἢ ἀναπαι[illegible] ab imperitis eſt, qui Metrum non intelligebant; quanquam in Libris forte utrumque extiterit Amanuenſium culpa, & Compilatores ridiculi ſint, qui illud aperte mendoſum noluerunt interire ſibi. μεγάλῳ στίχῳ ex Contextu nihil huc facit aut facere poteſt. ibid. Πάτερ Λυκάμβα) προτίθεται γὰρ ὁ ἐπῳδὸς &c.) Hæc etiam peſſime habita ſunt. Dicam,

Dicam, quod ſentio: legendum eſt Αἰθεὶς δ' ἦντ' ἀπὸ) προτίτακται γὰρ ὁ ἐπῳδὸς· ἀντισπαστικὸν γάρ ἐστιν τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δὲ ἑπόμενον, χοριαμβικὸν τετράμετρον καταληκτικόν. Sic nihil decentius: Jambica hic adſcripta non tetigerunt Commentatores, quia ſatis nota erant unicuique; de uno Dactylico Penthemimeri, cujus in hoc Opuſculo plus ſemel facta eſt mentio, ne verbum etiam addere erat neceſſe; ſola Sapphica & Anacreontica erant difficiliora, ideoque Grammatici ea nominibus indicarunt ſuis & explicuerunt ſtricte: nihil appoſitum magis. Et ſic egregie confirmatur ſuſpicio mea de Verſu Anacreontico, qui in Libris Noſtris nunc longior eſt, quam olim fuit in Antiquioribus: Antiſpaſtus enim Dimeter odit vocem πέτρης, & reliqua ſibi requirit ſola; attende, videbis ſtatim: Atque hinc eſt, quod Scholiolon illud ita ſcriptum, mihi impenſe arrideat ſane; niſi forte, quod nunc mihi adhuc opportune in mentem venit, vox πέτρης ab uno Verſu transferenda ſit ad alterum Verſum, qui duabus ſyllabis auctus ita habuerit integer Πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι. Nam ſic vocem retinebimus, & duos Verſus Antiſpaſticos habebimus, quorum prior Dimeter eſt Acatalectus, poſterior Tetrameter Hypercatalectus; id quiſque animadvertit ſtatim, & Proodi ingenio perbelle convenit. Sic autem in Scholiis etiam mutatio fieret longe minor: nam integra voce χοριαμβικὸν non indigeremus, & opera leviſſima legeremus perbene, προτίτακται γὰρ ὁ ἐπῳδός· ἀντισπαστικὰ γὰρ εἰσίν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον. Eruditi judicent: illud impenſe, hoc impenſius placet mihi. ibid. Οὐκ δὲ ἔμπαλιν) οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται) Hæc ſuo loco non comparent nunc: nam ante Anacreontica conſiſtunt & conſiſtere debent.

ibid. Οἷαν ἀνέχῃ μέντοι) Ὡς τὰ μεσῳδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια.) In Contextu eſt μέν τι: ita ſcribendum quoque hic: dein pro ἐφύμνια legendum μεσύμνια. ibid. Διαφόρως ταῦτα τὰ &c.) Scribere debemus, Διαφέρει ταύτῃ) Τὰ ἐφύμνια συνέχειαν &c. Niſi potius ante Διαφόρως ταῦτα ex Contextu iſta præfigere velis: elige; res eodem redit. ibid. In Contextu: ὥστ' εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, ἢ παράγραφος) Hæc mutila ſunt abſque dubio: ſcribe ὥστ' εἶναι στροφὴν καὶ ἀντίστροφον καὶ ἐπῳδὸν, ἐπὶ μὲν στροφῇ καὶ ἀντιστρόφῳ, ἡ παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῷ, ἡ κορω-

κορωνίς. Nihil apertius: pro ἐπῳδῷ hic etiam minus bene scriptum erat ἐπῳδῇ, ut vides. Sequitur καὶ οὕτως ἡ παράγραφος, ἡ διορίζει &c. quod puncto a præcedentibus separandum: *Paragraphus igitur est, qui distinguit &c.* ἐστὶ in Græcis subaudiri debet.

Pag. 75. τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησαν ἐπτάστροφον) Lege ἐποίησεν; Alcman scilicet: nihil evidentius; Typothetarum fortasse error est. ibid. τούτοις τοῖς προειρημένοις) Turnebus recte ediderat τούτοις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις: quod ab Operis nostris male mutatum. ibid. ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα) Verborum cohærentia requirit, ᾗ ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα, *hisce signis & in Dramatibus utimur*: attende modo. ibid. Τῇ μὲν ἐν κορωνίδι, καὶ τρόπους τρεῖς &c.) Ex Hephæstione Aristophanis Scholiastes hæc adducit *pag.* 27. ubi illa, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀλκαίου, ἰδίως καὶ μὲν τὴν ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης, quæ *pag. præced.* habuimus, etiam citantur, sed absque ullo judicio: plura alias. ibid. τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι καὶ &c.) Si ita distinguas, locus videtur mutilus: scribe igitur, τῇ δὲ παραγράφῳ ἤτοι καὶ πρόσωπα &c. nam sic ἤτοι non separat, sed affirmat. Aristophanis Scholiastes voculam omittit, & uno etiam ductu habet, τῇ δὲ παραγράφῳ καὶ πρόσωπα ἀμοιβαῖα &c. quod non deterius est certe. ibid. εἰπόντων δὲ ὑμῶν ὅτι ἔστι τινὰ &c.) Legendum potius ἐστὶ vel εἰσί. ibid. ἂν μηδὲν αὐτῷ ἀποδιδῶται) Malim ἂν μηδὲν αὐτοῖς ἀποδιδῶται: Melos & Epirrhema præcedunt. ibid. τὸ, τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους) Ita correximus *pag.* 71.

Pag. 76. In Scholiis: Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίοσῃ πόλεμον &c.) Hæc mutila sunt: Vide Longini Prolegomena in hoc Enchiridion Nostrum, quæ in sua Longini Editione ante aliquot annos Oxoniæ publicavit Joannes Hudson, Vir de Literis optime meritus. ibid. τῆς ἁπαλῆς γυρίνου) Vide *pag.* 37. ibid. ἡ ἵππων πορείας ῥυθμὸς ἐνομίσθη) Lege καὶ ἵππων πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη: probant adjuncta; & sic etiam Prolegomena illa Longini. ibid. ὁρίσθαι πληρώματα) A πληρίζω πλήρισμα: pro πληρίζειν Alii πληρωσαι & πληρωσασθαι; sciunt Græce docti. ibid. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ πρὸς συλλαβὴ &c.) Hæc loco mota sunt, & ad sequentem Articulum pertinent.

Pag. 77. Οὔτι μοι αἰτίη &c.) Homerus *Il.* Γ. *V.* 164. ibid. Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, πρῶτος ὄντος τρόπος &c.) Inepta

Inepta repetitio, ubi id jam præcesserat: sed haud dubie Diversorum Commentatiunculæ hic perperam confusæ sunt. Alterius Grammatici sunt hæc ipsa: quare pro Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν &c. lege Τῶν τὴν βραχεῖαν &c. particula δὲ ab imperitis est, qui hæc conjunxerunt primi. Præcedentia unius sunt & apte cohærent; Hæc ad Ἰσέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ usque, scripta sunt ab altero illo: Decem modos, quibus brevis fit longa, indicaverat primus solo numero; hic sequens Quatuor modo describit tales: Vides? sic etiam apparet non ejusdem hominis esse hæc omnia. ibid. οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι) Nihil ineptius: pueri sciunt hodie. ibid. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν &c.) *Il.* Μ. *V.* 208. ibid. Η νάστησι τέρας) *Il.* Δ. *V.* 76. ibid. Αἴσιμα παρειπὼν &c.) *Il.* Ζ. *V.* 62. ubi perbene ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρί: quo modo etiam legit Grammaticus, cujus verba ita constituenda sunt, Μεταξὺ κειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους, Αἴσιμα - υ υ παρει υ - πών· ὁ δ' ἀ - υ υ πὸ ἕθεν - υ υ ὤσατο - υ υ χειρὶ - υ. τὴν πὸ βραχεῖαν οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἕθεν ἐμήκυνεν. Editores pessime. ibid. μὴ ἐχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν) An potius ἐχηκὸς vel ἐχηκότος? στίχος in casu recto vix subaudiri potest.

Pag. 78. τοῦ γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα &c.) Hæc præcedentibus adjecta sunt ab aliquo, qui decem quoque producendi modos cum primo Scholiaste agnoscebat: hicce, ut dixi, quatuor enumerat, non plures. scribe autem τοῦ γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας, τῶν ἀναφερόντων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἕθεν ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὃ ἐμηκύνθη. Error natus ex errore primo. Sequens illud, καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις, accurate separandum est. nam τούτοις per se subsistit, & Poëtas designat spiritus liberioris. sic ἡμῖν recte sequitur: quod illis licebat, nobis non licere existimabat ille. fallor, aut hic etiam desunt quædam. ibid. ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν) Nihil tale sequitur. ibid. οὐ γὰρ ὥσπερ αἱ ἐπάνω βραχείας &c.) Hæc & sequentia usque ad αὕτη λοιπὸν περισπωμένη, includenda sunt Parenthesi: nam διὰ μέσου κεῖνται. lege autem in longiori illa Parenthesi, αἱ γὰρ περισπώμεναι, ἐκ δύο τόνων συγκείμεναι, καὶ ἐπιζητοῦσαι τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. sic sensus est in illis: si ἔχει legeretur, ἡ γὰρ περισπωμένη potuisset sufficere. pro ἐκ δύο τόνων etiam

rectius scriberetur ἐκ δύο ποτὶ: sed hæc levia. ibid. Πάντη ἑπτοιχόρδμοι &c.) *Il.* Z. *V.* 81. ibid. Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλω) *Il.* Z. *V.* 366. ibid. Ἐνῶ ὁ Ἰαῦθ' ὥρμαινε &c.) Versus notissimus: Vide *Il.* A. *V.* 193. ibid. Ἔλπομ' ἐλέσθαι &c.) *Il.* H. *V.* 353. ubi recte Ἔλπομαι ἐκπλέεσθαι. ibid. ἀλλ' εἴποι τὶς, ὅτι &c.) Hæc mutila sunt, ut vides: Quin & exemplum τῆς δασείας μεῖωκειμένης intercidit. ibid. Ζεύς τε, καὶ τε χαλιφρονέοντα) Hæc separanda sunt: nam exempla in illis duo. καίτε χαλιφρονέοντα habes *Odyss.* Ψ. *V.* 13. Alterum alibi.

Pag. 79. ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ ρ) Utinam bonus addidisset exemplum, quo Diphthongus ante ρ corripitur, ut ante vocalem! sed de his forte plura aliquando. pro τῷ ρ scribendum est τὸ ρ: id quisque videt statim, si paulo sit oculatior. ibid. Καστορά θ' ἱππόδαμον &c.) *Il.* Γ. *V.* 237. ibid. ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν) Apud Hephæstionem est ἔπειθον: *V. pag.* 9. ibid. ὅτε δὲ μᾶλλον τὴν ον καὶ ου εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνουσι) Nihil ineptius, ubi consonans intercedit. ibid. Ὑμέων οἵπερ ἔασι) *Il.* H. *V.* 159. ibid. Δαέρων γαλόων) *Il.* Ω. *V.* 769. ubi ἢ recte interponitur. ibid. ὅτι δὲ τὸ δα μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν) Lege δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν. nam testimonia sequuntur duo. ibid. Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς) *Il.* Γ. *V.* 180. ibid. Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα) *Il.* Ξ. *V.* 156. Corripitur tamen prima in δαίρων *Il.* Ω. *V.* 762. ibid. δύναται γὰρ καὶ οὕτω γίνεσθαι συνίζησις τοῦ ω, καὶ ι, εἰς μίαν βραχεῖαν) Ineptit homo: nam istam Synizesin in Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι nemo sanus unquam admiserit. Alia exempla ad sententiam suam stabiliendam adducere debuisset bonus: Nos plura forte de his alias. ibid. συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα) Recte εὐπρεπὲς: Et hinc pro εὐτρέπειαν malebam Supra *pag.* 11. εὐπρέπειαν.

Pag. 80. τῷ δὲ τροχαίῳ, ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βακχεῖον, ἡ &c.) Hæc mutila sunt: Spondæo conveniunt, quæ de Bacchio & Molosso dicuntur. Trochæo si accedat brevis, fit Amphibrachys, si longa, Antibacchius. sic suppleas igitur; nihil evidentius. ibid. ποσοῦνται τοίνυν οὕτως) *Fiunt, conficiuntur igitur ita*; a πόσος verbum deductum: sic ποιοῦνται non indigemus. ibid. ἄλλοι δὲ φασὶ τοὺς

πετρα-

πεντασυλλάβους περιλαμβάνοντες ἑκατέραν τῶν συλλαβῶν) Excidisse videtur δύο post τῶν, ut τῶν δύο συλλαβῶν scripserit Scholiastes. nam vocula requiritur nec satis commode subaudiri potest: Vide præcedentia & sequentia, ubi adest recte. ibid. δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων) Vitium manifestum: nam de Quinquesyllabis sermo est. lege δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ δισυλλάβων. eo pertinent sequentia. ibid. Ἥλιε θοαῖς ἵπποισι) Euripidæum hoc: Vide Phœnissas statim in principio. ibid. τὸν μὲν α πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον) Hæc etiam mendum ingenue profitentur: scribe ποιοῦντες τρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον. ibid. τὸν δὲ δεύτερον) Editio Turnebi τὸν δὲ δεύτερου, quod ad finem Libelli correctum. ibid. πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι) Sententia non est plena: lege adjecta voce, πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν προστιθέντες, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι.

Pag. 81. ις, ὧν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι &c.) Hæc numerum expressum non conficiunt: lege absque mora, ις, ὧν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, καὶ ξδ, ἑξασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. Sexaginta quatuor ἑξασύλλαβοι erant omissi ab imperitis: nihil nunc rotundius aut apertius. Præcedens illud, ἄλλους λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ, leviter laborat: scribendum enim ἄλλοι λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ. præcessit γίνονται; hinc casus primus requiritur: mox similiter ἴσονται οἱ πάντες sequitur; pueri vident. ibid. ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ ἰθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων) Lege ἢ ἐθνῶν: similiter Scholiastes p. 11. εἰλήφασι δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπὸ ῥυθμοῦ ἢ συνθέσεων ἢ πόλεων χρησαμένων: pro populis urbes dedit ille. Sequens divisio ἢ ἀριθμῶν omissa est ibi; Et recte: nam cum ἰδίᾳ τῶν ποδῶν ὀνόματι ne hilum habet commune. ibid. τὰ καλούμενα προκελευσματικά) Junge Hephæstionem pag. 27. & Scholiastam pag. 12. ibid. ὧν παραδείγματα) Legendum opinor, ὧν παράδειγμα, τό. ibid. Ἴθι μόλε ταχύποδος &c.) Cujus Versus hic Proceleusmaticus? quærendum, si forte indagari possit: fallor, aut sic apparebit, pro ἐπιδεσμα legendum esse ἐπὶ δεσμά. Quid autem dicemus de illis πτεροφόρον χερσὸν καθημένα? an ita adornari potest Versus Proceleusmaticus? haud puto equidem: aut pes Proceleusmati-

 cus,

cus, aut Anapæſtus vel Dactylus ſaltem pro eo requiritur: Et ſic duo pedes priores ſunt Proceleuſmatici, ſequentes autem duo Anapæſtici, ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέρμ' ἐλάφου. Quare vix dubito, quin pro illis alia etiam invenies, ſi in locum incidas aliquando, aut Libros hujus Enchiridii nanciſcaris ſynceriores. Viſne interim ſuſpicionem? dabo, ſed titubans: ſcribendum forte, ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέρμ' ἐλάφου, πτεροφόρον ὄρσο καθημένα, *aligerum*, id eſt, velociſſimum, *excita ocioſa ſedens:* tu, quæ hic ocioſa ſedes, velociſſimum quantocyus excita. Καθῆσθαι aliquando eſt *deſidere*: ut ὄρωρα autem nunc ἐνεργητικῶς, nunc παθητικῶς accipitur, ita & ὄρσο ſimiliter plane accipi poteſt. Quod ſi ὄρσο καθημένα explicare velis *ſurge ſedens*, non repugnabo etiam: nam ſic πτεροφόρον pendebit a verbis ſequentibus, quæ non habemus, & ipſum illud ὄρσο καθημένα interpoſitum fuit inter verba ſocianda; nihil in eo, quod mordet. Quare eligere potes, ſi alterutrum placeat: Ego, ut dixi, titubo & nihil affirmare volo. ibid. καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νήρει) Nomen haud dubie corruptum eſt: Μιτανείρα vel Μεγανείρα ab Aliis dicitur. Vide Mythologos.

ibid. ἀπὸ τοῦ ἰβάζειν, τοῦτ' ἔστι, λόγους μετὰ πικρίας λέγειν) Scribendum autumo ἀπὸ τοῦ ἰ βάζειν. βάζειν eſt *dicere*, *loqui*: ἰ βάζειν igitur *dicere i*, qui ſonus eſt iraſcentium & ſignum acerbitatis. ſimiliter βάζειν βα eſt *dicere ba*, quod pueri habent in ore, antequam loquantur: Uſus pro eo dedit βαβάζειν conjunctim, cui gemellum eſſet ἰάζειν, ſi uſus quoque accederet; ſed is deficit in verbo iſto: Quare legendum, ut dixi, ἰ βάζειν disjunctim.

PAG. 82. ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος) *Qui & Trochæus & Brachyſyllabus dicitur.* an Trochæus, quia temporum menſurâ talis eſt? ita videtur: Et hoc notandum. Si καὶ abeſſet, diceretur conjunctim τροχαῖος βραχυσύλλαβος: Et id convenientius videtur mihi, quia diſtinctionis nota ſic commode accedit. Attende. ibid. τρίμακρος ἐστὶ) Præceſſit ἐκ τριῶν μακρῶν: Et ſic τρίμακρος ἐστὶ ocium agit, ſi ſimpliciter accipiendum ſit. fallor, aut aliud tamen latet: nomen hoc quoque pedis, & qui *Moloſſus* dicitur vulgo, ab his illis dictus aliquando *Trimacer*. ſic nihil ſuperfluum: ſcribendum tamen hoc poſito, ὁ καὶ τρίμακρος, vel τρίμακρος ἐστὶ λοιν, ſcilicet ἐκλήθη, quod præ-
ceſſit

cessit & repeti potest ἀπὸ κοινοῦ. Sequentia forte ab Alio sunt addita: nam unus idemque diversas originationes copulasset. Nota autem ibi τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσοὺς ἐκάλουν: de solis canibus id dicitur vulgo. ibid. ὡς ἐπιλησθομένη τῆς γῆς ἀνήκει ἡ Ρεα) Hoc novum quid. ibid. δ' ʒ, ὅτι πρὸς δὲ ἰωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσαι) Dubito. Amphimacer ad Pæonica quam proxime accedit iisque amicissimus est: Vide modo Hephæstionem *pag.* 41. Quare scribendum videtur mihi ὅτι πρὸς τὰ παιωνικὰ, & paulo ante ὁ δὲ κρητικὸς καὶ παιωνικός. Vitium est pronum, & etiam alibi in his obvium. ibid. ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος) Excidisse videtur particula ἢ: ἐκ δύο μακρῶν δὲ δύο βραχειῶν, ἢ ἐκ τῶν αὐτῶν &c.

PAG. 83. — δὲ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος) Adde iterum particulam exulantem, — καὶ βραχείας, ἢ ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος. De Choriambo sequitur, — δὲ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν &c. ubi etiam ἢ interponam lubens: — δὲ μακρᾶς, ἢ ἐκ &c. ibid. δὲ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) Hoc κουρητικὸς fere requirit pro κρητικὸς: nam quod de Cretico scripsit, pedem ita dictum a Cretensibus ejus inventoribus, non ducit nos ad Hymni memoriam; in Curetico id habemus satis diserte: Vide modo superiora. Quare si vim verborum velimus sequi, probabile est ita scripsisse Scholiastam. ibid. ὁ καὶ διδυμαῖος) Ab Apolline Didymæo, vel ipsis Didymis, unde Deo nomen. ibid. ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς) Posterius nomen Hephæstion dat Epitrito secundo: An igitur Scholiastes dissentit ab Auctore suo? Vix puto. Epitritus secundus hic alio nomine destituitur solus; quod certe iniquum est: scribe igitur, ut Scholiastes olim scripsit, δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς δὲ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ὁ δὲ καρικὸς. sic primus Epitritus dicitur hic ἵππειος ἢ δόχμιος, tertio nomine sodali concesso. ibid. ὁ δὲ ἀπελοδικὸς) ab Hephæstione vocatur ῥόδιος: An forte mendum est, vel legendum potius ὁ καὶ ἀπελοδικὸς ἢ ῥόδιος? posterius perquam probabile est: similitudo millenis obfuit. Sequitur mox tertium μονοσύλλαβος ex ipso Hephæstione: quare vix puto, Scholiastam post καρικὸν omissurum fuisse ῥόδιον. Ibid. ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικὸν) Hoc probat, quod dixi *pag. præced.* de Cretico. ibid. καταχλιδᾶ φησι)

 Mallem

Mallem φασι: absolutius hic loquitur Scholiastes, nec vox καταληκτικὰ apud Hephæstionem exstat in Capite περὶ ἀποθέσεως μέτρων. ibid. τὸ δὲ ἐφθημιμερὲς, καταληκτικὸν &c.) Hæc transposita sunt: lege ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ δὲ ἐφθημιμερὲς, ποδῶν &c. ibid. ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἔχει) Pro τριῶν ἥμισυ scribe τριῶν ἡμίσεος, *trium & dimidii:* dein lege φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἐστι, *apertum, quod septem partium sit respectu dimidii.* pro καθ' ἥμισυ absolute scriptum ἥμισυ: si dimidium computes, si pedes ad dimidium redigas: quod nunc editur, non intelligo. Totum Tetrametrum Catalecticum εἰς συλλαβὴν, pedibus divisis, partes habet septem καθ' ἥμισυ: hoc quisque intelligit statim.

PAG. 84. Ἐν Κύπρῳ Μοῦσαι τ' ἐπιῤῥοιαί) Fallor, aut Senarius hic mihi lectus in Euripide. ibid. ἀπὸ τοῦ τριμέτρου δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικὸν) Nihil falsius aut ineptius: absit, Scholiastam ita scripsisse putem; Amanuenses interpolarunt, quod ille scripserat: lege ἀπὸ τοῦ τριμέτρου ἀκαταλήκτου τρίμετρον καταληκτικόν. ibid. δὲ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν &c.) Hæc mutila sunt: scribe vel δὲ ω πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκὸν, vel δὲ αὖ πάλιν, εἰ δεύτερον ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. si ω demas Versui Trochaïco, quæ litera syllabam secundam constituit, ex Trochaïco iterum fit Jambicus: pro δεύτερον scriptum erat olim apud Scholiastam β, numeri nota; inde posterius erratum, si Grammaticus ita dederit. ibid. εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, δὲ &c.) Hic etiam membrum est avulsum: lege ut sententia sit plena, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο τὰ δακτυλικὰ, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. ibid. Ἠλιόθεν με φέρων) *Od.* I. *V.* 39. ibid. τὸ αὐτὸ ὂν ποιεῖ δὲ πάρεξ τὸ ἀναπαιστικὸν) De Solo Anapæstico hic locutus non fuit Scholiastes, sed de Dactylico & Anapæstico simul: patet ex sequenti, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν, quod Dactylicum respicit ex Anapæstico factum adjectione unius syllabæ longæ. Legendum igitur τὸ αὐτὸ ὂν ποιεῖ δὲ πάρεξ τὸ δακτυλικὸν δὲ ἀναπαιστικόν. sic singula sibi constant. ibid. Ὡς εἰπὼν πυλέων) *Il.* H. *V.* I. ibid. κατὰ μίαν ἀφαιρουμένη ἢ προστιθεμένη) Scribendum videtur συλλαβὴν μίαν ἀφαιρουμένη ἢ προστιθεμένη: nam sequitur ἐν δὲ τύποις ἴσθ' ὅτι δὲ δύο. Quare κατὰ non convenit,

venit, & ex ſcriptura compendiaria male intellecta videtur ortum; niſi potius in ſequentibus iſtis legendum ſit, ἴσθ' ὅτι καὶ δύο, vel ἴσθ' ὅτι ε καὶ δύο, ut ſequitur paulo poſt: Et hoc ſane facilius adhuc, ideoque melius.

PAG. 85. ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν) Hypercatalecticum in unam ſyllabam nihil hic ad Commentatoris ſcopum: lege ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλλαβίαν. Imperiti metuerunt Tautologiam ſcilicet: nihil ſuavius. Illud evidens eſt, pro καταλῆγον rectius ſcribi poſſe hoc loco ὑπερκαταλῆγον: nam ſic ſermo eſt nitidior, & aures percipiunt diſtinctionem ſibi acceptam. Sed hoc leve, ubi rem ipſam tenemus & in Scholiis ſumus. ibid. ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα &c.) Nihil falſius aut ineptius: ſcribe facta verborum tranſpoſitione, ὅτι ταῦτα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ἐκεῖνα δὲ ἐν διπλασίῳ πρὸς ἓν &c. nihil manifeſtius: junge Scholiaſtam *pag.* 11. ibid. μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν) Lege μετὰ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος: diſtinctionis nota requiritur & male omiſſa eſt.
ibid. ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος) Dele illud πάλιν, quod hic locum habet nullum. ibid. τὴν πρώτην ἐπὶ τὸν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας) Lege ἤγουν δύο: β non eſt bis duo, ſed ſemel duo; nihil apertius: Et ſic poſtea ſequitur non una vice. ibid δὶς τέσσαρα λέγων, ε ποιῶ η) Cohærentia verborum requirit δὶς τέσσαρα λέγω, καὶ ποιῶ η. paulo ante ſcriberetur perbene, καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο λέγων, ποιῶ τέσσαρας. Et ſic etiam Scholiaſtes relinquere potuit ibi.
ibid. πεντάκις τὰ γ, ιε) *Quinquies ter ſunt quindecim.* γίνεται) mox commode additur: πεντάκις ιε, γίνεται οε, *quinquies quindecim ſiunt ſeptuaginta quinque.* moneo in gratiam rudiorum.

PAG. 86. — ἢ χώρας· ἰαμβικὸν, καθὸ κατὰ διποδίαν &c.) Aut male abundat ἰαμβικὸν, aut tranſpoſitum eſt, & legendum Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν ἰαμβικὸν, τὸ ἓξ ἔχον πόδας ἢ χώρας, καθὸ &c. ibid. Αραρεν) Scribe Αρηρεν: ſecunda in Αραρεν corripi ſolet: ex Homero res eſt nota. ibid. Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτνην πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν) Laborat Verſus: nam in loco quarto Spondæus ſubſiſtere non poteſt. An legendum τὴν φάτναν πεφυρμένην? prima in φάτνα vel

φάτνη

φάτην poteſt eſſe brevis, ut ipſi pueri ſciunt.

Pag. 87. καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον &c.) Junge Suidam in V. Ιαμβίζειν. ibid. Ητ' ὀλίγη μὲν &c.) *Il.* Δ. *V.* 442. ibid. Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρες εἰσὶ δ, τραγικὸς &c.) Hæc Alius iterum ſcripſit: nam diviſio eſt alia. Quare δὲ a Compilatoribus eſt, qui hæc perperam copularunt. ibid. Ηκω Διὸς παῖς &c.) Ita incipiunt Euripidis Bacchæ.

Pag. 88. καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλα, φασὶν οἴκους· τὰ δὲ δύο, κουκούλιον) Cur οἶκοι dicebantur ἓξ κῶλα? an quia tot pedes in illis? non adſtipulantur exempla adſcripta: nam Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον, & Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου, non plures, quam quatuor, pedes Diſyllabos exhibent; hoc quiſque videt. Eadem vero difficultas in Cuculio: nam illud Duada etiam non amat, & in exemplis adſcriptis non duos pedes Diſyllabos, ſed tres Tetraſyllabos habet integros. Ego rationem hujus diviſionis, ut verum fatear, non perſpicio: Sed an forte menda eſt in his, & verba tranſpoſita ſunt, ut ipſe Grammaticus ſcripſerit, οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς τὰ κῶλα ἓξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλα, φασὶ κουκούλιον· τὰ δὲ δύο, οἴκους. καὶ ἐπιδέχονται, οἱ μὲν &c.? Sic certe aliquid in his viderem: Cuculium vocabant Cola ſex, quia ad pedes Diſyllabos redactum, habebat revera ſex pedes ſive Cola, ut in fine hujus Sectionis oſtendit ipſe Grammaticus: tres pedes Tetraſyllabi conficiunt ſex pedes Diſyllabos; iſta conjunctio pedum erat quaſi Cucullium, & ab ipſa commiſſura Cucullii acceperat nomen. Contra οἶκοι dicebantur duo Cola, quia Anapæſtus, duo Jambi, & Syllaba, ad pedes Tetraſyllabos redacta, conſtituunt revera duos pedes ſive Cola: videbis, ſi numeres, ſtatim. Et ſic contrarium in utroque genere obſervatum fuit: Tetraſyllabum vocarunt a Diſſyllabis ſex Cola; Diſyllabum cum ſuo Triſyllabo, a Tetraſyllabis duo Cola. hoc eſt, quod ego extricare poſſum: fors Alii meliora dabunt. ibid. περσιδάμου) Vox eſt una: κόσμος περσιδάμος. Epithetum more Poëtarum tranſpoſitum eſt, & pro ἁγίων περσιδάμων ſcriptum κόσμου περσιδάμου. Viri Sancti eleganter dici poſſunt περσιδάμοι: nam ipſam πέρσιν domant illi. Et κόσμος ἁγίων περσιδάμος eſt magnus & egregius ille Sanctorum cætus: jam ſententia eſt aperta.

aperta. μȣ αἰῶν non poteſt eſſe Pyrrichius cum Spondæo vel Jonicus a minore: menſuram enim Choriambicam exhibet palam. Et eatenus Verſus hic a præcedenti leviter diſcrepat: ſunt pedes hi valde amici, ut ſequentia etiam probant. ibid. τινὲς δὲ συντάττȣσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον &c.) Hæc caute intelligenda ſunt. Aliam ejuſdem Verſus menſuram Scholiaſtes adfert ex Aliis: hi ſcilicet per Jonicum a minore metiebantur, illi per Pyrrichium & Spondæum. Verſiculi præcedentes ita ad digitos exacti, ut hic dicitur, habent etiam τομὴν ἐφθημιμερῆ, nec ulla in his differitas, ſi illam metiendi excipias ſolam. ibid. ὃν ἐκ αἰσχκλάμβρόν φασι) Quid? an Verſus ex puris Jonicis dici poteſt αἰσχκλάμβρος? hoc ego non adſequor: ſed multa Grammatici, quæ nemo intelligat, niſi per Metempſychoſin Grammaticus fiat. Ibid. Κάρφεται γὰρ ἤδε) Scribe ἤδη, ut apud Hephæſtionem eſt. ibid. Νῦν δὲ μοὶ πρὸ πυλέων θȣρεῖος Ἄρης) Laborat Verſus: lege θȣρεῖος vel θȣραῖος, Ἄρης. ibid. Αἰγαῖον διερχόντας) Vide Notata ad *pag.* 19.

Pag. 89. Ακατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένȣ τῷ τέλει τȣ͂ Χίȣ) Hoc recte intelligendum: nam cæteroquin Verſus pateretur crurifragium. τέλος ſcilicet non eſt locus ultimus, ſed penultimus: — ἀπ' εἰνηρᾶς Χίȣ δὲ: ſic Metrum ſibi conſtat: ſi ἀπ' εἰνηρᾶς δὲ Χίȣ legeretur, ſtatim concideret. ibid. ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ) Satis marcidum eſt illud καταληκτικά: nam nulla Trochaïca in loco quinto vel aliis imparibus Spondæos recipiunt proprie. ibid. Οὐλομένην· ἣ μυρί') Verſus 2. *Iliad.* A. ibid. Ὡς ἔφατ', ȣ̓δ' ἀπίθησεν) *Il.* B. *V.* 441. ibid. Εὗδον παννύχιοι· Δία) *Il.* B. *V.* 2.

Pag. 90 Κύκλωψ, τῆ, πίε) *Odyſſ.* I. *V.* 347. ibid. Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ αἰολικὸν — ἐπιδέχεται ἀπαύτως τῷ κοινῷ) Aliter Hephæſtion, ut vidimus. ibid. Θηρωρῷ) An hæc Lectio diverſa eſt, & in aliis Libris pro Θυρωρῷ ſcriptum fuit Θηρωρῷ? neſcio, quid dicam, & plane ambiguum hoc: tu Lector, animo tuo morem gere. Sic pro *januæ cuſtode* haberes illic *feræ* vel *ferarum cuſtodem*, qui Noſtrum θηρεγοὶ minus certe adamaret, ſed cum θορκιὸι, itidem Noſtro, conſpiraret mirum in modum: hoc certum, alia incerta. ibid. Μίνωνα καλίσαι) Legendum καλέσαι, ut diximus. ibid. Λογαοιδικὸν

Aa

κὴν δὲ — ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν) Verba non cohærent apte : legendum est — ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν ἐπιδέχεται συζυγίαν. verbum intercidit. ibid. Διὰ τῶν θυρίδων καλῶς βλέπουσα) Technicus Noster recte habet in Contextu καλὸν ἐμβλέπουσα. ibid. καὶ μὲν ἂν τὰς πέντε χώρας δάκτυλον καὶ &c.) Abest ἔχει: nam ἐπιδέχεται non potest commode repeti ἀπὸ κοινοῦ : κατὰ μὲν ἂν τὰς πέντε χώρας ἔχει δάκτυλον καὶ &c. ibid. Οὔτοί μοι αἰτίη ἐστὶ) Scribe οὔτι μοι αἰτίη: ita Homerus, nec aliter potuit Scholiastes. ibid. Καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι) Cur non dixit τέσσαρες? αἴτιοι Amphimacer est, ut αἰτίη.

Pag. 91. Οὔτοί μοι αἰτίη) Lege, ut paulo ante, Οὔτι μοι αἰτίη. ibid. Ὣς φάτο δακρυχέων &c.) *Il.* Α. *V.* 357. ibid. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δέδεντο) Hoc exemplum a regula sua discedit : nam post tertium pedem εἰς μέρος λόγου οὐκ ἀπαρτίζει, ut omnes & singuli vident. An bonus ineptias egit? Vix puto. Dicam, quod suspicor: apud Homerum repperit in Libris suis, Ἐξ ἐπιδιφριάδος πύματ' οἷς ἱμᾶσι δέδεντο. *Suis loris ligati erant.* ὃς pro ἑὸς sumitur centies: sic ἀπαρτισμὸν habes loco indicato. In Libris Nostris nunc pro πυμάτοις est πυμάτης : Vide *Iliad.* Κ. *V.* 475.
ibid. Ὑπόρρυθμον δὲ — ἀπαρτίζον μέρος λόγου) Lege potius ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου : ita solemus loqui. ibid. Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε &c.) *Il.* Α. *V.* 214. ibid. Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον &c.) *Il.* Χ. *V.* 59.
ibid. Ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν &c.) *Il.* Λ. *V.* 679. ibid. ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς &c.) Lectionem Enchiridii depravatam secutus est bonus Grammaticus : Vide *pag.* 27. & quæ ibi diximus.

Pag. 92. Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὰ Ἐννα) Excidit μὲν post Σικελά, quod apud ipsum Hephæstionem : ἡ pro οἱ comparere potuit in aliis Libris. ibid. Ἠ εἰπέμεναι δμωῇσιν &c.) *Odyss.* Δ. *V.* 682.
ibid. Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον &c.) *Il.* Ψ. *V.* 2. Alia Lectio apud Hephæstionem, ut vidimus. ibid. Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα) *Il.* Α. *V.* 70. ibid. Θώρακας ῥήξειν δηΐων &c.) *Iliad.* Β. *V.* 544.
ibid. Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι &c.) *Iliad.* Α. *V.* 17. ibid. Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα) Lege Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα : *Odyss.* Κ. *V.* 60.

V. 60. ibid. Λεπτὸν καὶ χάσιν &c.) *Odyss.* E. 231. Unde hæc emenda. ibid. Βορέης καὶ Ζέφυρος &c.) *Iliad.* I. *V.* 5. ibid. Πλέονές κε μνηστῆρες &c.) *Odyss.* Σ. *V.* 246.

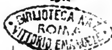
PAG. 93. Ζεφυρείην πνείουσα) Imo ζεφυρέη: Vide *Odyss.* H. *V.* 119. ibid. εἰ μὴ πε τὴν ρει, συλλαβὴν διὰ τῶ ι, φήσει γράφεσθαι) Quo respicit φήσει? aut τὶς excidit, aut φήσειαν legendum est in numero plurium: nisi pro τὸ αὐτό φασι paulo superius scribendum sit τὸ αὐτό φησι, scilicet Heliodorus; qui sic commode etiam intelligi posset hic. In Libris autem Homeri nunc vulgo Ζεφυρίη exaratur revera: quod factum haud dubie ab istis Magistellis; quorum ἀκρίβειαν ego mehercule miror: quid enim? an ει in Ζεφυρείη non est syllaba communis, quæ nunc produci, nunc corripi potest? de eo sane dubitet nemo, qui in his paulo versatior est: Quare mallem, minus diligentes fuissent illi. ibid. ἤδη δέ τινες καὶ τῶ βορέης τὴν βο &c.) Hæc in mendo cubant & aliter scripta fuerunt olim: lege ἤδη δέ τινες καὶ τῶ βορέης τὴν ρε, καὶ ης, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν βο, συλλαβὴν τῶ ρ, ἐπιφερομένε, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται (διὰ τὸ τὸ γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) ἐδὲν ἐσαι ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. ρεης contrahitur, & βο producitur propter illud δασὺ, quod in litera ρ delitescit: nunc Grammaticus dicit, quod dicere voluit. ibid. Εως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε &c.) *Iliad.* A. *V.* 193. ibid. Εως ἐγὼ περὶ κεῖνα) *Odyss.* Δ. *V.* 90. ibid. Επίπονος βέβληται βοός &c.) *Odyss.* M. *V.* 423. ubi recte Επίτονος. ibid. ἀπὸ τῶ πρώτων μέχρι τῶ ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων) Hinc rectius pro τὰς πόδας legeretur τῶ ποδῶν. ibid. Τὼ δ' ἐν μέσσῃ νηὶ &c.) *Odyss.* Φ. *V.* 15. unde hæc corrige. ibid. Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ &c.) *Iliad.* Γ. *V.* 363. ibid. Αἵματί οἱ δεύοντο &c.) *Iliad.* P. *V.* 51. ibid. Φῆρα ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν &c.) *Odyss.* A. *V.* 127. & *Odyss.* Ψ. *V.* 275. ubi medicina hisce. ibid. Επίχαρμος μνημονεύει) Ο Επίχαρμος τὸ εἰκαῖον &c.) hoc referendum est ad *pag.* 25. ibid. Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Επὶ τῶ χρόνων Πτολεμαίε &c.) Pertinent ad *pag.* 30. ibid. ἀλλ' υἱὸς Ομηρε̃ς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος) Haud dubie legendum est ἀλλ' υἱὸς Μυρε̃ς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος: junge modo Suidam in V. Μυρὼ. Ομηρος. & Σωσίθεος. Alia prætereo: res est satis nota in hac Literarum

 Luce.

Luce. ibid. Τῶν ἀωσολείων) Αωρόλειοι, οἱ &c.) ad *pag.* 50. respiciunt & Lectionem exhibent veram.

PAG. 94. τὴν δὲ τετάρτην ἐξ αὐχταίςυ ἢ χορείυ) Verba sunt mutila: scribe τὴν δὲ τετάρτην καὶ πέμπτην ἐξ &c. ibid. στίχους δύο μείζους) στίχος hic est Versuum congeries. ibid. παρὰ τὸν βωμὸν) Lege περὶ τὸ βωμόν: hinc στροφή.

ΠΙΝΑΞ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΕΡΩΝ

ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ.

Α.

σελίδ. στίχ:

ἐπι-

κατά-

Σ.

Τ.

Υ.

ERRATA.

PAG. 2. l. 15. pro δυσπραγόζατος scribe δυσπραγόζατος. p. 6. l. 4. pro ἄνζικυς, ἄνζικρυς. p. 7. l. 25. pro ἀφάντα, ἀφάνω. p. 16. l. 22. pro πυῤῥ χιον, πυῤῥίχιον. p. 20. l. 11. pro ἀποφαινῶ, ἀποφαινῶ. p. 49. l. 9. pro ἀναπαίσους. τὰς, ἀναπαίσους, τας. p. 52. l. 34. pro ὅσπερ, ὅπερ. p. 71. l. 10. pro ἐπειδὰν, ἐπειδὴ. p. 72. l. 20. pro τὰ ὑπὸ ᾠδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ ᾠδὸς. p. 100. l. 30. pro Γλίχων, γλίχων. p. 101. l. 16. pro Σιλὼν, σιλὼν. p. 104. l. 29. pro νανία, νανία. p. 160. l. 13. pro *homi*, *homo*.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
Pag. 27. l. 3. pro Ερασ, Ερασ. pro Χαρίλα, Χαρίλα. p. 29. l. 27. pro
⏑ ⏑ ⏑ – – – – ⏑ ⏑
κακοῖς, κακοῖς. p. 37. l. 11. pro φασὶ, φασὶ. p. 40. l. 23. pro τίς, τίς.
– – ⏑ –
p. 48. l. 14. pro Ερασ, Ερασ.

TRAJECTI AD RHENUM,
Typis PETRI MUNTENDAM.

